

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

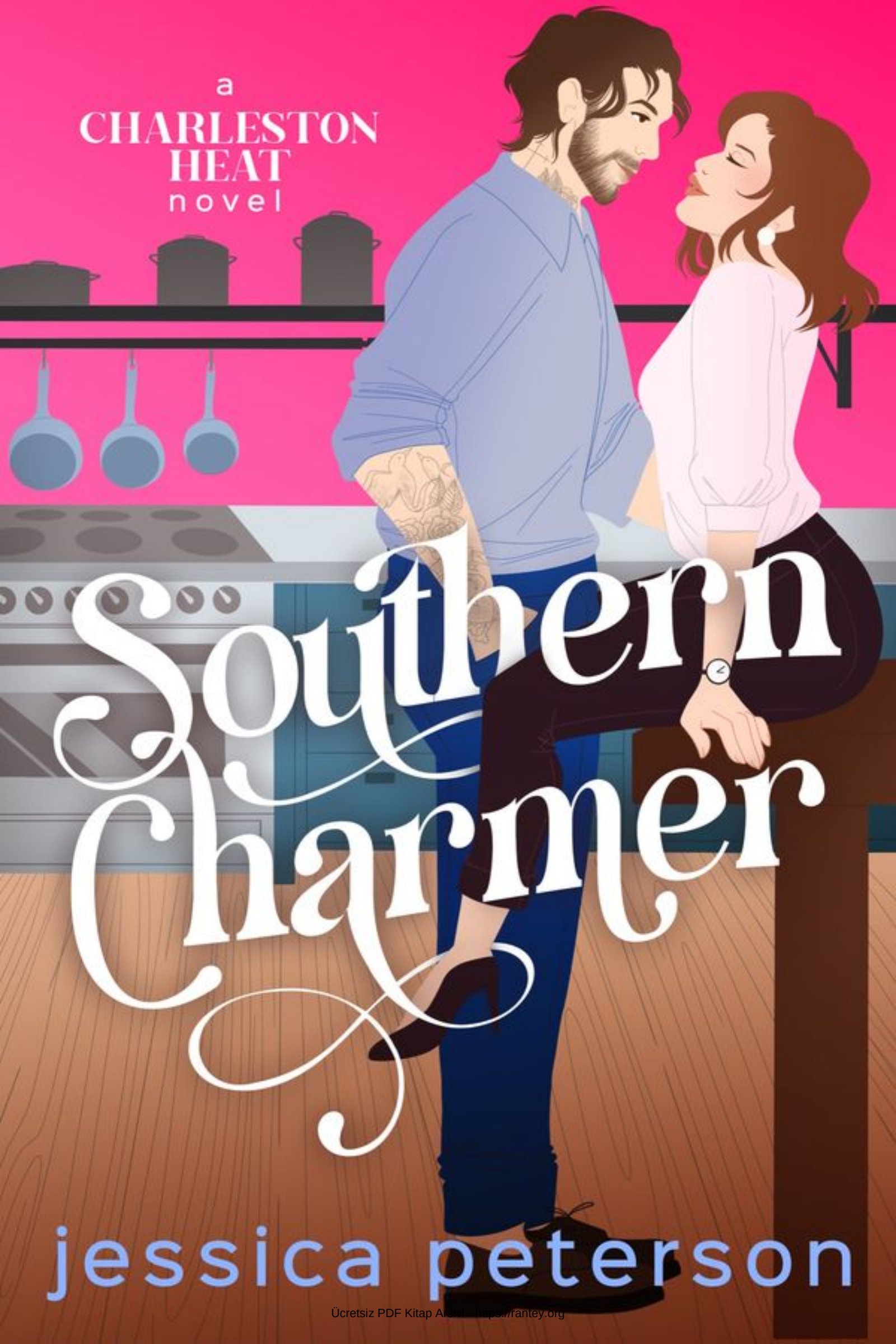
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a
CHARLESTON
HEAT
novel

Southern Charmer

jessica peterson

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNEYLİ BÜYÜCÜ

Bir Charleston Ateşi Romanı

JESSICA PETERSON

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Jessica Peterson tarafından da yazılmıştır

1. Olivia
2. Olivia
3. Eli
4. Eli
5. Olivia
6. Olivia
7. Eli
8. Olivia
9. Olivia
10. Eli
11. Eli
12. Olivia
13. Olivia
14. Olivia
15. Olivia
16. Eli
17. Olivia
18. Eli
19. Olivia
20. Olivia
21. Eli
22. Olivia
23. Eli
24. Eli
25. Olivia
26. Olivia
27. Eli

28. [Olivia](#)

29. [Eli](#)

30. [Olivia](#)

31. [Eli](#)

32. [Eli](#)

33. [Eli](#)

34. [Olivia](#)

35. [Eli](#)

36. [Eli](#)

37. [Olivia](#)

38. [Olivia](#)

[Epilog](#)

[Sonsöz](#)

[Jessica'nın Charleston Seyahat Rehberi](#)

[ROYAL RUIN Alıntı](#)

[ROYAL RUIN](#)

[Teşekkür](#)

[Jessica Peterson tarafından](#)

da [Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

JESSICA PETERSON TARAFINDAN DA

KRALLARLA KAÇAMAKLAR SERİSİ

Royal. Güllünç derecede ateşli. Tamamen Sınırların Dışında...

Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Seksi Romanslar Serisi Hepsini

Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ Okuyun!

[Kraliyet Harabesi \(Krallarla Flings](#)

[#1\) Kraliyet Asisi \(Krallarla Flings #2\)](#)

[Kraliyet Haydutu \(Krallarla Flings #3\)](#) .

YURTDIŞI EĞİTİM SERİSİ

Yurtdışında Eğitim Çok Daha Seksi Hale Geldi...

Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Seksi Romanslar Serisi Hepsini

Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ Okuyun!

[İspanyolca Dersleri \(Yurtdışı Eğitim #1\)](#)

[Yerçekimi Dersleri \(Yurtdışı Eğitim #2\)](#) .

[Bırakma Dersleri \(Yurtdışı Eğitim #3\)](#) [Kaybetme](#)

[Dersleri \(Yurtdışı Eğitim #4\)](#) .

OceanofPDF.com

Peterson Paperbacks, LLC tarafından yayımlanmıştır
Telif Hakkı 2018 Peterson Paperbacks, LLC Kapak
Najla Qamber of Najla Qamber Designs

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen jessicapauthor@jessicapeterson.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.jessicapeterson.com

ellum ile Oluşturuldu

OceanofPDF.com

*Daha fazlasını isteyen her kadına adanmıştır.
Umarım sahip olduğunuz her Şeyle peşinden
gidersiniz.*

*"İstedİĞinize sahip olmanın, her Şeye sahip olmaktan daha önemli
olduĐunu dűŐünűyorum." - Judy Gagliardi
Wagner*

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

OLIVIA

I-26'dan çıkış rampasını çıkarken, camlarımı açtım. Radyodaki country şarkısını açtım. Boğucu güneyli aksanlı bir adam kamyonetinin arkasında sevişmekle ilgili bir şarkı söylüyordu.

Charleston, Güney Carolina'ya varışım için uygun bir his. Önümüzdeki bir ay boyunca evim diyeceğim şehir.

Rampanın sonundaki ışıktaki beklerken, yolcu koltuğumdaki spor çantasına bakıyorum. Ön cebe tıktırdığım mücevher kutusunun kenarları bembeyaz siyah naylona baskı yapıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Bin yüz otuz sekiz mil gözyaşı dökmekten zaten ağrıyor.

Ve muhtemelen bin yüz otuz sekizinci kez Teddy'nin görüntüsü kafamda canlanıyor. Dayanılmaz bir duraksamadan sonra dört kelimelik sorusuna cevap verdiğimde mavi gözlerindeki heyecan sönüyor.

Üzgünüm, ama bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var.

O anda, ailemin - *arkadaşlarımın* - herkesin şaşkınlıkla ellerini başlarının üzerine koyduğunu ve *senin neyin var* diye sorduğunu hayal edebiliyordum.

Bana mükemmel bir hayat vermek isteyen mükemmel adamla evlenmeyi *düşünmek için zamana ihtiyaç duymamın nesi* yanlış?

"Ama hepsine sahip olabilirdin!" dedi annem, açıkça şaşkıındı. "Ted'i herkes sever. Böyle bir adamdan kaçamazsın."

Ama işte buradayım,
kaçıyorum. Bir korkak
gibi.

Aptal gibi.

Geçen gece evlenme teklifi yüzüme patladıktan sonra bana doğru gelen tek şey buydu. Teddy'ye evet demek istedim. Ama orada diz çökmüş, bana dünyanın en muhteşem elmas yüzüğünü teklif ederken, içimde her şeyin yanlış olduğuna dair korkunç bir his vardı.

Ted'in evlenme teklifinin ne kadar mükemmel olduğu düşünüldüğünde bu gülünç bir durum. Her şeyi düşünmüştü: çiçekler, Michelin yıldızlı bir restoranda akşam yemeği, dört karatlık kusursuz bir elmas. *Tam ona göreymi.*

Ama o ben miydim?

Son zamanlarda, bu boğulma hissiyle savaştım. Bunu anlayamıyorum. "Her şeye sahip olma" bayrağı altında yetiştirildim ve tam olarak bunu yapmak için kıcımları yırttım: rüya gibi bir işe, rüya gibi bir eve, rüya gibi bir erkeğe sahip olmak. Sonunda hepsine ulaştım. Teddy'ye evet demem gerekiyordu. Ama yapamadım. Yüzüğe bakarken tek düşünebildiğim, yakın zamanda onunla yaptığımız bir konuşmaydı. Aşk romanlarına olan sevgimden bahsediyorduk.

"On dokuzuncu yüzyıl başyapıtlarında feminizm üzerine çalışan bir profesör olarak, bu kitapların temsil ettiği her şeye karşı olman gerekmiyor mu?" diye sordu başını sallayarak.

Romantizm feministtir. Cevap dilimin ucundaydı. Romantizm, bir kadının cinsel ya da başka türlü hayallerini ve arzularını açıkça öne ve merkeze koyan birkaç türden biridir. Okumayı sevmemin birçok nedeninden biri de bu.

Ama ben öyle demedim. Ted benim aşk romanı alışkanlığımı hiç desteklemiyor - haftada en az bir tane okuyorum. Birkaç ay önce sarhoşken kendi romantik kitabımı yazma arzumu itiraf ettiğimde bana güldü ve yapacak daha iyi işlerim olduğunu söyledi.

Yani, anlıyorum. Ted'in birlikte geleceğimiz için çok özel bir vizyonu var. Olmamızı istediği güçlü çiftin bir yarısı olarak - o bir şirket avukatı, ben bir Ivy League Üniversitesi'nde profesörüm - düz ve dar olana sadık kalmalıyım. Ted her zaman şık ve derli topludur ve beni de öyle olmam için teşvik eder. Pahalı kıyafetler giymemden hoşlanıyor - "Sahip olduğun iş için değil, istediğin iş için giyin" diyor- ve Ithaca'nın hemen dışında yeni taşındığımız mahallede yaşayan diğer iyi giyimli, benzer düşünen çiftlerle sosyalleşmemiz konusunda ısrar ediyor.

Ted'le birlikte olmak beni her zaman olmayı düşündüğüm başarılı kadına dönüştürdü. Peki o kadın *olmak* neden bazen kendimi boğulmuş hissetmeme neden oluyor?

Bu çok ayrıcalıklı bir sorun. Bunun farkındayım. Ama bu duygudan kurtulamıyorum. Üstesinden gelemiyorum.

Arkamdan gelen korna sesiyle irkildim. Yeşil ışık yanıyor. GPS'teki güzel bayanın talimatlarına uyuyorum ve Meeting Caddesi'nden sağa dönüyorum.

Daha önce hiç Güney Carolina'ya gitmemiştim. İlk fark ettiğim şey havanın ne kadar *sıcak* olduğu. Pencerelerden esen hava nem ve okyanusun tuzlu kokusuyla yoğun. New York'un taşrasında eylül ayının sonlarında hissettiğim ferahlıktan çok farklı.

Uzun saçlarım yüzüme doğru savruluyor, zaten kıvrıkcık. Genelde bu beni rahatsız eder. Kimse harika bir föne benim kadar değer veremez. Ama şu anda saç, endişelenecek aptalca bir şey gibi görünüyor. Bu yüzden gözlerimden uzak tutmak için güneş gözlüklerimi kafama sıkıştırıyorum.

Fark ettiğim ikinci şey ise tüm şehrin inşaat halinde olması. Her yerde vinçler ve yarı bitmiş binaların iskeletleri var.

Moda giyimli hipsterlar, kaldırımlarda beyaz spor ayakkabıları ve güneş şapkalarıyla turistlerin arasına karışıyor. Arabam, saat beş güneşinin ısıcığında parıldayan engebeli kaldırımda ilerliyor. Calhoun Caddesi'nden sola, ardından East Bay'den sağa dönüyorum ve tüm o yeni inşaatlar yerini resimlerde gördüğünüz tarihi cazibeye bırakıyor.

Güneye doğru ilerlerken başım dönüyor. Sağımda ünlü Charleston Şehir Pazarı var. Solumda, limanda devasa bir yolcu gemisi var. Daha ileride sağımda, dar bir arnavut kaldırımlı sokak gözüme çarpıyor. Bir dizi devasa gaz lambası ile kaplı, canlı alevler ateş yalamaları gibi. Lambalardan birinin altında küçük ve basit bir tabela asılı.

İnci.

Restoran mı?

Lezzetli bir şeyin kokusunu alıyorum. Füme et. Tütsülenmiş bir şey.

Midem gurulduyor. Aniden acıktığımı fark ettim.

-Günlerdir ilk defa. Neyse ki yemek meraklısı bir şehirdeyim. Dün gece Harrisonburg'daki Holiday Inn Express'te ağlamaklı bir Google araması sırasında inanılmaz bar ve restoran sahnesi hakkında çok şey okudum. Karides ve irmik, bisküvi ve el yapımı kokteyller ve kızarmış tavuklu sandviçlerin resimlerini görmek kendimi biraz olsun daha iyi hissetmemi sağladı.

GPS'ime göre South of Broad mahallesine girdiğimde turistler -ve trafik- ortadan kayboluyor. Yapraklı, güzel ve daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor. Antebellum konakları caddenin iki yanında sıralanıyor. Kepenkler, verandalar ve devasa pencere kutuları bolca var. Ferforje kapıların ardında çiçekler ve yosunlu çeşmelerle dolu bahçeler.

Uzaklarda bir yerde, at toynaklarının sesini duyuyorum.

Küçük bir kasaba olan New York'taki hayatımdan bin milden fazla uzaktayım. Ve bu mesafe gerçek olsa da, kendimi bundan daha da uzaktaymışım gibi hissediyorum. Sanki farklı bir gezegendeyim.

Korkunç bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, bu aynı zamanda bir rahatlama. Burada tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

Longitude Lane sağ tarafta. Son durağım.

Evlenme teklifi sırasındaki çıldırmış halimden sonra Ted ile olan ilişkimde duraklatma düğmesine basmam gerektiğine karar verdim. Son üç yılın fırtınasından sonra kendime biraz zaman ayırmalıyım. Bu süre zarfında Ted'le tanıştım ve birlikte yaşamaya başladık, tezimi yayınladım ve ders verdiğim üniversitenin İngilizce Bölümü'nde kadro aldım. Geri çekilip tüm bunları değerlendirecek zamanım olmadı.

Yazmak istediğim romanla uğraşacak zamanım da olmadı. Ne kadar bastırmaya çalışırsam çalışayım, bu lanet şeyi yazmak için duyduğum kaşıntı geçmiyor.

O yüzden şimdi zaman ayırıyorum. Sadece çimlerin daha yeşil olmadığını ve Ted'le olan hayatımın gerçekten doğru hayat olduğunu kendime kanıtlamak için bile olsa yazacağım. Sonra koridorda yürümeye hazır olacağım. Zaten muhtemelen klasik bir tükenmişlik vakası yaşıyorum. Biraz uzaklaşmak tam bana göre.

Şaşırtıcı bir şekilde Ted de bu fikre katıldı. Gerçek bir ara vermeyi kabul ettik, bu da ihtiyacımız olan şey buysa birbirimizin başka insanlarla birlikte olmasına izin vereceğimiz anlamına geliyor.

Bir yanı sıra ikimizin böyle bir anlaşmaya varmasının garip olduğunu düşünüyor. Özellikle de Ted'in az önce parmağıma yüzük takmaya çalıştığını düşünürsek. Ama beni mümkün olduğunca rahat bırakmaya hevesli olduğu açık. Teklifine verdiğim tepkiden sonra ben de onu rahat bırakmak istiyorum.

Ayrıca. Charleston'da zamanımı yazarak geçirmek istiyorum. Başka erkeklerle takılarak değil.

Ted bana "Git. Yaban yulaflarını ek" dedi. "Hazır olduğunda, yüzüğü takıp bana geri gel."

Onun güveni beni biraz rahatlattı. Ay sonunda hazır *olacağım*. Onun yüzüğünü takıyor *olacağım*.

Hepsine sahip olacağım.

Bu arada, özgürlüğümün tadını çıkaracağım. Teklifin ertesi günü, yüksek lisans okulundan arkadaşlarımdan Julia Lassiter'i aradım. Kendisi Charleston'da zengin bir aileden gelen ve yirminci yüzyılın başlarında yaşamış İngiliz kadın yazarlara aşık olan güzel bir güneyli dilber. Gerçek Virginia Woolf tarzında, bir yıl boyunca oradaki bir üniversitede ders vermesi karşılığında Barselona'da kendisine ait bir oda teklifini kabul etti. O zamandan beri Charleston'daki boş araba evini kullanmam için başımın etini yiyor.

"Tüm o tutucu Ivy Leaguer'lardan uzaklaşın ve güneye gelin. Charleston biraz kaçık bir yerdir. Bunu bir iltifat olarak söylüyorum. Yazman gerektiğini bildiğin o romana başlamak için ihtiyacın olan manzara değişikliği olabilir."

Julia sonunda teklifini kabul ettiğim için çok heyecanlıydı.

Sonra patronumu, İngilizce Bölüm Başkanı'nı aradım. Acil izin talebimden memnun *değildi*. Ama ben ara vermem gerektiği konusunda kararlıyım. Şu anda öğrencilerimin hakkını vermemin imkânı yoktu. En iyi asistanım Christine'in benim ders yükümü kaldırayabileceğine ikna ettiğimde nihayet yumuşadı; Christine Ekim sonunda bebeği doğana kadar bu görevi üstlenmeyi kabul etmişti.

Yani sıfırlanmak, yeniden şarj olmak ve kitabımla uğraşmak için neredeyse dört haftam var. Longitude Lane'e dönüş yapıyorum.

Hemen frene bastım. "Bu da ne-"

Bir avuç devasa kuş, canı sıkılmış gençler gibi sokağın ortasında dolanıyor. Hindiye benziyorlar. Ya da belki kazdırlar? Birbirlerini gagalıyorlar. Yere gagalıyorlar.

İçlerinden biri gözlerimin içine bakacak kadar cesur. Sanki *ben* trafiği durduran kişi.

Hareket etmelerini bekledim ama etmediler. Terlemeye başladım. Demek istediğim, bir şehrin caddesinin ortasında plaj topu büyüklüğünde kuşlarla karşılaştığınızda ne yapmanız gerekiyor?

Korna çalmayı düşünüyorum. Ama bu küçük sokak *güzel*. Scarlett O'Hara'nın bir elinde viski şişesi, diğerinde pompalı tüfeğiyle solumdaki evden çıkıp, yorgun, sıcak ve huysuz olmamın *umurunda olmadığını*, *buradaki insanların korna çalmadığını* söylemesini bekliyorum.

B planına geçelim. Belki arabadan çıkarsam-

Ama sonra bir adam belirdi ve beni *The Birds* filminden bir sahneye dönüşeceğinden emin olduğum bir durumdan kurtardı.

Herhangi bir

adam değil.

Üstsüz bir tane.

Seksi, gömleksiz, dövme bir adam.

Ağzım kuruyarak, geniş sırtını bana dönerek sokağa adım atışını izliyorum. Bir eliyle kuşları kovalıyor, onları sokağın diğer tarafına doğru itiyor.

Yalınayak.

Puro dumanı burun deliklerimi dolduruyor.

Gruptaki tek beyaz kuşu göstererek, "Hıyarlık etme Dolores," diyor. "Ne demek istediğimi anladığını biliyorum. Git! Sana sokaktan uzak durmanı söylemiştim. Yolda ölmek mi istiyorsun? Ha?"

Güneyli aksanı var. Radyodaki adamdan daha kadifemsi. O kadifeyi göğüs kafesimin altında hissediyorum. Kalbim ona sürtünüyor, ani yumuşaklık karşısında mırıldanıyor.

Kuşlar sonunda kaldırıma doğru ilerliyor. Sonra adam dönüp bana bakıyor. Gözlerimiz kilitlendi.

Yemin ederim ki normal bedensel fonksiyonlarım durma noktasına geliyor. Gözlerimin kırpması bile durdu.

O muhteşem. Pasaklı bir şekilde. Tam bir sakalı var. Karanlık, grafik dövme. Koyu renk saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslak ve sadece seksi Avrupalı futbolcuların taktığını gördüğüm şu elastik saç bantlarından biriyle arkada tutulacak kadar uzun.

Bir puro izmariti dişlerinin arasına sıkıştırılmış. Gözlerini kısıyor - ela, kahverengiden çok yeşiller - dumana karşı.

Belli ki spor yapıyor. Kalın gövde ve omuzlar, düzgün bir bel. Ön kollar o kadar güçlü ve mükemmel ki biraz ölmek istiyorum.

BILF'in tanımı. Becermek istediğim sakal.

Küçük New York kasabalarında böyle adamlar yapmazlar.

Neredeyse akşam yemeği vakti olmasına rağmen bir elinde kahve olduğunu tahmin ettiğim bir fincan tutuyor. Güne yeni başladığını hissediyorum. *Ne yapıyor?*

Yapmak mı?

Diğer elini bana doğru uzattı.

"Özür dilerim hanımefendi," diyor purosunun etrafında. Kahretsin, şimdi dudaklarına bakıyorum. Dolgun, etkileyici dudaklarına. "Lanet olası kümes hayvanları hep sorun çıkarıyor."

Ah. Yani onlar *kümes hayvanı*, kaz değil.

(Sanki farkı anlayabilirmişim gibi. Ama yine de.)

Pencereden biraz dışarı eğilerek, "Sorun değil. Kümes hayvanları hakkında. *Kümes hayvanları*. Heh." Yüzümü buruşturma dürtüsüne direniyorum. En son ne zaman bir erkeğin yanında telaşlanmışım? Otuz iki yaşındayım, lanet olsun. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Sağ tarafımdaki eve doğru ilerleyişini izliyorum. Bir yandan da *nerede olduğuma* dair güçlü bir hisle gözlerimi kırıştırıyorum. Seksi bir aksanı olan yarı çıplak bir adam beni *sokaktaki* bir *kümes* hayvanından kurtardı. Bundan rahatsız olmamış gibiydi. Sanki bu tür şeyler Longitude Lane'de her zaman oluyormuş gibi.

Belki de öyledir. Belki de Charleston'da vahşi kuşlar ve vahşi adamlar yaygındır.

Eğer öyleyse, bu ilginç bir dört hafta olacak.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

OLIVIA

BILF evinin merdivenlerini tırmanıyor. Küçük ve eski ama görebildiğim kadarıyla muhteşem. Parlak siyah kapılar. Gaz lambaları. Sarmaşıklar bir duvara tırmanıyor.

Kapıyı açmadan önce yine bana doğru baktı. Bakışlarında bir *yoğunluk* var. Tamamen farkında olduğu bu utanmaz sivrilik.

Kendimi bir suç işlemiş gibi hissediyorum.

Midem bulanıyor.

Başka tarafa bakıyorum ve gaza basıyorum.

Longitude Lane bir şeritten çok, bir arabanın ancak sığabileceği genişlikte uzun bir ara sokak gibi. Lastiklerim engebeli tuğla döşemelerin üzerinden geçiyor.

GPS'im bana BILF'in yanındaki evin yanından geçtikten sonra hedefime ulaştığımı söylüyor.

Julia süper seksi bir komşusu olduğundan bahsetmemişti.

Arabayı geri vitese takıp, küçük bir kapının yanındaki alçı sütunun üzerindeki numarayı kontrol ediyorum.

Evet, burası 7 ½ Longitude Lane.

Julia'nın bana gönderdiği kodu yazıyorum. Kapı açılıyor ve arabamı tuğla garaj yoluna park ederek içeri giriyorum.

Önümdeki dar binaya bakıyorum. Küçük, iki katlı, alt katında garaj kapıları ve ikinci katında pencereler var. Kıvrımlı bir ferforje merdiven ikinci kattaki ön kapıya çıkıyor.

Ev, parlak mavi panjurlarla beyaza boyanmıştır. İkinci kattaki pencere kutuları yeşilliklerle ve beyaz ve mor çiçeklerle doludur.

Şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey olabilir.

İçerisi daha da şirin. Gerçek Julia tarzında, baştan aşağı dekore edilmiş. Çok sayıda pahalı antika, daha modern mobilyalarla karıştırılmış. Pırıl pırıl mutfak küçük ama zarif, Fransız ocağı ve mermer tezgahı ile tamamlanmış. Bir yatak odası, kocaman bir gömme dolap, küçük bir banyo ve arka tarafta perdeli bir sundurma var.

Göğsümdeki ağırlık kalkıyor.

Ama sonra, yatak odasında eşyalarımı yerleştirirken, yüzük kutusu çantamdan düştüğünde intikam duygusu geri geliyor. Yatağa oturdum ve açtım.

Devasa elmas, klasik platin ayarından bana göz kırpmıyor. Kalbim çarpıyor. O kadar güzel ki. Ve çok *büyük*. Tam da Ted'in seçeceği türden bir elmas. Onun için en iyisinden başka bir şey yok.

"*Bizim* için her şeyin en iyisi" demekten hoşlanıyor.

Kutuyu keskin bir *takırtıyla* kapattım. Uzun boylu şifonyerin yanına gidip üst çekmeceyi açıyorum. Yüzüğü içine koydum. Kutunun görüntüsü midemi ağrıtıyor. İç çamaşırimdan bir avuç alıp üzerini örtüyorum ve çekmeceyi kapatıyorum.

Ay sonunda her şey hakkında daha iyi hissedeceğim.

O zamana kadar yüzüğü unutmaya çalışacağım. Onun yerine kendime ve yazdıklarına odaklanacağım. Bunu yapmak için ne kadar çok zaman harcarsam, New York'a döndüğümde o kadar yenilenmiş olacağım.

Ertesi sabah uyandığımda nerede olduğumu unutuyorum.

İçgüdüsel olarak yatağın diğer tarafında Teddy'yi aramak için başımı çeviriyorum. Ama boştu.

Birlikte olduğumuzdan beri, yalnız uyandığım zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Kendimle ne yapacağımdan pek emin değilim.

Ben de kahve yapmak için mutfaka gittim. Her zaman sağlam bir ilk adımdır.

Bir dolapta bulduğum Nespresso makinesi vızıldayarak duruyor. Köpüklü kahve bardağımı makineden alıp tezgâha koyuyorum ve dün gece birkaç sokak ötedeki marketten aldığım badem sütünden biraz ekliyorum.

Başım zonkluyor. Gecenin çoğunu tavana bakarak geçirdim, düşüncelerim yarışıyordu. Sonunda üç ya da dört gibi uykuya daldım. Yatakta kalmama rağmen

Dokuza kadar -benim için geç- halsiz hissediyorum. Dayak yemiş gibi.

Kahveden bir yudum alıp yüzümü buruşturuyorum. Tadı da kokusu kadar acı.

Ani bir ev özlemi dalgası beni bunalttı. Teddy her sabah bize kahve yapar. Hukuk fakóltesinde keşfettiği özel bir Kolombiya karışımı.

O anda onu özledim. Hem de çok.

Telefonumu elime alıp Ted'i arama dürtüsüne direnerek -mümkün olduğunca fazla boşluğa sahip olabilmek için birbirimizle iletişime geçmemeye karar vermiştik- kahveme biraz daha badem sütü ekliyorum ve bir protein bar alıyorum. Genelde hafif kahvaltılar yaparım. Eve döndüğümde bir dolap dolusu güzel kıyafetim var ve başka türlü onlara sığmam mümkün değil.

Dizüstü bilgisayarım tezgahın üzerindeki tüneğinden bana bakıyor. Muhtemelen e-postalarımı kontrol etmeliyim. Christine'in ders yükümü iyi idare ettiğinden emin olmalıyım.

İşi kaçırmak istiyorum. Kaçışıyorum da, ama kaçırmam gerektiğini düşündüğüm kadar değil. Jane Austen'ı severek büyüdüm, bu da on dokuzuncu yüzyıl İngiliz edebiyatına ilgi duymama neden oldu. Jane'i hâlâ seviyorum. Öğrencilerimi *gerçekten* seviyorum. Birinci sınıf, zeki ve hırslılar. Onlarla bir sınıfta olmak gerçek bir zevk.

Ancak öğretmeyi ne kadar sevsem de, bölümümüzün politikasıyla başa çıkmak zor oldu. Kesinlikle "yayınla ya da yok ol" zihniyetiyle beslenen kıyasıya bir kültür. Çoğu zaman kafama silah dayanmış gibi hissediyorum; özellikle de bölüm içinde yükselmek için kendimi ne kadar zorladığım düşünöldüğünde.

Öyle olsa bile, hiç ayrılmayacağım gibi. Küçölen bütçeler, bugünlerde üniversitelerde kadro almanın gülünç derecede zor olduğu anlamına geliyor. Geçen yıl aldığım tenure her akademisyenin hayalidir. Prestij ve güvenlikle birlikte gelir. Faydaları var. Kısacası, akademide çok parlak bir geleceğin kapısını açıyor. Bundan vazgeçmek aklımın ucundan bile geçmez.

Ted'in başardıklarımla gurur duyması da cabası. Ailem de öyle. Arkadaşlarım da.

Ayrıca. Başka ne yapabilirim ki? Bütün gün ateşli kitaplar mı yazacaktım? Bu bile göröndüğü kadar çekici ya da tatmin edici olamaz.

Öğrenmek üzereyim.

Bilgisayarı kolumun altına sıkıştırıyorum ve yatak odasının yanındaki perdeli verandaya çıkıyorum. Julia buna "uyku sundurması" diyor. şu süslü yatak salıncaklarından biri, şık ip destekleri ve küçük bir dağ

Hint blok baskı yastıklar, verandanın bir tarafında asılıdır. Diğer tarafta ise antika bir kanep ve yan sehpa yer alıyor.

Boncuk tahta tavanın soluk maviye boyandığını fark ettim. Dışarıdaki gökyüzüyle aynı tonda.

Sabah zaten sıcak ve bunaltıcı. Dizüstü bilgisayarımı ve kahvemi masanın üzerine bırakıp kapının iç tarafındaki ışık düğmesine uzanıyorum. Birkaç kez denedim ama sonunda tavan vantilatörünün düğmesini buldum. Vantilatör sessiz bir şekilde dönerek havayı katlanılabilir hale getiriyor. Bir iki derece daha yükselirse eriyeceğim.

Oturdum ve dizüstü bilgisayarı açtım. Şifre, Wi-Fi, açık olan yaklaşık iki yüz belgeyi kapatıyorum. Genelde oldukça düzenliyimdir. Ancak son birkaç dönemdeki yoğun ders programım sayesinde hala yetişmeye çalışıyorum.

Christine ile e-posta yoluyla görüştüm. Görünüşe göre her şeyi halletmiş. İhtiyacı olan her şey için benimle iletişime geçmesini söyledikten sonra e-postamdan çıkış yapıyorum ve birkaç aydır gizlice üzerinde çalıştığım Word belgesini açıyorum. İlk satır beni gülümsetti.

Romeo ve Juliet ile Game of Thrones arasında bir Regency Romance için (Muhtemelen Aptalca) Fikir. Aynı miktarda seksi sarışın ve göğüs, aile rolleri hakkında daha fazla yorum ve tabii ki daha fazla penis.

Alay ediyorum, bacaklarımı altına kıvırıyorum. Bunu birkaç hafta önce bir gece, geç saatlerde, yayın programlarıyla ilgili bir departman e-postasından kaçarken yazdım.

Tezimi Jane Austen üzerine yazmaya karar verdiğimde, onun tüm kitaplarını yeniden okudum. Sonra onun kendine özgü zekâ, sosyal yorum ve romantizm karışımından esinlenen edebiyat dağını okumaya başladım. Georgette Heyer beni Elizabeth Hoyt'a götürdü. Elizabeth Hoyt beni Sherry Thomas'a, Sherry Thomas da Tessa Dare'e yönlendirdi. Jo Beverly. Joanna Bourne. Julia Ann Long.

Günlerce devam edebilirim.

Açıkçası tarihi aşk romanlarına sıırılsıklam aşık oldum. Bugüne kadar, en sevdiğim yazarlardan birinin en son çıkan kitabıyla bir kanepede, havuz kenarında ya da uçakta kıvrılıp yatmaktan daha çok sevdiğim bir şey olmadı.

Ne okuduğumu kimse görmesin diye her zaman Kindle'ımdan satın aldığım bir yayın. Aşk romanları tamamen benim suçlu zevkim. Bazen suçlu hissettiğim için kendimi suçlu hissederim. Ama bu pek çok insanla paylaşmadığım bir takıntı. En azından üniversitedeki meslektaşlarım. Belirgin bir şekilde

Tez danışmanlarımdan birinin aşk romanları için "kafanız için kötü olan değersiz vücut yırtıcıları" dediğini hatırlıyorum.

Kariyerim için kötü olacağını söylemesine gerek yoktu. Bu sadece anlaşılmıştı. Bir gerçek.

Kahveden bir yudum alıyorum. Kafein beni etkilemeye başlıyor. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Taslağımı tekrar okudum. Aslında iyi sayılır. Bu kitabı okumak isterdim.

Kahramanı düşünüyorum.

Birdenbire, tamamen şekillenmiş ve görkemli bir şekilde yanıma geldi. Gömleksiz. Kordonlu kollar, vahşi saçlar, kahverengiden çok yeşil olan delici ela gözler. Karanlık bir geçmişi ve bebeklere karşı yumuşak bir noktası var.

Parmaklarım klavyenin üzerinde hareket etmeye başladı. Heyecandan biraz titriyorlar.

Siktir et.

Buraya bu şeyi yazmaya geldim ve beni öldürse bile bunu yapacağım. Bir aşk romanı yazmak ne kadar zor olabilir ki? Tanrı aşkına, Jane Austen üzerine üç yüz sayfalık akademik bir tez yazdım. Bundan sonra bir aşk hikayesi yazmak çocuk oyuncağı olacak.

Bir saat sonra, yazmayı başardıklarımın tamamının altını çiziyorum -323 yetersiz kelime- ve silme tuşuna basıp hepsini siliyorum.

Berbat
bir şey.
Berbatı
m.

Haklıymışım. Çimler *kesinlikle* daha yeşil değil.

Kahramanımın sesini tutturamıyorum. Çok dangalak çıkıyor. Kendinden emin olmasını istiyorum. Emredici. Ne de olsa bir düklüğün varisi. Ama onu tam bir pislik yapmadan bunu nasıl yapacağım?

O kadar sinirliyim ki boğazım düğümlenmeye başladı. Ayrıca burası çok sıcak olmaya başladı. Terliyorum.

Yaklaşan bir arabanın sesiyle başımı kaldırıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Omzumun üzerinden baktığımda siyah bir Jeep Wrangler'ın Bay BILF'in aşağıdaki evine yanaştığını görüyorum. Uzun boylu, muhteşem koyu tenli bir kadın iniyor, rahat bir kot pantolon ve tişört giymiş.

Kapısını bile çalmıyor. Sadece merdivenleri tırmanıyor, kapıyı açıyor ve içeri giriyor.

"Benim," diye sesleniyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. BILF'in kız arkadaşı mı?

Neden bir hayal kırıklığı hissettiğimi bilmiyorum. Charleston'a erkeklerden uzaklaşmak için geldim. Birini bulmak için değil.

Ayrıca. Bulma modunda olsam bile, o adamla hiç şansım olmazdı. Eminim modellerle çıkıyordur. Sanatçılarla. Sanatçı *olan mankenlerle*. Zaten ben hep daha düz, kurumsal tipleri çekmişimdir.

Ama yine de BILF'in evinin birinci katındaki bir çift fransız kapı açıldığında kalbim küt küt atıyor. Pastırma kokusu beni çarptı.

Midem gurulduyor. Yarısı yenmiş protein barıma bakıyorum.

Bir süre sonra, neredeyse zıplamama neden olacak bir dizi küfür duyuyorum. "O sik kafalıları gidip kendilerini becermelerini söyleyebilirsin." "O sik kafalıları

BILF'in sesinin gürültüsü. Sözleri öfkeli ama tonu öyle değil. Tıpkı dün sokakta yaptığı gibi yavaş ve dengeli konuşuyor. "Eleştiriler kimin umurunda ki zaten? Orada yaptığımız yemeklerle gurur duyuyorum. Yani çok basit. Mesele de bu zaten. Annemin ve ondan önceki annesinin yaptığı gibi yemek yapıyorum. Ben neysem oyum Naomi ve kimse için değişmeyeceğim. Hele ki lanet olası bir yabancı için."

Naomi. Tabii ki böyle muhteşem bir ismi olacaktı.

Sesinin mırıltısını duyuyorum. Ne söylediğini anlayamıyorum.

Başka bir koku. Pastırma yağında kızaran *bir* şey.

Belki de içimde tomurcuklanan romancıdır. Ama ateşli komşumun evinde ilginç bir şeyler döndüğünü hissetmeden edemiyorum.

Sulu ve lezzetli. Açlıktan ölüyorum. Her zamanki protein barım bugün yetmiyor. Belki BILF'in biraz pastırması vardır?

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalkmama neden olan şey, yazarlık ilhamı ve kahvaltılık et potansiyeli.

En azından yan kapıya giderken kendime böyle söylüyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

ELI

Eski dökme demir tavamdaki soğanları son bir kez çeviriyorum. Yüksek ateşte cızırdayıp patlıyorlar, daha önce kızarttığım pastırma parçalarıyla kızarıyorlar.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

Basit güney yemeklerinin tapınağında büyüdüm. İnancım özetle şöyledir: tüm iyi şeyler pastırma yağı, tereyağı veya burbonla başlar. Üçü için de bonus puan. Yoga stüdyosunda fazladan zaman geçirmem gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca zaman zaman eleştirmenler tarafından katledildiğim anlamına da geliyor.

İkisi de buna değer. Gerçi daha önce hiç eleştirmenlerin bir restoranı iflasın eşiğine getirdiğini görmemiştim.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Çok iç karartıcı.

Koçanından yeni koparılmış ve muhteşem sulu tatlı mısırları, arka bahçemden bir avuç lima fasulyesiyle birlikte tencereye atıyorum. Ellerimi bir mutfak havlusuna silerek omzumun üzerinden atıyorum.

"Misafir mi bekliyorsun?" Naomi adadaki taburesinde her zamanki tüneğinden soruyor. "Küçük bir orduyu doyuracak kadar succotash yapıyorsun."

Tavayı ileri itiyorum, sonra hızla geri daldırıyorum. Soğan, mısır ve fasulye birlikte düzenli bir dalga halinde yükseliyor, sonra tatmin edici bir cızırtıyla dökme demirin içine geri düşüyor. Cömert bir tutam Koşer tuzu ekliyorum. Bir kez daha çeviriyorum.

Genelde kendim için böyle yemek yapmam. Ama aklımda çok şey var ve yemek yapmak tüm saçmalıkları temizlemeye yardımcı oluyor. Son zamanlarda üzerime çöken ağır kaygı duygusundan kurtulmama yardımcı oluyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Sadece sen."

"Bu *güzel* davet ne kadar cazip olsa da," diyor alaycı bir tavırla, "Sergio ve benim bir randevumuz var. Shem Creek'te öğle yemeği yiyeceğiz."

Bugün pazartesi. Restoranlarım kapalı. Bu da Naomi ve Sergio gibi çalışanlarımın izinli olduğu anlamına geliyor.

"Ama ben kriz modunda olduğumuzu sanıyordum," diyorum, başımı tavadan kaldırmadan. "Bilirsin, eleştirmenler yeni restoranımı yiyip bitiriyor, hepimiz mahvolduk, ruhlarımızı kurtarıyoruz. Dünyanın sonu gelirken randevu için gerçekten vaktiniz var mı?"

Naomi sakince çayından bir buz küpü koparıyor -tam da ikimizin sevdiği gibi diş ağrısı tatlısı- ve bana fırlatıyor. Kolumu bir saniye geç kaldırdım. Küp tam şakağıma isabet etti.

Ben irkildim. Naomi, Naomi olduğu için kıkırdıyor. Beş yıla yakın bir süredir The Pearl'deki mutfağımda çalışıyor, neredeyse burayı açtığımdan beri. Onu bu yılın başlarında açtığım yeni restoranım The Jam'in baş şefliğine terfi ettirene kadar yan yana yemek pişirdik. Artık kendi mutfağını işletiyor olsa da hâlâ çocuklar gibi didişiyoruz.

"Dünyanın sonu gelse bile bir kızın sevişmesi gerekir."

"Sana söylemiştim," diyorum ve buz küpünü yavaşça yere atıp on yaşındaki laboratuvar hayvanım ve Tanrı bilir ne karışımı olan Billy'ye uzatıyorum. Billy küpü kokluyor, hiç etkilenmemiş gibi. İç çekiyor. *Seni anlıyorum dostum.* "Eleştirmenlerin söylediklerine aldırma ve yaptığın şeyi yapmaya devam et. Seni baş şef yapmamın bir nedeni var. Neyin önemli olduğunu biliyorsun ve ona sadık kalıyorsun. Sevdığımız yemekleri *yaptığımız* sürece ve müşteriler o yemekleri sevip mutlu ayrıldıkları sürece, Naomi, önemli olan tek şeyin bunlar olduğunu biliyorsun."

Naomi'nin dirseğinin yanında duran yemek dergisinin parlak kapağına bakıyorum. The Jam hakkında bir başka sert eleştiri daha yayınlamışlardı. Bir satır özellikle acımasızdı: "Belki de Elijah Jackson sadece bir restoranı çalıştırabilecek kapasitededir. Kadrosuna ikinci bir restoran eklemek onun gibi bir şef için her zaman akıllıca bir kumar olmayabilir."

Onun gibi bir şef. Yani iki restoran işletmek benim gibi gösterişsiz zevkleri olan basit bir taşralı için fazla iddialı.

Cidden, o eleştirmeni ömür boyu sikeyim.

Aşçılığıma olan inancımdan asla ödün vermedim. Bir kere bile.

Kötü eleştirilere rağmen, şimdi başlamayı planlamıyorum.

Öte yandan, ben de hiçbir zaman bir restoranı kapatmayı planlamadım. Özellikle de The Pearl'ün olağanüstü başarısından sonra. The Jam'le ilgili bir şey insanların ilgisini çekmedi. Anlamıyorum. Evet, bugünün piyasası The Pearl'ü açtığım zamankinden çok farklı. Ama insanlar yemeklerimi hep sevdi. Dürüstçe. Yürekten yapıyor.

Panikle karışık endişenin tekrar yaklaştığını hissediyorum. Çok yaklaşmasına izin vermek istemiyorum. Eğer yaklaşırsa beni yutacağından endişeleniyorum. Sonra ne olacak? Jam henüz iflas etmedi. Onu uçurumun kenarından döndürmek için hâlâ şansımız var. Bu da şu anda bir çöküşü göze alamayacağım anlamına geliyor. Bir örnek teşkil etmeliyim. Olumlu ve iyimser olun ki aşçıları, bulaşıkçıları ve garsonları da öyle olsun. Tüm bu insanların benim yüzümden işlerini kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğu fikri-

Sakin oraya gitme.

Hemen ocağa dönüyorum. Succotash'ın yanındaki tencerede irmik fokurduyor. Omzumdaki havluyu alıp tencerenin kapağını kaldırıyorum ve biraz daha yarı yarıya ve çok daha fazla tereyağı ekleyerek irmiği güzelce kremamsı bir hale getiriyorum. Tıpkı annemin yaptığı gibi.

Ağır düşünceler geri çekilir.

"Biliyorum." Naomi ellerini terleyen bardağının etrafına koydu. "Ama aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum, E. İnsanlar artık The Jam'e gelmiyor. Belki de yemeklerimiz *çok* basit. Özellikle de şeflerin burada yaptığı onca havalı, farklı şeyi düşününce."

Naomi iyi bir noktaya değindi. Charleston'ın şeflerine yaratıcılıkları için hayranım. İşte John Melrose, hipster tarzı restoranında Asya'nın rahat yemek klasiklerini Amerika'nın güneyine özgü bir dokunuşla sunuyor. Abigail Edmonds, mekanında güney deniz ürünlerine taze, New England tarzı bir yorum getiriyor. Hank Havens ise restoranında yüz yıl öncesinin tariflerini araştırıyor ve bunları modern, zarif bir menüye uyarlıyor.

"Kesinlikle sınırları zorluyorlar," diyorum. "Ama biz de her şeyi basit tutuyoruz. Bu bile başlı başına radikal bir yaklaşım."

Naomi başını sallar. "Buna inanıyorum. Dürüst olmak gerekirse. Yine de paraya hesap vermek zorunda değilim. Bu senin işin."

Yönetici şef olmanın en sevmediğim yanlarından biri. Aynı zamanda The Jam'e şahsen yatırdığım yüklü miktardaki paranın acı verici bir hatırlatıcısı. Eğer batarsa, o paranın bir kuruşunun bile geri döndüğünü göremeyeceğim. Bu sabah erken saatlerde hesap bakiyelerime bakıyor, planladığım gibi yenilenmeyecekleri düşüncesiyle çıldırmamaya çalışıyordum. Geçen yıl bu zamanlar olduğundan *çok* daha düşükler.

Ortak olduğum konaklama yatırım grubuna atıfta bulunarak, "İncelemeden pek memnun kalmayacaklar," diye cevap veriyorum. "Ama ben onlara The Pearl'ü işaret edeceğim ve onlar da mutlu olmaya devam edecekler."

Bir mucize eseri, The Jam'in aldığı kötü basın The Pearl'de yaptığımız canlı işlere zarar vermedi. Aylar öncesinden dolduğumuz için ne kadar gurur duysam da, bu çoğu insanın orada yemek yiyemediği anlamına geliyor. The Jam'i açmamın bir nedeni de (biliyorum, biliyorum, çok sevimli ama Eddie Vedder'ı seviyorum ve bunun için özür dilemiyorum) daha fazla insanın yemeğini deneyimleyebilmesi.

Naomi gülümseyerek, "İşte şimdi palavra atmaya başladın," diyor.

Omuz silkiyorum, bir ocak daha yakıyorum. Yumurtaları haşlama zamanı. "Kahrolası haklısın."

Başını kaldırdığında Billy'nin yakasındaki etiketler şingirdiyor. Açık kapılara doğru bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor.

Billy *kimse* için ayağa kalkmaz.

Başımı çevirdiğimde kapıda duran bir kadın görüyorum. Üzerinde haftanın herhangi bir günü Charleston için fazla şık duran dökümlü ipek bir elbise vardı. Hele de pazartesi sabahı. Parlak sandaletler. Mücevherler. Kocaman, süslü siyah gözlükler -tahmin etmem gerekirse tasarımcı- güzel yüzünün yarısını kaplıyor.

Kusursuz bir şekilde bir araya *getirilmemiş* tek parçası saçları. Koyu, vahşi, karışık bir dağınıklık.

Boktan bir saç.

Hoşuma gitti.

Onu dün gece mahallemizin meşhur Gine Tavuğu'nu neredeyse ezecek olan kız olarak tanıdım. Eğer New York plakası onun buralı olmadığını göstermeseydi, yarı dehşete düşmüş, yarı şaşkın ifadesi onu ele verirdi. Bana bakışından bir yeti olduğumu düşünebilirdiniz.

"Merhaba," diyor, elini tereddütle kapı pervazına koyarak. "Ben-um -Yan o da da kalıyordum. Bazı bağrıışmalar duydum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

New York aksanı *kapıya* vuruyor. *Dawr* gibi çıkıyor. Çok şirin.

Naomi'nin gözleri benimkilerle buluşmak için fırladı.

"Eli bağırılmaz," diyor Naomi. "Ama küfürlü konuşmayı iyi beceriyor, değil mi?"

Kadının nefesini bıraktığını görmek için baktım. Ne bulmayı bekliyordu ki? Naomi'yi tehdit ettiğimi falan mı?

Midem bulanıyor.

"Kahretsin, *çok* kötüyüm, doğru düzgün özür bile dileyemiyorum, değil mi?" Saçlarımı avuçlarımin arasına alarak söylüyorum. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Küfür etmek kötü bir alışkanlık."

Naomi, "Son derece gurur duyduğun bir şey," diyor.

"Şey, evet," diyorum. "Yani, henüz kahvemi içmedim. Ağzımdan çıkan şeylerden sorumlu tutulamam."

Kadının biçimli dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Beyaz, düzgün dişlerinin parıltısını yakalayabileceğim kadar büyük.

"Yani insanlara her zaman sık kafalı dediğini ve kahveden önce pastırma yaptığını mı söylüyorsun?" diye yanıtlıyor.

Bir kahkaha attım.

"Sadece pazartesi günleri." Mutfığa doğru yürüyorum, Billy de peşimden geliyor ve elimi uzatıyorum. "Ben Eli. Dün gece seni sokakta görmüştüm, değil mi?"

Kadın elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. Parfümünün kokusunu alıyorum. Seksi kokuyor. Pahalı.

Senin karşılayamayacağın kadar pahalı.

Göz kırkıyorum. Bu kötü bir düşünce. The Jam'le olan tüm bu olay beni gerçekten çok kötü hissettirdi.

Görmezden geliyorum. Böyle şeyler için endişelenmek bana göre değil. Kendimi iyi hissetmek için kadınları parayla etkilemeye ihtiyacım yok. Hiç olmadı, olmayacak da.

"Memnun oldum Eli. Ben Olivia. Ve doğru, dün gece bendim. Kümeden kurtardığın için teşekkürler. Kayboldum diye endişelenmişim. Charleston kesinlikle ilginç bir yer."

Elini bıraktığımda güneş gözlüklerini kafasına geçiriyor. Gözleri çıplak göğsüme takılıyor. Soluk mavi ve geniş. Zeki.

Altlarında mor parmak izleri var. Biraz solgun

olduğunu fark ettim. Zayıf tarafta.

Mutfaklarım kayıp ruhlar, uyumsuzlar ve işkence görmüş karakterlerle dolu. Bir kaçak gördüğümde tanırım.

Ve bu süslü kıyafetli güzel kız kesinlikle bir kaçak.

Annemin beni aşırı arkadaş canlısı güneyli bir çocuk olarak yetiştirmesini suçluyorum.

Ama onun hikayesinin ne olduğunu bilmek istiyorum. Neyden kaçtığını.

Ve evet, sadece sikilmiş saçlar da acıtmıyor. Kahvaltıda bir arkadaşımın olması fikri de öyle. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Yalnızken endişeyi uzak tutmak çok zor.

"Hâlâ kaybolmuş görünüyorsun," diyorum.

Boğazını temizliyor, gözlerini kırıştırıyor ve bakışlarıyla buluşuyor. "Ve hala tişört giymiyorsun."

Gülme sırası Naomi'de. "Amin. Yıllardır Eli'nin bir beyefendi gibi giyinmesini istiyordum. Ya da hiç giyinmemesini. Hâlâ devam eden bir çalışma var - adam evde asla gömlek giymiyor."

Olivia bu fikir karşısında biraz telaşlanmış, biraz da eğlenmiş görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturarak başımı sallıyorum. "İşteyken her zaman örtünüyorum. Eğer bir adam kendi lanet olası evinde özgür olamıyorsa... işte bu üzücü bir durumdur."

Şimdi sırtıyor. "Kümes hayvanları kesinlikle aldırıyor gibiydi. Hepsinin adı var mı? Yoksa sadece Dolores mi?"

"Sadece Dolores," diye cevap veriyorum, sırtarak. "O benim favorim."

Olivia'nın midesi gurulduyor. Sesli bir şekilde. Sesi bastırmak istercesine elini hızla karnının üzerine koyuyor.

"Burası çok güzel kokuyor," diyor biraz mahcup bir şekilde. "Bütün bu *kasaba* güzel kokuyor."

Naomi bana bakıyor. Ben de Naomi'ye bakıyorum. İnsanları beslemeyi ne kadar sevdiğimi biliyor.

Esmerlerden ne kadar hoşlandığımı da biliyor.

Ben amcık avcısı değilim. Hiç olmadım. Ama geçen yıl uzun süreli bir ilişkiyi bitirdikten sonra, iyi vakit geçirmek istiyorum. Şef olmaya karar verdiğimde normalliği neredeyse pencereden dışarı attım. Tuttuğum saatler ve çalıştığım ortamla normal bir ilişki sürdürmek neredeyse imkansız.

Neredeyse. Doğru kişiyi bulursam hala işe yarayabileceğine inanıyorum. Yaptığı iş benim kadar tutkuyla bağlı bir kadın. Birinin neden böyle çalıştığını ve yemek yaptığını anlamasının tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum.

Billy şimdi Olivia'ya bakıyor ve kuyruğunu sallıyor. Olivia uzanıp kulağını nazıkçe çekiştiriyor.

"Neden kahvaltıya kalmıyorsun Olivia? Kalabalık için yemek yapmaya alışkınım ve her zamanki gibi çok fazla yaptım," diyorum, ocağın üzerindeki bir avuç tencere ve tavayı işaret ederek.

Olivia'nın gözleri succotash'a kayıyor. Sonra Naomi'ye geçerler.

"Bölmek istemem-"

"Tatlım, hiçbir şeyi bölmüyorsun." Naomi tabureden kayar. "Eli'nin tişörsüz görüldüğünü düşündüğü kadar lezzetli."

"Hey," diye takılıyorum, kollarımı uzatarak. "Çok lezzetli görünüyorum. Değil mi Olivia?"

Olivia gülüyor, gözleri gövdeyi taradığında yanaklarına bir kızarıklık yayılsa bile. Tekrar Billy'ye bakıyor ve boynunu okşuyor.

"Ben kapıldım. Olmasaydım bile, bu adamla asla ama *asla* çıkmazdım. Yani alınma."

Dudaklarımı bükerek başımı sallıyorum. "Alınmadım."

"Ben sizi yalnız bırakayım." Naomi telefonunu arka cebine kaydırды. Bana bakıyor. "Yarın görüşürüz, şef. Olivia, seninle tanışmak güzeldi."

"Sen de," diye sesleniyor Olivia kapıdan çıkarken Naomi'nin ardından.

O zaman mutfakta sadece ben ve Olivia varız. Doğruldu, elbisesini kalçalarının üzerinde düzeltti. Göğsümden başka bir yere bakmıyor.

Gülümsememi geri alıyorum.

"Oturun. Kahvaltı neredeyse hazır." Sonunda gözlerimle buluştuğunda ona göz kırpıyorum. "Kızım, aklını başından alacağım."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

ELI

Olivia, Naomi'nin taburesine yerleşirken alay eder. Billy onu takip ediyor. Bir *gümbürtüyle* ayaklarının *dibine* uzanır.

Görünüşe göre odada Olivia'nın ne kadar güzel koktuğunu fark eden tek kişi ben değilim.

Ne kadar güzel.

"Bütün güneyli erkekler bu kadar ukala mıdır?" diye soruyor.

"Bazılarımız, evet." Yüzümü ocağa dönüyorum ve bir tencerede kaynayan suya bir miktar sirke karıştırıyorum. Sonra ocağın altını kısıyorum. "Ama ben bunu destekleyebilen birkaç kişiden biriyim. Hiç ırmık yedin mi?"

"Hayır."

"Ah evet. O zaman bunun için gerçekten varsın."

Olivia gülüyor. Küçük, kontrollü bir ses. "Anladığım kadarıyla mutfağınızda çok fazla Yankee grits bakiresi yok."

"Şaşıracaksın." Ona omzumu üzerinden bir sırtış fırlatıyorum. "Demek bir Yankee'sin."

"Ne oldu? Aksanım beni ele mi verdi?"

Şimdi Olivia da sırtıyor. Gözlerini kırıştırtıyor. Sanki bu ifade yabancıymış gibi.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Tezgâhtan iki kâse aldım ve kahvaltıyı hazırlamaya başladım. Önce büyük bir kepçe kremalı ırmık koyuyorum. Üzerine succotash koyuyorum, sonra da biraz pastırma ufalıyorum. Kokusu - dumanlı pastırma, tereyağlı fasulye ve mısır, nişastalı ırmık- ilahi. Kaseleri tezgâha geri koyuyorum. Ocağa dönerek, kaynayan suya dikkatlice bir yumurta kırıyorum. "Nerelisin sen?"

"New York."

"New York'un neresinde?"

Bir duraklama. Cevabını düşündüğünü anlamama yetecek kadar uzun bir süre.

"Şehir dışında," dedi sonunda.

Yumurtanın beyazının düzgün küçük bir top oluşturmasını izliyorum. Birkaç kalp atışı daha ve hazır olacak. Hayatım boyunca milyonlarca yumurta haşladım. Onları nasıl doğru yapacağımı bildiğimi söylemekten korkmuyorum.

"Bütün Yankee kızları böyle nazlı mıdır?" "Bazılarımız, evet."

Buna gülümsüyorum.

Yumurta hazır. Delikli bir kaşıkla tencereden çıkarıp ilk kase nin tam ortasına yerleştiriyorum. Şimdi midem gurulduyor. Ev yapımı bir yemeği biriyle paylaşacağım için heyecanlıyım. Çok uzun zaman oldu.

Bir çatal, bir bıçak ve bir peçete kaparak adanın öbür ucuna uzanıyorum ve hepsini kâseyle birlikte Olivia'nın önüne koyuyorum. O kocaman bebek mavileri yemeğin üzerine düştüğünde daha da büyüyor.

"Vay canına," diyor. "Eli, bu inanılmaz görünüyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da."

Bu iltifat karşısında göğsüm biraz kabardı. Bu bok için yaşıyorum. İnsanları iyi yemekle beslemek.

Güzel kızların karınlarını doyurarak akıllarını başlarından almak.

Jam, iflas, kötü eleştiriler; bunlar şu anda milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

"Bu bir kahvaltılık kasesi. Yumurtayı kesip açacaksın," diyorum ve bir elimle kâseyi işaret ederken diğer elimi omzumdaki havluya siliyorum. "Yumurta sarısı her şeyin üzerine aksın. Hepsini bir araya getiriyor - annemin irmiği, succotash ve pastırma."

Olivia'nın gözleri benimkilerle buluşmak için titreyiyor.

Açlıkla parlıyorlar... Açlıkla mı?

Kalbim küt küt atıyor.

Lanet olsun, yaydığı garip titreşimler hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum. El sıkışması kendinden emindi. Gülüşü kontrollüydü.

Ama sonra gözlerinde vahşi, belirsiz bir özlem var.

Dışarıdan bakıldığında sakın, kendinden emin ve güzel bir şekilde bir araya getirilmiş.

Tabii ki sadece sikilmiş saçlar hariç.

Yine de içten içe yandığını hissediyorum.

"Vay canına," diyor tekrar, bakışları yemeğe dönmeden önce göğsümde geziniyor. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Genelde kahvaltıda sadece kahve ve yarım protein bar falan yerim. Bu tam bir ziyafet."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kahvaltıya oturmak hayatın en güzel zevklerinden biridir. Yiyin."

Olivia ona söylediğimi yapıyor. Yumurtayı dikkatlice dilimliyor. Yumurta sarısı, pastırma, tereyağlı fasulye ve kum gibi her şeyden biraz alıp ağzına attığında gülümsüyor.

Birdenbire bakmadan duramadığım bir ağız.

Gözlerini kırpıştırarak, gözlerini kapatmadan önce başının arkasına doğru yuvarlanışını izliyorum. Çiğnerken küçük bir takdir iniltisi çıkarıyor.

"Yani?" Boğazımı temizleyerek söylüyorum.

Olivia gözlerini açıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Bunun ne kadar inanılmaz, delicesine lezzetli olduğunu tam olarak anlatacak kelimeler olduğunu sanmıyorum."

İlginç bir konuşma tarzı var. Bir şekilde çok zeki, kibirli olmadan neredeyse rafine.

Sırıyorum. "Aklını başından alacağımı söylemiştim."

"İrmik nedir ki?" diye soruyor, çatalıyla büyük bir kaşık çıkararak. "Ve onları nasıl bu kadar iyi yapıyorsun?"

Ocağa dönmeden önce son bir ısırık almasını izliyorum. Eğer onu izlemeye devam edersem-

Evet. Bu beni lanet bir sürüngen yapar, birincisi. Ve bir diğeri, Olivia'nın yemeğimin tadını huzur içinde çıkarabilmesini istiyorum. Tadını alsın, hatırlasın. Bu onun tapınağa ilk gelişi.

Umarım geri döner. Onun coşkusu -çıkardığı o küçük sesler- yemek yapmaya neden başladığımı hatırlatan güzel bir şey.

Su tenceresine bir yumurta daha kırıyorum. "Basit olması için, irmiği öğütülmüş kuru mısır olarak düşünün. Yüzyıllardır güneyde temel gıda maddesi olmuştur. Onları yapmanın milyonlarca yolu var ama ben basit tutmayı seviyorum. Bol tereyağı, yarım ve yarım ekleyin. Akşamdan kalmaysam bazen peynir."

"Neredeyse tuzlu yulaf ezmesi gibi." Olivia'nın sözleri bir ağız dolusu yemeğin arasında boğuklaşıyor. "Ama çok daha iyi. Her sabah yapıyor musun? Eğer yapıyorsan, daha sık uğramam gerekebilir."

Şaka yapıyor. Sesinin alaycı tonundan bunu anlayabiliyorum. Ama yine de bir dakika önce hazırladığım kaseyle arkamı döndüğümde ona ciddi bir bakış atıyorum.

Daha sonra. Onun mutfağında olması *hoşuma* gidiyor. Endişe ve panik artık tehdit etmiyor. Sadece biz varız. Güzel yemekler. Güzel sohbet.

"Senin için istediğin sıklıkta yaparım, Yanki kız."

Olivia'nın gözleri dans ediyor. "Kendini fazla kaptırma, güneyli... büyücü."

"Lanet olsun, o *program*," diyorum, popüler bir reality şovu kastederek Charleston sakinlerinden oluşan zengin ve gülünç bir grubun kötü davranışları hakkında. "Çok korkunç," diyor. "Bayıldım."

"Ben de," diyorum gülerek.

Adanın etrafında yürüyorum ve onunkinin yanındaki tabureye yerleşiyorum. Bakışları üzerimde geziniyor. Burun delikleri bir kez parlıyor.

Başka tarafa bakıyor.

Ayaklarımın dibinde Billy canlanıyor. Önünde artıklar olduğunu biliyor.

"Demek şefsin," diyor.

Başımı sallıyorum, domuz pastırması, yumurta ve succotash'ten kurt gibi bir ısırık alıyorum. Kahretsin, bu

Güzel.

"Evet. On beş yaşımdan beri mutfaklarda çalışıyorum. Annem inanılmaz bir aşçı ve yemek sevgisini bana da aktardı. Aşçılık okulu için Charleston'a gelmek hiç de akıllıca değildi - buradan yaklaşık üç saat uzaklıktaki Aiken'de büyüdüm. İlk restoranımı beş yıl önce açtım."

Olivia başıyla onayladı. "Ve gerisi tarih oldu."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Pek sayılmaz. Birkaç ay önce ikinci restoranımı açtım. Daha basit bir şey yapmak istedim. Daha sıradan. Eleştirmenler *pek* etkilenmedi."

"Neden olmasın?" diyor, ağzına bir kaşık daha ezme tıktırarak. Bir sırtıtışımı geri alıyorum. Kız doymak bilmiyor, değil mi?

"Piçler bana yeni bir gözyaşı döküyor." Omuz silkiyorum. Nedense Olivia'yla bu konuları konuşmak normalde olduğundan çok daha az acı veriyor. Yine de başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ederdim. "Adamlardan biri menüme 'basit kaltak güney yemekleri' dedi."

Olivia gözlerini kırıştırır. "Bu gereksiz bir sertlik gibi görünüyor." "Restoran dünyasına hoş geldiniz," diyorum.

"Küfür etmene şaşmamalı."

"Evet. Bu beni heyecanlandırdı. Kahveyi de unutmuşum. Bir fincan ister misin?"

Sırıttırıyor. "Evet, lütfen."

Ayağa kalkmadan önce birkaç lokma daha yiyorum. Vaktim olduğunda İtalyan usulü kahve yapmayı seviyorum; kahve uzmanı olan kız kardeşim Gracie'nin kahve dükkanından getirdiği taze çekilmiş çekirdekleri ve ocaktaki moka cezvesini kullanarak.

Çabucak hallediyorum. Fasulyeleri öğüt, moka tenceresini doldur. Ocakta kısık ateşe koyun. Hemen kokusu çıkıyor.

The Jam ile ilgili tüm bu fiyasko yaşanmadan önce evde sabahlamayı çok severdim. Uzun zamandır kendimi şimdiki gibi mutlu hissetmiyordum. Hepsi mutfağıma gelen aç kız sayesinde.

Olivia'ya dönüyorum.

"Peki." Boş kâsesini öne doğru itiyor. "Belli ki yemek yapmayı biliyorsun. Eleştirmenleri etkilemek için menünüzü değiştirmekte sorun yaşayacağınızı sanmıyorum."

Avuç içlerimi adanın kenarına yerleştiriyorum ve onlara yaslanıyorum. Olivia'ya bakıyorum. "Menümü değiştirmeyeceğim."

Tekrar göz kırpmıyor, kaşları çatılıyor. "Gerçekten mi? Restoran işletmek hakkında pek bir şey bilmiyorum ama kötü eleştirilerin kar haneniz için o kadar da iyi olduğunu sanmıyorum."

"Değiller." Bir omuz silkme daha. "En kötü ihtimalle restoranı kapatmak zorunda kalacağız. Ama umarım iş o noktaya gelmez."

Şimdi bana yan gözle bakıyor. "Bir restoranı kaybetmekten o kadar da endişeli görünmüyorsun. *Daha fazla* restoran açma fırsatını kaybetmek. Ne bileyim, para kazanmak istemiyor musun? Ünlü bir şef olmak falan?"

"Elbette para kazanmak istiyorum," diyorum gözlerini süzerek. "Ama mutluluğum pahasına değil. Menümü değiştirmeyeceğim. Yaptığımız yemekleri gerçekten seviyorum. Bundan gurur duyuyorum. Bu şekilde yemek yapmak beni mutlu ediyor. Ama bilgisayarın arkasındaki bir aptalı memnun etmek için kim olduğumu ve ne pişirdiğimi değiştirmek? Bu benim kişisel cehennemim gibi geliyor. Tanrı aşkına neden beni mutsuz edecek bir şey yapayım ki?"

Olivia göz kırpmıyor. Bakışları düşünceli bir hal aldı.

"Ama para," diye bastırıyor. "Basın. Ünlü olmak. Satın alacağınız güvenlik - sahip olacağınız itibar -"

"Mutlu değilsem buna değmez," diye tekrarlıyorum. "Paranın önemli olmadığını söylemiyorum. İnsanın yaşamak için bir şeye ihtiyacı vardır. Ama ben ihtiyacım olan her şeye sahibim." Etrafımızdaki odayı işaret ediyorum. "Menümü değiştirirsem daha büyük bir yer alabilir miyim? Daha iyi eleştiriler alsam? Daha fazla restoran açsam? Muhtemelen. Ama

Charleston'daki küçük parçamı seviyorum. Yaptığım işi seviyorum. Ve bu konuda ödün vermeye niyetim yok."

Bana açıklayıcı geliyor. Ama Olivia bana daha önce hiç görmediği egzotik bir türmüüm gibi bakıyor.

Sanki mutluluğunu ilk sıraya koymayı hiç *düşünmemiş* gibi.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neyi ilk sıraya koyuyor? Neden mutluluk değil? Evet, şu anda her şey olup biterken gezegendeki en mutlu adam ben olmayabilirim. Ama bu, elimden geldiğince buna öncelik vermeye çalışmadığım anlamına gelmiyor.

Kahve arkamda buharlaşmaya başlıyor. Ocağa dönüyorum. Ocağı kapatıyorum. Buzdolabından iki fincan ve bir karton yarım ve yarım aldım.

Yüzümü ona dönerek kartonu fincanının üzerine tutuyorum. "Yarı yarıya olur mu?" Olivia tereddüt ediyor. Sonra: "Elbette. Neden olmasın. Ben..."

Bitirmesini bekliyorum. *Tatildeyim. Yetkililer tarafından aranıyorum ve bu benim özgür bir kadın olarak son yemeğim olabilir. Tam yağlı süt ürünlerinin hayatı yaşamaya değer kıldığı konusunda hemfikirim.*

"Benim için sorun değil," diyor sonunda.

Bu kız bir şeylerden kaçıyor. Bir şeyler de saklıyor.

Ama onu zorlamak bana düşmez. Bana söylemek isterse, söyler. Hazır olduğunda.

Bu arada onu besleyeceğim.

Bardağı alırken parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ediyor.

"Tanrım," diyor bir yudum aldıktan sonra, sesi zevkten bir oktav alçalmış.

"Her şeyin en iyisini sen mi yapıyorsun? Bu kahvenin tadı sıvı kadife gibi."

Kupamın kenarından ona sırtıtıyorum. Boktan sabahlar silsilesinde bir başka boktan sabah olarak başlayan şey aslında oldukça harika bir hale dönüşüyor.

"Gezegendeki en iyi yemeği yapmak benim işim, yani... evet.

Hoşunuza gitmesine sevindim."

Olivia Billy'ye bakar. "Daha öğlen bile olmadı ve şimdiden geçirdiğim en iyi Pazartesi olabilir. Hepsi yemek sayesinde."

"Ben değil miyim?" Kaşlarını kaldırarak söylüyorum.

Gülüyor, mavi gözleri yine dans ediyor. "Belki üzerine bir gömlek giyersen." "Asla."

"Hiçbir konuda taviz vermiyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı yalarım. "Önemli olan şeylerde değil." Olivia yutkunuyor. "Buna hayranım Eli."

Robert Plant ulumasını buraya ekleyin. Adımı söylemesi *hoşuma* gidiyor. Belki de aksanından. Kahvesini bitirirken hala kullandığı o boğucu ses.

"Ve iştahına hayranım, Olivia."

Bakışları karnımın üzerinde geziniyor. "Benim aksime, sen kendininkini kontrol altında tutuyorsun."

"Pek sayılmaz." Bana şüpheli bir bakış fırlattığında sırıtiyorum. "Çok yiyorum. Ama aynı zamanda şehrin her yerinde bisiklete biniyorum ve fırsat buldukça yoga matımı açıyorum."

"Yoga mı yapıyorsun?" diye soruyor parlayarak. "Ben de yapıyorum. Berbat olmama rağmen."

"Bir ara birlikte bir ders almalıyız."

Ona bakıyorum. Bu bir randevu daveti değil. Ama oldukça yakın. Hey, onunla takılmayı seviyorum. Beni kafamdan uzak tutması hoşuma gidiyor.

Beni reddetmesini bekledim. Bana bir erkek arkadaşı ya da kocası olduğunu söyle.

Bir koca ve çocuklar.

Ama hiçbir parmağında yüzük göremiyorum.

Olivia dilini alt dudağında gezdiriyor. "Bana yakınlarda bir stüdyo gösterebilirseniz harika olur."

"Olmuş bilin. Şehirde bir sürü harika stüdyomuz var. Benim favorim muhtemelen Spring Street'teki Yoga First - sıcak yoganın en iyisi. Eğer yapabilirsiniz Peter'ın dersine katılın."

Gözleri benimkilere kilitlendi. Aramızda belirgin bir sıcaklık atışı geçiyor. Ne zamandır burada? Yarım saattir mi? Yarım gün mü?

Kalmasını istiyorum. Öğle yemeğine sadece bir iki saat var. Biraz fesleğenim ve taze seftalilerim var -belki hazırlık ekibimden biri dün The Pearl'de yaptığımız burratadan getirebilir- Yankee kızının benim Caprese salatası üzerine güneyli yorumuma bayılacağını hissediyorum. İkimizin de sevdiği o berbat reality şovu izlerken kanepede yiyebiliriz.

Bütün bir günü The Jam'i düşünmeden geçirmek şu anda cennet gibi geliyor.

"Günün geri kalanı için bir planın var mı?" Kahvemi yudumlarırken soruyorum.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

OLIVIA

Eli'nin gözlerindeki bal kahverengisi nezaket karşısında gülünç derecede dolu olan midem burkuluyor.

Korkunç yakışıklı. Ve çok iyi bir aşçı. Ve inanç dolu. Bu da onun kendine özgü, ayakları yere basan cazibesini daha da artırıyor.

Yoga yapıyor.

Ve bana uzun zamandır bakmadığı gibi bakıyor. Sıcak, çıplak bir ilgiyle.

Aramızdaki hava çekimle çatırdıyor. Enerji. Onunla konuşmak çok kolay. Bakması.

Muhtemelen yatağa düşmesi de kolaydır.

Uyarılmam kafa karışıklığına dönüştü. Ted'e ara vermiş olabilirim. Ama bu başka biriyle yatağa atlamaya hazır olduğum anlamına gelmiyor. İçim hâlâ çok karışık. Dokunmak için çok ham ve hassas. Takılmak şu an için iyi bir fikir değil.

Ya korkunçsa? Ya değilse?

Ekim sonunda New York'a geri dönüyorum. Orada beni bekleyen gerçekten harika bir hayat var; on yıl boyunca çalışarak elde ettiğim bir iş, uğruna para biriktirdiğim bir ev, her zaman istediğim bir ilişki. Hiçbir erkek, ne kadar lezzetli olursa olsun, tüm bunları feda etmeye değmez.

Ve Charleston'a neden geldiğimi hatırlamam gerekiyor. Kitabım üzerinde çalışmak için. Şu anda bu seksi, üstsüz şefe bakmak yerine bunu yapıyor olmalıydım.

Ayağa kalkıyorum, taburem pürüzlü ahşap döşeme tahtalarına çarparak homurdanıyor ve uzaklara bakıyorum. Evin etrafına bakıyorum. Küçük bir şey. Ama

Sadece tarihi-Charleston-güney-Kaliforniya tarzıyla buluşuyor olarak tanımlayabileceğim şekilde zarif bir şekilde yenilenmiş. Alt katta, siyah ve asker yeşilinin erkeksi tonlarında, soluk, antika görünümlü meşe zeminler ve çok şık bir ahırdan kurtarılmış gibi görünen bu muhteşem tavan kirişleriyle noktalanmış büyük bir oda var.

Bütün bir duvarı boydan boya kaplayan devasa bir kitaplık var. Raflar, oraya buraya gelişigüzel yerleştirilmiş milyonlarca kitabın ağırlığı altında adeta inliyor. Kitapların arasına serpiştirilmiş, üzerinde *Cohiba*, *Habana*, *Cuba* yazan birkaç parlak sarı kutu da var. Puroları.

Kalbim resmen küt küt atıyor.

Tabii ki Eli okuyor. Çünkü yemek, yoga ve dövmeleler yeterince seksi değildi.

İyi yıpranmış sırtlarda birkaç isim yakalıyorum. Hemingway. McCarthy. Nikki Sixx'in *Eroin Günlükleri*.

Etkilendim. Gerçi bu raflarda kadın yazarların ve konuların eksikliği göze çarpıyor. Bunu düzeltmekten çok mutlu olurum.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Muhtemelen en iyisi bu evden uzak durmamdı. Bu adamdan. Dikkat dağıtmak için çok fazla fırsat var.

Yine de etrafa biraz daha bakmaktan kendimi alamıyorum. Karşı duvarı devasa, ticari tarzda bir ocak kaplıyor. Devasa antika bir masa bir ada görevi görüyor ve sanırım odanın ortasında bir toplanma noktası. Alanın öbür ucunda, televizyonun önündeki deri koltuğa özlemle bakıyorum. Rahat görünüyor.

Ve buradaki koku. Pastırma ve lezzetli erkek gibi kokuyor. Eli'nın kolonyası olabilir. Baharatlı, karanlık ve odunsu bir şey. Tom Ford'un seksi bir güneyli şef olsaydı giyeceğini hayal ettiğim şey. Ağız sulandırıcı.

Kalmak *istiyorum*. Mutluluk, uzlaşma ve kendine duyduğu üstün güven hakkında biraz daha düşünmesini istiyorum.

Ama yapmamalıyım.

Gerçekten, gerçekten yapmamalıyım.

"Aslında gitmeliyim," diyorum. Hâlâ boş kahve fincanımı tuttuğumu fark ediyorum. Eli'a bakmamak için bulduğum bahaneye şükrederek dikkatlice adaya bırakıyorum. "Zaten misafirliğimi fazla uzattım. İrmik ve kahve için tekrar teşekkürler, cidden hayatımda yediğim en lezzetli kahvaltıydı."

Eli'nın beni incelediğini görmek için dönüyorum. Şüpheli. Bir şeyler olduğunu biliyor ama ne olduğunu açıkça sormayacak kadar kibar.

Olmamasına sevindim. Buradayken kendimi çok *özgür* hissettim. Sanki gardımı indirip rahatlayabiliyorum. Kendim olabiliyorum. Teddy ile yemek yerken en son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Sanırım birlikteyken hep "açık" olma ihtiyacı hissediyorum. Sanki doğru şeyleri söyleyerek, doğru kıyafetleri giyerek ve doğru insanlarla takılarak belli bir kalıba uymam gerekiyormuş gibi.

Ama Eli? Eli'nin bunların hiçbirini umursamadığı çok açık. Bu da beni bu konuda konuşmak istemememe neden oluyor. Onun yerine büyük resim hakkında konuşmak istiyorum. Kimseyle konuşmadığım şeyler, belki Julia hariç.

Eli ile bu şekilde konuşmak tehlikeli olur. O yüzden konuşmayacağım. Konuşamam.

"Emin misin?" diye soruyor onun yerine. "Yemek yemeyi sevdiğin sürece, asla fazla kalmayacaksın. İstedğin zaman uğra, Olivia. Burada her zaman hoş karşılanırsın."

Onun gülünç derecede seksi güneyli aksanı ismimdeki O'yu yok ediyor.
Livia.

Omurgamda sıcak, mutlu bir ürperti belirliyor. Buradan çıkmam gerek.
Şimdi.

"Teşekkürler," diyorum. Bir süre birbirimize bakıyoruz. Bunu nasıl bitireceğiz? Ona sarılamam. Tanrı aşkına, yarı çıplaktı. Ben de kafası karışık, uykusuz bir salak gibi beceriksizce elimi uzatıyorum. "Seni böyle bırakıp gittiğim için üzgünüm ama bugün... yapacak çok işim var. Seninle tanışmak güzeldi Eli."

Dudakları eğlenen bir sırıtışla seğiriyor. Bu adamın -bu iri yarı, dövme, kendinden emin adamın- denese bile garip davranabileceğini sanmıyorum.

Elimi kocaman eldiveninin içine alıyor. Avuç içi kuru ve nasırlı. Başparmağım boyunca garip bir çıkıntının baskısını hissediyorum - avucunda bir tür yara izi. Bunu sorma dürtüsüne direniyorum.

"Ben de memnun oldum." Elim yeterince sert bir şekilde sıkıyor. Kolumda bir elektrik akımı oluşuyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Umarım seni buralarda görürüm."

Billy'nin kadifemsi kulağını son bir kez çekiştiriyorum. Sonra dönüp Eli'nin evinden yanıyormuş gibi fırlıyorum.

Yanıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum. Artık araba evinin güvenliğinde olduğum için bir nefes alıyorum. Yüzüm sıcak hissediyor.

Tüm dünya sıcak hissediyor.

Tamamen, rahatsız edici bir şekilde, lezzetli bir şekilde doydum.

Aynı zamanda Eli'nin süslü kahvesinden gelen kafein de beni etkiliyor. Aynı anda hem uykulu hem de gerginim.

Tamam, tamam, tamam.

Bundan sonra ne yapmalıyım?

Yaz. Evet, yaz. Ben de öyle yapacağım.

Bilgisayarımı aldım ve tezgâhın üzerine koydum. Ama Word'ü açmak yerine internet tarayıcımı açtım ve Google'da "Eli hot chef Charleston" yazdım.

Yaklaşık on dört bin hit alıyorum. Bu da demek oluyor ki bu adam burada önemli biri. Giyinişine bakarak bunu anlayamazsınız. Ya da konuşma tarzından. O *şekildeydi*.

En üstte ulusal gazete ve dergilerden makaleler yer almaktadır.

Elijah Jackson'ın Sade Güney Yemekleri Yemek Sahnesini Nasıl Sonsuza Dek Değiştirdi?

Yıldız Şef Eli Jackson'ın Yeni Restoranı Eleştirmenleri Hayal Kırıklığına Uğrattı

Eli Jackson'ın The Pearl'ünde Bir Masa, Yeni Mekandaki Zorluklara Rağmen Hala Şehirdeki En Sıcak Rezervasyon

Elijah Jackson. Seksi ve tatlı güneyli bir şef için bundan daha mükemmel bir isim olabilir mi?

Sanmıyorum.

Yolda gördüğüm şu güzel restoranın sahibi demek. Kontrol etmem gerekecek.

Yeni restoranı The Jam'le ilgili eleştirileri okudum. Bir şekilde kişisel hissediyorum. Belki de bu eleştirmenlerin yerden yere vurduğu yemekleri az önce yediğim içindir. Yemek inanılmaz lezzetliydi. O kadar iyiydi ki neredeyse dini bir deneyim diyebilirim. Pazartesi sabahları kahvaltıya bir daha asla aynı gözle bakmayacağım.

Pazartesi sabahı rutinimden ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Son zamanlarda, beni gece yarısına kadar uyutmayan Pazar günü korkusu yaşıyorum. Pazartesi sabahı alarmımın çalmasıyla midemde bir düğüm ve kafamda tek bir düşünceyle uyanıyorum: *Bu günü nasıl atlatacağım?*

Her pazartesi sabahı bana sıcak bir kahvaltı hazırlayan ateşli adamlara sahip olamayacağımı biliyorum.

Bu gerçek hayat değil.

Yetişkin dünyası böyle işlemez.

Pazartesiler herkes için berbattır. Görünüşe göre Elijah Jackson hariç.

Bu da beni her Pazartesi sabahı - *hafta içi* her sabah - kendime yaşattığım şeyin hayatın boktan bir gerçeği mi yoksa bilinçli bir seçim mi olduğunu merak etmeye itiyor. *Yanlış* bir seçim. Tüm o pahalı kıyafetler, makyaj malzemeleri ve arabalar en iyi hayatımı yaşadığının göstergeleri mi? Yoksa bunlar kendimi içine koyduğum bir tür altın kafes mi?

Tanrı aşkına, beni mutsuz eden bir şeyi neden yapayım ki?

Eli bu sözleri söylediğinde omuz silkti. Sanki herkes mutluluklarını takip ediyormuş gibi. Kalplerinin. Prestijin, mükemmelliğin ya da beklentilerin değil.

Ama Eli delicesine yetenekli. Bu vahşi, garip hayatı yaşama lüksüne sahip. Benim gibi normal insanlar için durum böyle değil.

Pratik olmak zorundayım.

Evrenden gerçekçi olarak ne kadar şey isteyebilirim ki zaten? Destekleyici bir ailem var. Harika bir işim var. Beni seven bir adam.

İnanılmaz derecede şanslıyım. İnsanlar benim sahip olduklarıma sahip olmak için adam öldürür. Daha fazlasını istemek açgözlülük olur. İlla daha fazla şey değil. Ama daha fazla tatmin. Kendim olmak için daha fazla özgürlük, Eli ile şu anda olduğum gibi. Dünyada bunca gerçek acı ve ıstırap varken *tatmin* olmak istemek aptalca geliyor.

Sonsuza dek mutlu olacağım bir hayatım var. Ve eğer zaman zaman bunun altında ezildiğimi hissediyorsam, bu da işin doğasında var. Her şeye sahip olmak çalışma gerektirir. Sürekli, yorucu bir çalışma. Ama buna değer.

Değil mi?

"Helllooooo!"

Tanıdık bir sesle irkiliyorum. Julia kapıda duruyordu, üzerinde çiçekli bir elbise vardı ve gülümsüyordu. Onu bir milyon dolar gibi görünmezken gördüğümü hiç sanmıyorum.

Taburemden sıçrayarak, onu kucaklamak için mutfığa koşuyorum. Eli'nin yanında hissettiğim tüm o yabancı *duygulardan* sonra tanıdık bir yüz görmek kalbimin minnettarlıktan patlayacakmış gibi atmasına neden oluyor.

"Aman Tanrım!" Dedim. "Senin İspanya'da çok fazla sangria içmen ve diskoteklerde dans etmen falan gerekmiyor muydu?"

Julia geri çekiliyor. Gülümsemesi biraz soluyor. "Evet, o konuda..."

Ellerimi kollarından aşağı kaydırıp sıkıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Dudaklarını yalıyor. "Sayılır. Ne yazık ki İspanya'daki sömestrimi kısa kesmek zorunda kaldım. Babamın durumu pek iyi değil."

Kalbim küt küt atıyor.

"Çok üzgünüm," diyorum. "İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Ne yapabilirim ki?"

Julia başını sallar. "Bu noktada yapabileceğimiz bir şey yok. Oldukça rahatsız, ama ben yanımdayken daha iyi hissediyor gibi görünüyor. Bu yüzden bir süre onunla kalacağım. Onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

Onu bir kez daha kucakladım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı? Bencilce olsa da, şehirde olacağın için mutluyum. Burada kalmak istemediğine emin misin? Eminim başka bir yer bulabilirim."

"Bunu aklından bile geçirme. Burada kalmanı ve bana bahsettiğin o lanet kitabı bitirmeni istiyorum. Nasıl gidiyor bu arada?"

Julia, gizli ateşli yazma eğilimlerimi açtığım birkaç kişiden biri. Uzun süre bundan pişmanlık duydum çünkü birbirimizi ziyaret ettiğimizde hep bu konuyu açardı. Ama şimdi ona söylediğim için memnunum. Belki biraz itilmeye ihtiyacım vardır. Biraz moral desteğine.

Dizüstü bilgisayarına başımı salladım. "Buraya daha dün geldim. Bir buçuk sayfa yazdım ve çöp olduğu için sildim. Şimdiye kadar, romantizm yazmak düşündüğüm kadar büyüülü değilmiş."

"Kirli kitap seven kalbini kutsa. *Tabii ki* büyüülü değil. İster Jane Austen'ın eserlerinde orta sınıf değerlerinin doğuşu üzerine bir tez yazıyor olun, ister bir aşk romanında buharlı, grafik, lezzetli seks yapıyor olun, yazmak zamanın yüzde sekseninde berbattır." diyor Julia. "Grafik seksten bahsetmişken, seninkini okumak için sabırsızlanıyorum. Aslında bu sömestr Charleston Koleji'ne geri döneceğim ve İngilizce bölümünde bazı idari işler yapacağım, eğer uğramak istersen. Çalışanlarımız arasında harika kurgu yazarları var. Onların fikirlerini almaktan zarar gelmez."

Sırıtıyorum. "Çok isterim. Teşekkür ederim. Yani öğretmenlik yapmayacak mısın?"

Julia yine başını sallayarak, "Gelecek döneme kadar olmaz," diye cevap veriyor. "O zaman her zamanki ders yüküm olacak."

Julia yıllardır burada lisans düzeyinde İngilizce öğretiyor. Benim aksime, o seviyor. Sonra tekrar, bu bir şey olabilir

Bir vakıf fonuna sahip olması, zamanını öğretmenlik ve gerçek tutkusu olan Avrupa'da antikacılık arasında bölüştürmesine olanak tanıyor.

"Seni bir süredir görmüyordum. Neden biraz kalmıyorsun?" Başımı buzdolabına doğru sallıyorum. "Açmak istediğim bir şişe Chardonnay aldım. Artık bir yazarım. Muhtemelen gün ortasında bir kadeh şarap içmem gerektiği anlamına geliyor. Bilirsin, ilham perim için," diyorum, tırnak işareti kullanarak.

Julia sırtıyor. "Bunun için buradayım."

"Bu arada," diye sesleniyorum omzumun üzerinden şarabı ve tirbuşonu alırken. "Keşke bana sürekli yarı çıplak dolaşan sevimli bir komşun olduğunu söyleseydin."

Kollarını tezgâha dayayıp kaşlarını sallıyor. "Hadi ama Olivia, ikimiz de Eli'nin sevimli olmadığını biliyoruz. O çok seksi. Sence siz ikiniz... bilirsin?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyorum. "Peki ya sen? Sen hiç..."

"Hayır." Julia ona uzattığım Chardonnay bardağını aldı. "Benim tipim değil." "O da benim tipim değil," diyorum şarabımı yudumlarken.

"Kesinlikle benim tipim değil.

yazın."

Julia bana bakıyor. "Deneyene kadar asla bilemezsin." "Kesinlikle olmaz," diye tekrarlıyorum.

Julia hâlâ sırtarak, "Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor.

Başka tarafa bakıyorum. Bir yandan da bu sabah Eli'lere gitmemin ne kadar aptalca olduğunu düşünüyordum.

Çünkü şimdi onu düşünmeden edemiyorum. Sadece ela gözlü, geniş omuzlu kahramanımla takılabilmek için bile olsa kitabımı yazmaya geri dönmek istiyorum.

Görünüşü ve sesi yeni komşuma çok benzeyen biri.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

OLIVIA

Gitmesine izin vermeden önce Julia'ya yarın beni arayacağına dair söz verdiriyorum. Sonra dizüstü bilgisayarımı alıp öğleden sonrayı yazarak geçirmeye çalışıyorum.

Erken kalkıp ertesi sabah da yazıyorum.

Sabah 10'da saçımı başımı yolmaya hazır oluyorum. Bilgisayarımın başında kambur durmaktan omuzlarım ve boynum ağrıyor.

Acaba Eli'nin bahsettiği yoga stüdyosunda sabah dersleri var mı?

Acaba Eli onları alıyor mu?

Bu fikrin bende yarattığı sarsıntıyı görmezden gelerek stüdyoyu Google'da aratıyorum ve saat on birde dersleri olduğunu görüyorum.

Mükemmel. Oraya bisikletle gitmek için yeterli zamanım bile olacak. Eli şehirde bu şekilde dolaşmayı sevdiğini söyledi. Ben de bir deneyeyim dedim.

Ve dürüst olmak gerekirse, Eli'nin aynı dersi alma şansı nedir? *Salı günü saat 11'de* mi? İşletmesi gereken bir restoran imparatorluğu var. Sanırım bu da gün ortasında egzersiz yapmak için çok az fırsat bırakıyor.

Stüdyo Spring Caddesi'nde, araba evinden bir milden biraz daha uzakta. Julia'nın bisikletini aldım - süslü hasır sepeti, Carolina mavisi boyası ve tereyağlı deri saplarıyla, en iyi hayatını yaşayan bir bisikletin Gwyneth Paltrow onaylı bir versiyonu gibi görünüyor - ve yarımadaya doğru yola çıktım. Yolda bisiklete binen bir sürü insan gördüm, ben de bu eğlenceye katılmaya karar verdim.

Sabah güneşi yeni yeni ısıtmaya başladı. Mümkün olduğunca caddenin gölgeli tarafını tercih ediyorum. Pedal çevirirken bacaklarım uyanık bir şekilde esniyor, baldır kaslarım her tembel dönüşte hoş bir şekilde geriliyor.

Burada olduğum sürece acele etmemeye karar verdim. Bir kere, bu kasabada başka kimsenin acelesi yok gibi görünüyor. Fowl da dahil.

Bir diğeri, eve döndüğümde ayağım hep gazda oluyor. Eğer işe koşmuyorsam, bir toplantıya koşuyorum demektir. Toplantıya değilse, spor salonuna ya da markete.

Ve lanet olsun, koşmaktan yoruludum. Belki de tüm bu koşuları neden yaptığımı düşünmeye başlamamın zamanı gelmiştir. Herkes yapıyor diye mi?

Bu ani hız değişikliğimden Eli'nin dün sabah mutfağında yavaş ve kasıtlı bir şekilde hareket etmesini sorumlu tutuyorum. Sanki Avrupalıların ve yemeğe *oturmama* fikri kutsal bir saygısızlıkmiş gibi beni oturtup onunla birlikte gerçek bir kahvaltı yapmaya zorladı.

Mükemmel bir fincan kahve yapmak için nasıl zaman ayırdığını.

Şu *kahve*. Tarif edecek bir kelime bulmam gerekirse, aklıma orgazmik geliyor. Ted'inkinden çok farklı. Çok *lezzetli*. Daha önce hiç böyle bir şey içmemiştim.

Bugün birazını kullanabilirdim. Yazma enerjim yok. Bir türlü asıl *hikâyeye* geçemiyorum. Karakterlerin kafamda nasıl göründüklerini, koktuklarını ve davrandıklarını sayfada yakalamaya çalışırken, çevresel olarak çok fazla şey yaşıyorum. Ne istediklerini. Geçmişleri. Zayıflıkları ve en sevdikleri cinsel pozisyonlar ve kıyafetler.

Bir de ulaşmak istediğim temalar var. Feminizm. Kahraman ve kadın kahramanın birbirlerinin hassas noktalarına dokunarak onları kendi şeytanlarıyla yüzleşmeye zorlayacak şekilde karakter yaylarını eşleştirmek. Ve tabii ki tam da kahraman ve kadın kahramanın ihtiyacı olduğu anda bilgelik kırıntıları bırakan harika ikincil karakterler olmalı...

Vay be. Aşk romanı yazmanın kolay olduğunu söyleyen biri, *belli ki* bu işe hiç kalkışmamış.

Yine de itiraf etmeliyim ki Eli'ye zihinsel olarak bir binici ceketini -doğal olarak altında gömlek yok- ve kahramanımın yerine geçecek bir pantolon giydirmekten keyif aldım.

Onu zihinsel olarak soymaktan daha çok zevk alıyordum. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde. Ted'den başkasını düşünmek tuhaf olsa da. Dürüst olmak gerekirse tuhaf ve heyecan vericiydi.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Meeting Caddesi'nde pedal çeviriyorum, hareket halinde olmanın yarattığı esintinin tadını çıkarıyorum. En son ne zaman bisiklete bindiğimi hatırlamıyorum. New York'ta hep içeride ya da arabadaydım.

Güzel bir şey. Özellikle de rotam beni Charleston Koleji'nin kalabalık kampüsünden geçirdiğinde. Birden meraklandım; Julia'nın orada öğretmenlik yaptığı gerçeği dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Hiçbir öğrenciyi ezmeden geçebildiğim kadar yavaş geçiyorum. Çok güzel bir yer. Çok güneşli, İspanyol yosunlarıyla kaplı bir sürü büyük meşe ağacı ve yüksek sütunların taşıdığı pastel binalar.

Durup dururken, yaratıcı yazarlık programları olup olmadığını merak ettim. Julia, kadrolarında kurgu yazarları olduğunu söylemişti. Üniversitemdeki kötü günlerimde, yirminci yüzyıl edebiyatı derslerimi bırakıp onun yerine yazma dersleri vermeyi hayal ediyorum. Kurgu üzerine. Romantizm.

Önemli olduğundan değil. Teddy bu kadar kullanışsız ve tuhaf bir şey yaparsam çok kızardı. "Sen bundan daha fazlasını yapabilirsin" gibi bir şeyler söylediğini hayal edebiliyorum. Hatta, "İnsanlar senin İngiliz dilinin en büyük yazarları hakkında dersler vermekten, nasıl değersiz kitaplar yazılacağı hakkında dersler vermeye geçtiğini öğrendiklerinde ne diyecekler? Hadi ama Olivia".

Hadi ama Olivia. Ted bunu çok söylüyor. Ama haklı. Kafamı düz tutmalıyım.

Spring Caddesi'ne kadar hızlı bir yolculuk. Şehir burada çok daha yeni ve genç. Yoga First'ün daha da sevimli bir hanın yanında sevimli pembe bir kulübeye ev sahipliği yaptığını gördüğümde neredeyse sevinçten bayılacaktım. Gwyneth Paltrow bisikletimi kapının yanındaki rafa kilitleyip içeri giriyorum.

Matımı istediğim kadar sık açamıyorum. Teddy golf oynamayı tercih ediyor -evimizin yakınındaki yerel bir kulübe üye- ve her ne kadar golfte berbat olsam da elimden geldiğince onunla oynamaya çalışıyorum. Bir kez iyi oynamaya başlayınca, sevmeye başlayacağım. En azından o bana böyle söylüyor.

Hemen tütsü kokusuna çarpıldım. Gülümsüyorum. Yoga stüdyosu ne kadar tuhafsa, bence o kadar iyidir. Bazı evrakları doldurup bir mat kiralyorum. Bu arada birkaç kişi kayıt yaptırmış. Sınıf kalabalık olacak.

Tezgâhın arkasındaki güler yüzlü kadın bana binanın ön tarafındaki Stüdyo A'ya kadar eşlik ediyor. Kapıyı açıp içeri bakıyor, sonra bana bakıp sırtıyor.

"Bir yer kaldı. Şanslısın."

Ona teşekkür ediyorum ve stüdyoya giriyorum.

Evet, kesinlikle kalabalık. Bu da beni her zaman biraz geriyor. Pek zarif bir yogi sayılmam. Keşke karga duruşu yaparken hiç komşumun üzerine düşmediğimi söyleyebilseydim ama bu yalan olurdu.

Yerimi bulmam bir saniyemi aldı. Ah, işte orada. En önde. Bir adamın yanında.

Kocaman, gömleksiz, dövmele bir adam. Midem sıkışıyor.

Yüzüstü minderine uzanmış, dizlerini bükmüş. Kaburgalarının üst kısmında, sol göğüs kafesinin hemen altında dövmesi olan girdaplı yazıyı tanıyorum.

Eli.

Stüdyonun bangır bangır sıcağına rağmen kanım buza dönüşüyor. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Gülümseyen, yirmili yaşlarında, saçları poposuna kadar sarkan, yırtık pırtık bir adam olan öğretmen bana bakıyor ve boş yeri işaret ediyor. "Tam oradasın."

"Teşekkürler," diyorum göz kırparak.

"Şimdi yerini alabilirsin," diye nazikçe dürtüklüyor. "Ders başlamak üzere."

Tekrar göz kırpıyorum. "Evet. Anladım."

Bana ayrılan yere doğru ilerlerken kendimi bir havuzun derinliklerinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Eli benden uzağa bakıyor, bu yüzden bakışlarımla buluşmak için kaşlarına doğru bakmak zorunda.

Gülümsediğinde, gülümsüyor. Yüzünü aydınlatan ve dizlerimi jöleye çeviren hınzırca yakışıklı, tamamen erkeksi bir yarım gülümseme.

"Olivia!" Ayağa kalktı. "Geldiğine sevindim! Sana bir ziyafet çekeceğim." Sesindeki heyecan çok açıktı.

Beni gördüğüne bu kadar sevinmiş olamaz. Olamaz.

Yapabilir mi?

"Neden bir ikram için buradayım?" Matımı açarken başka tarafa bakarak soruyorum. "Senin yanında pratik yapacağım için mi?"

Gülüyor, sesi göğsünde derin bir gümbürtüye dönüşüyor ve matımın kıvrılmış kenarını düzleştirmeye yardım etmek için uzanıyor. Göz ucuyla yanındaki kadının onu incelediğini fark ediyorum.

Onu suçlamıyorum. Adam muhteşem. Ve çoğunlukla çıplak.

"Bu," diyor, "ve Peter'ın ders veriyor olması. Dersleri zor ama sonrasında kendini çok iyi hissediyorsun. Sanki bedeninin ve zihninin gevşemiş gibi, anlıyor musun?"

Dizimin Eli'ninkine değmemesine dikkat ederek minderime oturuyorum. "Tam da bu yüzden buradayım," diyorum başımı çevirip ona bakarak.

Eli'nin bir kolu bükülmüş dizinin üzerinden sarkıyor ve zaten şişkin olan pazusunu daha da şişiriyor. Neredeyse pornografik bir dereceye kadar.

Pazular pornografik *olabilir* mi?

Terlemeye başladım. Umarım - dua ederim - onun yanında çalışarak kendimi aptal durumuna düşürmem.

"Kahvaltıda ne yedin?" diye soruyor.

Gülümsemek için dilimi yanağıma sokuyorum. "Protein bar. Nespresso makinesinden kahve."

"İşte bu çok üzücü." Dilini şaklatarak başını sallıyor. "Bana gelmeliydin. Kızarmış yeşil domatesli yumurta yaptım. İki kişiye yetecek kadar yaptım ama sen gelmediğin için tabağını Billy'ye vermek zorunda kaldım."

Gülümsememe karşı savaştan vazgeçiyorum.

"Şanslı Billy." "Sen de olabilirdin, Yankee kızı."

Peter sınıfı dikkat kesilmeye çağırıyor. Eli bana son bir yarım gülümseme veriyor -elâ gözlerinin son bir parıltısı- ve sonra dizlerinin üzerine çöküp çocuk duruşuna geçiyor. Sırtındaki kasların derisinin altında dalgalanışını görünce kalbim küt küt atıyor.

Bu dersten sağ çıkıp çıkamayacağımı merak etmeye başladım.

Akış tanıdık, Tanrı'ya şükür. Bir dizi güneşi selamlama hareketiyle başlıyoruz. Pozlarımı aceleyle getirmemek için hep mücadele etmişimdir. Tüm gerginliğimi omuzlarımda ve boynumda tutuyorum ve arka arkaya çok sayıda chaturangadan dolayı kollarımın yorulması kolay oluyor.

Ali'nin matının üzerinde ne kadar güzel ve sabırla hareket ettiğini fark etmeden edemiyorum. Gözümün ucuyla onun bir pozdan diğerine bir akarsudan akan su gibi kolayca aktığını görüyorum. Burnundan derin, hatta savaşçı nefesler alıp veriyor.

Gözlerim kolundaki kaslara takılıyor. İnce bir ter pırıltısıyla parıldayan dövmeli cildine doğru kıvrılıp dalgalanıyorlar.

Eğer omuzlarım her zamanki gibi yanıyorsa, bunu hissetmiyorum.

Peter bizi aşağı bakan köpek pozisyonunda buluşturuyor. Eli'nin muhteşem vücudunun oluşturduğu piramidin altında, onun diğer tarafındaki kadınla göz göze geliyorum.

Vay canına, diye dudak büküyor,
bakışları Eli'a kayıyor. Bir sırtışı
bastırıyorum.

Biliyorum, ağzımla cevap veriyorum.

Peter arkamdan yürürken, "Sadece gözlerinizi kendi matınızda tutmanız için bir hatırlatma," diyor. "Drishti-odak noktanızı bulun."

Doğru. Buraya zihnimi boşaltmaya geldim. Seksi üstsüz güneylilere bakmaya değil.

Drishti'mi matımın üzerinde tutmak için elimden geleni yapıyorum. Öyle bile olsa, Eli'nin yanımda hareket ettiğinin farkındayım. Onun pratiği gerçekten çok güzel. Hasta.

Ben de kendimi sabırla hareket ederken buluyorum, Peter bizi bitmek tükenmek bilmeyen uzun bir dizi sandalye pozunda yönlendirirken, diz arkası kırımlarındaki gerginlik ve dörtlü kaslarımdaki ateşle nefes alıyorum. Zarif değilim. Ama daha yavaş hareket etmek her poza girmemi ve Peter'ın bize işaret ettiği süre boyunca orada kalmamı sağlıyor.

Bir keresinde sandalyeyi çevirirken yanlış yöne döndüm ve Eli'yle birbirimize bakar hale geldik. Gözleri benimkilerle buluştuğunda çok nazikti. Hatamı fark ettiğimde kaşlarım havaya kalkıyor. O sırtıyor.

Bacaklarımın titremeye başlamasına rağmen kendimi sırtarak karşılık verirken buluyorum.

Seksiliği daha az korkutucu olmaya başladı. Muhtemelen bu cömert, gerçekçi çekiciliğiyle bir ilgisi vardır.

Tanrı'nın lütfuyla kendimi utandırmadan dersi tamamlıyorum. Daha önce hiç yapmadığım yan karga duruşunu bile denedim.

-Ve yaklaşık yarım saniye uçmayı başardı. Elbette Eli bu pozu on dakika kadar sürdürdü. Sumo squat pozisyonunda otururken, bacaklarını trisepslerinin üzerinde dengede tutarken kalın damarlarının ve kaslarının ellerinin arkasına doğru çıkışını izledim.

O ellerin üzerimde nasıl hissettireceğini hayal ediyorum.

Kes şunu. Onu bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım. Bu fantezi hiçbir yere gitmiyor.

Ders bittiğinde Eli ve ben stüdyodan birlikte çıkıyoruz.

"Ne kadar iyi hissettirdi?" diyor, benim için ön kapıyı açarken.

Güneş ışığına doğru adım atıyorum. Bu *sıcak* gerçek değil.

"Oldukça iyi. Dünden kalan ırmıkları eritmem gerekiyordu," diye cevap veriyorum. Julia'nın süslü bisikletinin beklediği bisiklet rafına başımı sallıyorum. "Bu benim."

"Buraya bisikletle mi geldin? Aferin sana. Bu sabah vaktim yoktu. Yarım saat içinde restoranda olmalıyım."

"Oh?" Güneş gözlüklerimi yüzüme kaydırıyorum. "Bu akşam menüde ne var?"

Hasırını kolunun altına sıkıştırıyor ve bana bakıyor, bir gözü güneşe karşı kapalı. "Neden gelip öğrenmiyorsun?"

Bu davet karşısında zevkten kızardım. "Dün senin hakkında biraz araştırma yaptım."

"Uh oh."

"Sadece iyi makaleler," diye takılıyorum. "Ama herkes Pearl'ün şehirde en zor rezervasyon yapılan yer olduğunu, aylar öncesinden rezervasyon yaptırmak gerektiğini söylüyor. Bu gece için rezervasyon yaptırmak için çok geç olmalı."

Eli sırtarak başını sallar. "Olivia, sadece söylemen yeterli, seni istediğin zaman, istediğin saatte içeri alırım."

Kendime sadece komşuluk yaptığını söylüyorum. Nezaketinin ardında başka bir şey olduğunu düşünmek çok heyecan verici, çok şaşırtıcı.

Aramızda *daha fazla* bir şey olduğunu düşünemiyorum.

"Tamam," dedim. "Bu hoşuma gider. Bütün gece boşum sayılır, o yüzden... ne zaman uygun olursanız harika olur."

"Yediye ne dersin?" diyor. "Şefin tadımı için oturma düzeni bu." "Şefin tadımı mı?"

"The Pearl seksen kişilik. Ama her gece, şefin tadımını yapmak üzere rastgele on konuk seçiyoruz. Mutfağın hemen yanındaki büyük bir ortak masaya oturuyorsunuz ve size o gün ne pişirmek istiyorsak ondan beş çeşit yediriyoruz. Bu kaçırmak istemeyeceğiniz bir deneyim."

Midem bulanıyor. İyi anlamda.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum.

"Değil," diye yanıtlıyor. "Ama yemekler çok saçma. En iyi işim."

"İrmik kasesinden daha mı iyi?"

Eli buna güler. "Eğer aklını başından aldıysam... bu gece seni uçurumun kenarına itebilirim."

Yakın duruyoruz.

Hep bu kadar yakın mı dururduk? Tenindeki ter kokusunu alabiliyorum. Tuz. Şu odunsu, dumanlı parfüm.

Yutkunuyorum. Gülümsemeyi başarıyorum. "Yedi olsun. Davetiniz için çok teşekkür ederim, daha önce hiç şef tadımı yapmamıştım."

Güneş ışığı gözlerine vuruyor ve onları yarı saydam yeşil havuzlara dönüştürüyor.

"Kirazını patlatmakla ilgili bir şaka yapmak istemiyorum, çünkü daha yeni tanıştık ama..."

Gülme sırası bende. Uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik getiriyor göğsüme.

"Kiraz patlatmayalı uzun zaman oldu," diyorum. "Biraz heyecana ihtiyacım var."

"İşi seve seve yaparım."

O gülümsüyor, ben gülümsüyorum ve birbirimize uzun uzun bakıyoruz.

Kahretsin.

"Yani," diyorum sonunda, göz kırparak. "Bu akşam yedide."

"Evet." Bir elini başının arkasında gezdiriyor. "Saat yedi. Şarap sever misin?"

Gözlerimi alaycı bir şekilde deviriyorum. "Şarap sever miyim?"

"O zaman şarap eşleştirmesi için seni de yazıyorum. Sommelier'im çok iyidir. Yemeği nasıl bir araya getireceğini her zaman bilir."

Yüce İsa, o acımasız. Hem de en iyi şekilde.

"Kulağa harika geliyor," diyorum. "Akşama görüşürüz."

"Bu gece görüşürüz, Olivia." Bakışları benimkileri tutarken sabit. "Dört gözle bekliyorum."

Sonra stüdyonun arkasındaki otoparka yöneliyor.

Bisikletimin kilidini açarken ellerim biraz titriyor. Yoga beni hep biraz titretir. Ama sanırım heyecandan da titriyorum. Biraz da inançsızlıktan.

Eli gibi (geçici) bir komşuyu hak edecek ne gibi bir iyilik yaptım bilmiyorum. Aksine, şu anda kendi hikâyemin kötü adamı gibi hissediyorum. Sanki mükemmel bir hayattan kaçtığım için karmik teraziye kendime karşı çeviriyorum. *Benim seçtiğim* bir hayattan.

Hiçbirini anlamıyorum. Eli'nin nedenlerini değil. Benimkileri de.

Ama içgüdülerim bana duygularımı çözmenin yolunun eve kapanıp yaralarımı özel olarak sarmak olmadığını söylüyor.

Bana *dışarı çıkmamı* söylüyor. Küçük bir kasaba olan New York'ta yeterince sık yapmadığım bir şey, özellikle de tek başıma.

Bu gece dışarı çıkıyorum.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

ELI

The Pearl'e geldiğimde hâlâ dersten terlemiştim. Doksan derece sıcaklık da yardımcı olmuyor. Eylül ayının sonundayız ama sıcaklık henüz azalmadı. Dışarısı bu kadar sıcakken mutfağın içi cehennem gibi oluyor.

Stok yapmak, sebzeleri doğramak ve etleri kesmekle meşgul olan hazırlık elemanlarımı selamlarken, her zamanki raflarında soğumakta olan temiz, ıslak havlu stokumuz olduğundan emin olmak için başımı buzdolabına eğiyorum. Aşçılar ve ben bu gece servis sırasında ölmek için onları başımıza ve boynumuza saracağız. Sonra mutfağa gidiyorum.

Benim mutlu yerim.

Mekânı açmamın üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ içeri her girdiğimde içimde kelekler uçuşuyor. Yürümeye başladığımdan beri şef olmak istediğimi biliyordum. En eski anılarım tamamen yemekle ilgili: Büyükbabamın kucağında oturup annemin meşhur patates salatasını iki yumruğumla ağzıma tıkıştırmak. Amcamın arka bahçemizdeki bir çukurda koca bir domuzu tütsülemesini izlemek, sonra piknik masasında kesmesine yardım etmek. Annem sıfırdan mayonez yaparken "gürültü mahvediyor" diye sessiz kalmak.

Yemeği ve aileyi seviyorum. Mutfağında her ikisine de günlük olarak sahip olabiliyorum, çünkü The Pearl'deki personel yıllar içinde kendi küçük olmayan ailemize dönüştü. Çok ama çok az personel değişimimiz oluyor. İster aşçı, ister garson, ister şef yardımcısı, ister barmen ya da komi olsun, insanlar burada çalışmayı seviyor. Bunun sebebinin kendilerini daha yüksek bir amaca bağlı hissetmeleri olduğunu düşünmek istiyorum. Biz sadece insanların karınlarını doyurmuyoruz. Onların gözlerini, kafalarını ve ruhlarını da dolduruyoruz. İyi arkadaşlarla oturup güzel yemekler yemenin enfes bir güzelliği vardır. Kokteyller eşliğinde bağ kurmak.

Bir fincan mükemmel şeftalili dondurmanın (tabii ki elle çalkalanmış) tadını çıkarırken endişelenir.

The Jam'deki aileyi düşünmemeye çalışıyorum. Muhtemelen yakında ayrılmak zorunda kalacağım aileyi. Daha bu sabah, The Jam'in kasasına kendi paramdan daha fazla para koydum - kapıları açık tutmak için acil bir nakit infüzyonu. Orada işler pek iyi görünmüyor. Bu yüzden paraya ek olarak, Naomi ile birlikte mutfakta uzun vardiyalar yapıyorum. "Basit olan daha iyidir" felsefeme sadık kalarak menüyü ayarlamak için çabalıyoruz. Ancak ne kadar çok menü öğesi değiştirirsek değiştirelim ya da ne kadar çok saatimi kitapların üzerinde çalışarak ya da mutfakta kıcımlı yırtarak geçirirsem geçireyim, hiçbir şey yardımcı olmuyor gibi görünüyor.

Tanıdık bir ağırlığın göğsüme çöktüğünü hissediyorum. Gözlerimi kırıştırarak işe koyuluyorum. Çalışmak her zaman kaygıyı kovmaya yardımcı olur.

Yoga ve Olivia ile takılmak da öyle. Bu sabah derste ona rastladığımda olması gerekenden daha fazla heyecanlandım.

Tıpkı ona tekrar yemek yapacağım için olması gerekenden daha heyecanlı olduğum gibi.

Yakındaki bir çekmecedен bir pano ve kalem alarak bu gecenin spesiyalleri ve tadım menüsü için fikirlerimi not etmeye başlıyorum. Aşçılarımla sunacağı yemekler için bir ya da iki yer ayırıyorum. Ne kadar sıkı çalışırlarsa çalışsınlar, yaratıcı kaslarını esnetmelerine izin vermek önemlidir.

Personelimi her zaman servisten önce beslerim, bu yüzden onlar için de ne pişireceğime dair bazı notlar alırım.

Tüm menülerime zaman ayırıyorum. Ama bugün özellikle titiz davranıyorum. Bunun Yankee kızına hayatının en güzel yemeğini yedirmek istememle bir ilgisi olabilir de olmayabilir de. Olivia'nın bu sabah derste bana gösterdiği güzel gülümsemeye rağmen, gözlerinde hala acı vardı. Üzüntü.

Dün ona yaptığım irmik kasesini yerken bir iki dakikalığına kaybolan üzüntü. Dolu bir karın her şeyi daha az ağır hissettiriyor.

Kendinizi biraz daha az kaybolmuş hissetmenizi sağlayacak bir yol.

Yoga zaten iştah açar. Örnek olarak, açlıktan ölüyorum. Normalden daha fazla.

Bunu ekstra sıkı çalışmaya bağlıyorum çünkü yanımda ateşli, güçlü bir vücuda sahip muhteşem bir kadın vardı. Kız hiçbir pozunu kaçırmadı. Ve çekirge duruşu sırasında baldırlarındaki kasların esneme şekli-

"Şimdiden terledin mi?" Beyzbol şapkalı ve kirli tişörtlü bir adam dirseğimin dibinde beliriyor ve tezgahın üzerine ürünlerle dolu bir kasa bırakıyor.

"İki bile değil! Kahretsin şef, bilmesem gergin olduğunu söyledim."

Gülümseyerek kalemimi bırakıyorum. "Gergin misin? Ben mi? Hayır. Sadece sebzelerim gelmediği için strese girmeye başladım." Elimi uzattım, o da tuttu ve beni kucakladı.

"Nasılsın kardeşim?" diye soruyor.

Luke benim en eski arkadaşlarımdan biridir. On yedi yıl önce Charleston'a ilk geldiğimde yerel bir balık kampında birlikte bulaşıkçılık yapıyorduk. Ben restoran işinde kaldım ama Luke birinci ligde beyzbol oynamaya devam etti. Birkaç sezon önce geçirdiği bir sakatlıktan sonra ikinci lig takımımız Charleston Pirates'ta oynamak üzere şehre döndü.

Luke şimdi zamanını birinci kalede oynamak ve Sullivan's Island'daki arka bahçesindeki devasa organik bahçeyle ilgilenmek arasında bölüştürüyor. Şimdiye kadar karşılaştığım en yeşil başparmaklardan birine sahip. Tüm yüzyıllardır bölgede yetiştirilen yerel çeşitlerden oluşan ürünleri rakipsiz. Bana ne satmak isterse alıyorum.

Bugün bu, güzel kara lahana, kocaman mor sarımsak başları, lal rengi tatlı patatesler ve bir sürü pırasa gibi görünüyor. Kasadan yükselen zengin, tatlı güneş ve toprak kokusunu içime çekiyorum.

"Şimdi bunu gördüğüme göre daha iyi," diyorum patateslere başımı sallayarak. "Ne düşünüyorsun? Tatlı patates kızartması mı? Gnocchi? Belki kokteyller için basit bir şurup?"

Luke gururla sırtıyor. "Gnocchi, kesinlikle. Belki şu pırasaları da bir sosun içine atarım - bana kalırsa çok güzel görünüyorlar."

"Bunların hepsi harika görünüyor. Hiç şaşırmadım." "Peki ya The Jam?" diye soruyor.

"Herhangi bir haber var mı?"

Moralim bozuluyor. "Orada takılıyoruz. Sende durumlar nasıl?"

Omuz silkiyor, ellerini yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokuyor.

"Bahçe iyi, beyzbol... o kadar da değil. Bu sezon 27-81'iz."

"Ah," diyorum sırtarak.

"Oyunculuk günlerimin sayılı olduğunu düşünmeye başladım." Bir tatlı patates alıp elinde evirip çeviriyor.

"Peki neden?"

Tekrar omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Görüştüğüm kızı biliyor musun?" Alay ediyorum. "Luke, sen bu şehrin yarısını görüyorsun."

"Doğru," diyor sırtarak. Çabucak kaybolan bir sırtış. "Her neyse. Bu kız bana bittiğimi söyledi."

"Ne?" Şaşkınlıkla geri çekildim. "Umarım ona siktirip gitmesini söylemişsindir."

Hâlâ tatlı patatese bakıyor. "Kesinlikle oradan olabildiğince çabuk çıktım. Her neyse. Bunu bir tuz tanesi ile almam gerektiğini biliyorum. Bir yanım öyle düşünüyor. Ama başka bir yanım... Bilmiyorum." Luke başını sallıyor ve sonunda başını kaldırıyor. "Peki ya sen? Dün kahvaltıya sevimli bir yabancının geldiğini duydum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu şehirde laf çabuk yayılıyor."

"Bunu Andy Cohen'i sevmekle kalmayıp onun gibi dedikodu yapmayı da seven adam söylüyor."

Gülerek Luke'un patatesi sandığa geri atmasını izliyorum.

"Bu adil. Yabancıları beslemeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin. Olivia da açtı, o yüzden..."

"Olivia." Luke sırtarak dilini alt dudağının içine sokuyor. "Uzun zamandır bir kızın adını andığını duymamıştım, E. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

O haklı. Geçen yıl kız arkadaşımdan ayrıldığımdan beri bu mutfakta bir kızın adını anmadım. Öpüp söyleyecek tipte biri değilim.

Ama Olivia ve ben öpüşmedik.

Henüz öpüşmedik.

"O bir Yankee," diyorum, panoma geri dönerek. "Bunun ötesinde hikayesinin ne olduğunu bilmiyorum."

"Ama öğreneceksin, değil mi, seni kendini beğenmiş piç?"

Sırtma sırası bende. "Umarım."

"İyi şanslar." Luke omzuma vuruyor. "Gitmem gerek - bu akşam muhtemelen kaybedeceğimiz bir maçımız var. Perşembe günü başka bir teslimatla döneceğim. Elimde çok lezzetli görünen yadigâr meşe palamudu kabakları var."

"Onları ben alacağım. Uslu dur, duydun mu?" Mutfaktan çıkarken arkasından sesleniyorum.

Luke omzunun üzerinden bana bir fiske vuruyor. "Denesem bile iyi olamazdım." Gerçek bu değil miydi? İnsanın tüm dünya kadar kalın küçük bir kara kitabı var.

Harry Potter romanlarının toplamı.

Başımı sallayarak kalemimi aldım. Kasadaki patateslere bakıyorum. Bu güzellikleri ayıklama ve gnocchi'ye başlama zamanı.

Umarım Yankee kız makarna seviyordur.

"Ho-ly *shit*, chef. Bu dünyanın dışında."

Şefim Maria'nın gözleri çiğnerken neredeyse başının arkasına kayacak.

Gülümsüyorum, dönüp nemli bir havluyu sığ makarna kâsesinin kenarında gezdiriyorum. İçinde, parlak turuncu tatlı patates gnocchi-makarna iyiliğinin minik yastıkları-birlikte çırpıtığım hafif gorgonzola sosunda parlıyor. Bir avuç baharatlı roka ve bir avuç da ince kıyılmış topraksı, hafif tatlı fındık ekledim.

Basit. Lezzetli. Tatmin edici.

Tam olarak istediğim şey.

"Güzel, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"İyi mi? Şef, az önce pantolonumu kremledim. Neyse ki dolabımda fazladan bir çift var."

Daha sert gülümsüyorum. Maria Pearl'deki mutfağında çalışan iki kadından biri olabilir ama açık ara en kirli ağza sahip olan o.

Ellerimi silip kollarımı kavuşturuyorum. "Buradaki işim bitti."

"Şef." Müdürüm Kip'in sesiyle başımı kaldırdım. "Saat yedideki tadım için misafirlerimizin hepsi burada."

"Hepsi mi?"

Kip'in dudakları seğirir. "Evet. *Özel* misafirin Olivia da dahil." "Özel misafir mi?" Maria kaşlarını kaldırır. "Bu kızı mı beceriyorsun şef?"

Kip gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Eğer değilse, o zaman kesinlikle istiyordur," diye ekliyor. "Bir süredir Eli'nin kişisel bir misafiri bizi ziyaret etmemişti."

Maria başını sallayarak, "*Bu* yüzden menüye istiridye koydun," diyor. "Onu havaya sokmak istiyorsun, değil mi?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sessiz olur musun? Benim özel hayatım da sizi ilgilendirmez. Ama bilmeniz *gerekiyorsa*, hayır, onu becermiyorum. Ve hayır, onu havaya sokmaya çalışmıyorum. O şehirde yeni ve ben sadece ona şimdiye kadar yediği en iyi yemeği yedirmek istiyorum. Başka bir şey değil. Daha azı değil. Buna inanmak çok mu zor?"

Maria cevap olarak homurdanır.

"İstiridyeler kendi adlarına konuşuyor," diyor Kip. "Ben gidip herkesi oturtacağım. Ve evet şef, siz sormadan söyleyeyim, Olivia en iyi koltuğa oturacak."

"En iyi koltuk?" Ben soruyorum.

Kip başını yemek odasına doğru eğerek kaşlarını sallıyor. "Seni görebileceği bir yer. Böylece bütün gece birbirinizle göz göze falan gelebilirsiniz."

"Göz sikişi." Maria hâlâ başını sallıyor. "Ön sevişmenin en iyi türü."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

OLIVIA

Birkaç dakika önce The Pearl'e girdiğimde kendini hemen tanıtan güler yüzlü müdür Kip bizi masamıza götürürken utanmadan etrafıma bakıyorum.

Restoran nefesinizi kesecek kadar muhteşem. Burası hakkında ağır bir yer duygusu var. İçeri adımınızı attığınız anda Charleston'da olduğunuzu anlıyorsunuz. Unutmamanız için açık tuğla duvarlar, antika ahşap kirişler ve kilometrelerce uzanan deri banketler size bunu hatırlatıyor. Sanki 1920'lerden kalma bir içki mekânı ile yenilikçi bir centilmen kulübünün özellikle şık bir bebeği olmuş gibi.

Günlerce koyu renk boya var. Gösterişli pirinç aydınlatma armatürleri. Yanında aynalı bir şarap mahzeni olan devasa bir bar.

Eli'nin dokunuşunu her yerde görüyorum.

Tüm bu titreşim o kadar seksi ki, kelimenin tam anlamıyla beni tahrik ediyor. Bacaklarımı birbirine bastırıyorum, vücudumun kendi kendine davranmasını istiyorum.

Yemek salonu iyi görünümlü ama rahat giyimli bir kalabalıkla doludur. Her masa dolu; bar çoğu yerde iki ya da üç kişilik. Kokteyl çalkalayıcısındaki buzun şingirtisini duyuyorum, ardından barmen -bu şehirde şimdiye kadar gördüğüm her erkek gibi sakallı- çalkalayıcıyı açıp içkiyi doldurduğunda belirgin bir *çatırtı* geliyor.

Burası gülünç derecede güzel kokuyor. Odun fırınında kızaran et gibi.

Midem gurulduyor.

Kalabalığın gürültüsü bir anlığına azalıyor ve bir müzik sesi duyuyorum. Pearl Jam'den *Daughter*.

Bunun beni neden gülümsettiğinden emin değilim. Ama güldürüyor.

Bardan uzaklaşıyoruz ve pırıl pırıl beyaz mutfak ortaya çıkıyor. Mutfak ile yemek odası arasındaki duvara açılmış büyük bir pencere, yemek yiyenlerin mutfak personelini iş başında izleyebilmelerini sağlıyor.

Orada, önde ve ortada Eli. Gıcır gıcır beyaz bir aşçı ceketi giymiş, göğüs cebinin üzerinde basit siyah harflerle JACKSON işlenmiş. Kollarının altından dövmeleri görünüyor. Koyu renk saçları yakışıklı yüzünden düzgünce geriye kaymış.

Plastik bir şişeyi bir tabağın üzerinde tutup hızlıca sıkarken konsantrasyon maskesi olan bir yüz.

Midem ters takla atıyor. Ama inmek yerine düşmeye devam ediyor.

Eli o kadar yakışıklı görünüyor ki *acıtıyor*. O *eller* ve *kollar* ve *omuzlar*.

Geçmişte birlikte yemek yediğim yakalı gömlekli sümüklü adamlardan çok farklıydı.

Evimden milyonlarca kilometre uzakta olabilirim. Orada olduğum kişiden.

Ted olmadan olağanüstü bir yemeğin tadını çıkarmak üzere olduğum için içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum. Bu tam da birlikte yapacağımız türden bir şey.

Ama sonra kendime Ted'i düşünmek için burada olmadığımı hatırlatıyorum. Yazmak için buradayım. Yaratıcılığımıza ilham verecek şeyleri *deneyimlemek* için.

Eli'yi ve yemeklerini ilham verici buluyorum.

Kip bize mutfağa paralel olarak uzanan uzun bir sehpa masasını işaret ediyor. En uca oturmaya çalıştığımda beni tutuyor ve masanın tam ortasına oturtuyor. Yüzüm mutfağa dönük.

Eli ile yüzleşmek. Kafa kafaya. Eli ile Eli'ı ayıran tek şey bir metre - muhtemelen daha az-

Biz.

Sanki ona baktığımı biliyormuş gibi Eli başını kaldırıyor. Bana gülümsüyor.

Göz kırıyor.

Ben de gülümsüyorum, yüzüm ısınıyor.

Menüyü elime aldığımda ellerim titriyor. Kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum. Özlemden biraz hasta.

Hissetmek istemediğim bir özlem. Ama işte orada.

Romanımdaki kadın kahramanın kahramana duyduğu özlemin bu türden bir özlem olduğunu hayal ediyorum. Yasak bir şey. Yasak olduğu için heyecan verici.

Kafamda bir sahne şekillenmeye başladı bile. Kahraman ve kadın kahraman kalabalık bir odada göz göze geliyor. A r a l a r ı n d a sözsüz, ilkel bir anlayış geçerken diğer her şey ve herkes yok olur. Sesler,

manzaralar, kokular - hepsi aynı anda hem bunaltıcı hem de uzak. Zaman yavaşlar ve çok hızlı geçer.

Beklenti havayı yoğunlaştırır.

Belki -sadece bu gece için- bu özleme teslim olurum. İncil'deki gibi teslim olmak değil. Ama belki de hissetmeme izin veriyorum. Belki de gerçekten bir yazarmışım, gerçekten burada yaşıyormuşum ve Elijah Jackson'ı, kadın kahramanımın kahramanını arzuladığı gibi arzulamakta özgürmüşüm gibi davranırım.

Ben denerim.

Teslim oluyorum, Eli'nın gözleriyle restoranın karşısında buluşuyorum. Elbette tamamen edebi amaçlar için. O gülümsüyor. Ben de öyle.

Sommelier ilk yemeğimiz için şarabı dolduruyor. Bu bir Albariño, dilimde yeşil elma tadı bırakan gevrek bir İspanyol beyazı.

Bir de yemekler var. Taze, yaratıcı ve son derece doyurucu harikalar. Evde yapılan pimiento peyniri denen bir şeyle servis edilen bisküvilerle başlıyoruz. O kadar güzel ki yemeden duramıyorum. Bisküvilerimiz bittiğinde, sunucumuza daha fazla getirmemesi için yalvarıyorum. Gerçek yemek için iştahımı kaçıracağımdan endişeleniyorum.

Bisküvilerden sonra yarım kabuklu istiridye ve karides turşusu ile yeşil fasulye salatası geliyor. Ardından hindistan cevizi sütünde pişirilmiş kara lahana yatağında kızartılmış yerel balığı geliyor. Tatlı patatesten yapılan Gnocchi, tabağımı yalama dürtüsüne karşı koymamı sağlayan keskin, nefis, tereyağlı krema sosuyla servis ediliyor.

Duygularım sonuna kadar açılmış gibi hissediyorum. Her şey çok fazla. Şarap, yemek ve Eli'nin mutfaktaki hakimiyeti. Kendimi gözlerimi kapatırken buluyorum, bu anları, bu tatları hatırlamak için kendimi zorluyorum. Sadece oturmanın, keyif almanın ve *şehvet* duymanın verdiği bu saf, geçici mutluluğu.

Ve çoğu zaman onları açtığımda Eli'nin beni izlediğini görüyorum. Neredeyse onu mutfakta çalışırken izlediğim kadar sık.

Onu izlemeden duramıyorum. Tam bir yetkinlik pornosu. Göğüs cebinden bir çift devasa cımbız çıkarıyor ve onları mükemmel yuvarlak bir krema kepçesinin üzerine bir nane dalını özenle yerleştirmek için kullanırken bakıyorum.

Islandığımı hissediyorum.

Çalışırken onda çok istikrarlı bir şey var. Ekonomik hareketleri. Her yemeği sabit bir şekilde tabaklıyor. Acelesi yok. İkinci bir tahmin yok. Eli'nin kendi alanında olduğu açık; onu diğer aşçılarla birlikte çalışırken izlemek, hepsinin tek kelime etmeden bu muhteşem yemekleri bir araya getirmesini izlemek bir dans izlemek gibi.

Şarabımı içiyorum, o kadar mutluyum ki dizlerimin arkasında karıncalanma hissediyorum. Ne kadar çok içersem, o kadar çok izliyorum. İzlerken yakalanmayı o kadar az umursuyorum.

Eli'nin beni tekrar yakalamasına şaşırmadım. Bu sefer başını alaycı bir şekilde sallıyor, sanki ilgimin odağı olmaktan bıkmış gibi. Yine de gözleri sıcaktan titriyor.

Bir cesaretle.

Aramaya devam et, Yankee kızı.

Adam mutfak dışında inanılmaz seksi. Ama içinde? O bir tanrı.

Sadece sevdiğim aşk romanlarının sayfalarında karşılaştığım türden.

Şarabımı bitirdiğimde, yeni bir ilham dalgası hissettim. Bir kahramanın gücü işte böyle yakalanır. Onun erkekliğini.

İşte böyle görünmeli. Hareket et. Onun dünyasında var olmalı.

Telefonumu aldım ve notlar uygulamasını açtım. Bu gece şimdiye kadar aklıma gelen tüm fikirleri not alıyorum. Eve dönüp üzerinde çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Sunucumuz tatlı tabağımızı hazırladığında (ganaj kreması ile Coca-Cola sac keki diye bir şey, o kadar güzel ki tıka basa doymuş olmama rağmen son kırıntısına kadar yiyorum) geç oldu ve restoran boşaldı.

Masamdaki herkesin faturalarını imzalayıp ayağa kalktığını fark ediyorum. Etrafa bakındım, hesabımı bulamadım.

"Affedersiniz," diyorum garsonu işaret ederek. "Bir saniyeniz olduğunda hesabımı alacağım."

Gülümsüyor. "Hemen döneceğim."

Komşum pastasını bitirmedi. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma hızlıca bir göz attıktan sonra parmağımın ucunu kremaya bulayıp ağzıma götürüyorum.

"Onu gördüm, Yankee kızı."

Hemen arkamdan gelen tanıdık, gürültülü sesle sığıyorum.

Döndüğümde Eli'nin orada durduğunu görüyorum, her zamankinden daha büyük, daha geniş ve daha ateşli görünüyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken ön kollarındaki kaslar geriliyor ve bükülüyor.

Sırıttıyor. Ted beni parmaklarımla yemek yerken yakalasa dehşete düşerdi. Özellikle de toplum içindeyse.

Ama Eli buna bayılıyor.

Son bilmem kaç yıldır boğazımı kavrayıp sıkkan o boğulma hissi o kadar uzakta ki sanki hiç var olmamış gibi geliyor. Burada *nefes alabiliyorum*. Kimseyi utandırmaktan ya da hayal kırıklığına uğratmaktan korkmadan kendim olabiliyorum - dağınık, hafif sarhoş benliğim.

Bir kız böyle hissetmeye bağımlı olabilir.

"Suçluyum," diyorum, parmağımı silmek için bir peçete kapıyorum. "Kaba olmamı istemiyorsan, yemeğini bu kadar lezzetli yapmamalıydın."

"Hoşuna gitti o zaman?" diyor. Ses tonunda bir parça belirsizlik var. Bir parça umut.

Çok şirin.

Kafamın arkasında bir uyarı zili çalıyor. Ama şarap, yemek ve *onun hakkında o kadar çok şey biliyorum ki bunu dikkate alamıyorum*.

"Nefret ettim," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Tuttuğu nefesi dışarı veriyor. "O kadar ki faturamı alıp buradan defolup gitmek istiyorum ki bir daha geri dönmek zorunda kalmayayım. Lafi açılmışken-"

Eli, "Bill'in icabına bakıldı," diyerek beni başından savdı.

Ona dik dik bakıyorum. "Kes şunu. Eli, ödememe izin vermelisin."

"Yemek yerken yüzündeki ifadeyi görmek yeterince ödeme yaptı. Karnını koluna takmışsın Olivia."

Yüzüme yeni, daha güçlü bir sıcaklık hücumu.

"Tanrım, ne tür bir bakıştan bahsediyorsun?" diye sordum.

Dudakları seğiriyor. "Sevdiğim türden. Hadi, barda bir şeyler içelim."

Eli elini uzattı. Tereddüt ediyorum. Sonra sanatım uğruna teslim olmayı hatırlayarak elini tutuyorum. Taburemden inmeme yardım ederken, avucumun onunkine değdiği yerden içime açık bir şehvet dalgası yayılıyor.

Bunu hisseden tek kişi ben olamam. Ama o bunu kabul ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Sadece bana gülümsüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni restorana doğru yürütüyor.

Muhtemelen en iyisi bu.

Barda benim için bir tabure çekiyor ve diğer tarafa yöneliyor. Bulaşık makinesini doldurmak ve tezgahı silmekle meşgul olan barmenler şimdi Eli'ye başlarıyla selam verip gözden kayboluyorlar.

Kalbim küt küt atıyor. Eve gitmem gerektiğini biliyorum. Bir gece diyelim. Ama istemiyorum.

Henüz değil.

"Ne içiyorsun?" Eli bir çalkalayıcı kaparak sorar.

Önümdeki içki duvarına bakıyorum. "Gerçekten tokum, çok ağır bir şey değil. Ne tavsiye edersiniz?"

Gözlerini şakacı bir şekilde kısarak yüzümü inceliyor. "Seni yakaladım. Sıkı tutun."

Eli'nin kokteyl çalkalayıcısıyla çalışmasını izlemek - barda, likörde, bardaklarda nasıl rahatça dolaştığını bilmek-

Terliyorum. Bu şehir beni sürekli yapış yapış, terli birine dönüştürüyor, *şehvetli* bir karmaşa.

Ağır tabanlı bir bardağı barda kaydırduğında vücudum neredeyse zonkluyordu. Elinde bir tane daha tutuyor.

"Şeref," diyor ve uzatıyor. "Bu gece geldiğiniz için teşekkürler."

Bardağımı onunkine dokunduruyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Beni ağırladığın için teşekkür ederim. Ve bana hayatımın en güzel yemeğini ısmarladığın için. Cidden. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Buradaki yemekler, atmosfer çok özel Eli. Huşu içindeyim."

Sırıttıyor, içkisini dudaklarına götürüyor. Ben içkimi yudumlarken gözleri benim üzerimde.

Sanki ne düşündüğümü bilmek için biraz gergin.

Dumanlı-tatlı bir tat dilime çarpıyor, soğuk, köpüklü ve biraz ekşi bir şeyin ferahlatıcı kenarıyla kesiliyor.

"Aklımı başımdan almayı bırak artık, olur mu?" Dudaklarımı şapırdatarak söylüyorum. "Bir kere yeter."

Eli hâlâ sırtıyor. "Mezcal. Son zamanlarda buna kafayı takmış durumdayım - agavdan yapılan bir Meksika likörü ve tadına doyamadığım inanılmaz, seksi bir dumanı var."

Seksi. Bu içkinin tadı tam olarak böyle. Eli bana baktığında tam olarak böyle hissediyorum.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

OLIVIA

"Çok lezzetli," diyorum başka tarafa bakarak. "Yaptığın her şey çok lezzetli. Seni mutfakta çalışırken izlemek bana çok ilham verdi."

"İlham mı?" Kaşlarını çattı. "Ne için?"

Kokteylimi havada tutarak donup kalıyorum.

Bunu söylemek istememiştim.

Eli'nin gözleriyle tanıştım. Karanlık. Yakışıklı.

Ciddiler.

Ted'e romantik yazarlık hevesimden bahsettiğimde ne dediğini düşünüyorum.

Sonra Eli'nin geçen sabah kahvaltıda söylediklerini düşündüm. Onu mutlu eden şeyleri yapmakla ilgili şeyler.

Belki neden yazmak istediğimi anlar.

Belki de anlamaz.

Her iki durumda da, yazarlığı bir meslek olarak denemek istiyorum. Sadece bu seferlik. Eğer bunu burada, kimsenin beni tanımadığı bir yerde yapamazsam, asla yapamam. Rahatsız edecek arkadaşlarım yok. Gelecek vaat eden akademik yıldızlarından birinin korse sökücü yazdığı haberiyle bölüm başkanına koşacak meslektaşlarım yok. Hayal kırıklığına uğratacak ya da utandıracak bir erkek arkadaş yok.

Bu konuda yalan da söylemiyorum. Bir kitap yazıyorum.

Kalbim bir kez çarptı. İki kere.

"Romanım için ilham kaynağı," diyorum omuzlarımı dikleştirerek. "Tarihi aşk romanları yazıyorum."

Eli göz kırıyor. Sonra yüzü şimdiye kadar onda gördüğüm en büyük, en parlak gülümsemeyle açılıyor.

Birden hafifleyen kalbim, sarhoş bir kelebek gibi göğsümde çırpınıyor. "Romantizm mi yazıyorsun?" diyor. "Bu şimdiye kadarki en havalı şey! I Evimdeki kitaplığı gördün mü bilmiyorum-"

"Gördüm," diyorum sırtarak.

"Ama ben okumayı seviyorum. Zamanında pek çok dergi yazarıyla tanıştım ama bir *roman yazarıyla* tanışma zevkine hiç erişemedim. Hele ki aşk hakkında yazan biriyle. Gelmiş geçmiş en belalı meslek ödülünü resmen kazandınız."

Gülüyorum, yanaklarıma ve göğsüme hücum eden sıcaklığı gizlemek için kokteyli dudaklarıma götürüyorum. Heyecanı bulaşıcı. O kadar yoğun bir şekilde gururumu okşuyor ki, kendimle ne yapacağımı ya da bu adamla birlikte olmaktan duyduğum delice zevki bilemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla otantik biri. Bu da bende otantik olma isteği uyandırıyor. Uzun zamandır gizlediğim romantik yazar yanıma karşı otantik.

"Teşekkürler," diye cevap verdim. "Bu ödülün aslında sana ait olduğunu söyleyebilirim. Romantizm yazmak görüldüğünden çok daha az çekici bir şey."

Çok tecrübem olduğundan değil. Henüz yok.

Eli omuz silkiyor. "Aynı şey şef olmak için de geçerli. Ama sen bir şey yapıyorsun

Farklı olmak cesaret ister. Pek çok insan farklı olamıyor." Göz kırpma

sırası bende. Boğazım aniden ve beklenmedik bir şekilde

kalınlaşıyor. İçkime bakıyorum. "Anlamıyorlar."

"Burayı açtığımda herkes menümü ve yemeklerimi bu kadar basit tuttuğum için aklımı kaçırdığımı düşündü. Sürekli yüzüstü düşmemi beklediler. Ama hâlâ buradayım. Çürükler içinde. Yıprandığım için daha kötüyüm. Ama hâlâ buradayım" diyor ve gözlerini etrafımızdaki odaya dikeyor.

"Evet, şey. Olağanüstü yetenekli olman seni incitmiyor," diyorum.

Eli başını sallar. "Aşçılık okulu diploması olan herhangi bir pislikten daha yetenekli değilim. Ben her zaman çalışkan biri oldum. Herkes bıraktığında ben devam ederim. Ben de bırakmak istedim. Ne zaman bir şeyler ters gitse, şapkamı asıp işi bırakmayı çok istedim."

"Ama sen yapmadın." Şimdi bara yaslanıyorum, tezgah karnımı kesiyor. "Neden?"

"Çünkü seviyorum," diyor basitçe, gözleri duyguyla yumuşuyor. "Yemek pişirmenin kendisi zor, sıcak ve stresli olabiliyor. Ama bir araya getirdiğimiz bu güzel yemeklerin tadını çıkararak, yapmayı sevdiğim yemekleri yemek için tekrar tekrar gelen tıka basa dolu bir ev gördüğümde, bu beni tatmin ediyor. Derinden,

Gerçekten tarif edemeyeceğim bir şekilde son derece tatmin edici. İçimi dolduruyor. Bu özgürlük."

Ben de böyle dolmak istiyorum.

Kendimi böyle *özgür* hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu ironik bir durum çünkü her şeye sahip olduğumda nihayet özgür olacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi sahip olduğum için, hayatım geniş bir gökyüzünden çok bir hapishane gibi geliyor. Ted'in güçlü çiftinin çok başarılı diğer yarısı olmak istesem de, belki de o kadın olmadığımı düşündürüyor.

Belki de ben *bu* kadını. Romantizm yazan, yoga yapan ve yakışıklı, ilginç, yetenekli şeflerle özgürce flört eden.

Ya yanlış şeyleri istiyorsam? Beni o kadar da mutlu etmeyen şeyleri?

"Peki hangi dönemde yazıyorsunuz?" diye soruyor.

İçkimden uzun bir yudum alıyorum. "Regency. On dokuzuncu yüzyılın başları. Balo salonlarına ve pantolonlara bayılırım. O dönemin romantizmine bayılıyorum. O zamanlar sahip oldukları tüm katı kurallar oldukça lezzetli olay örgülerine yol açıyor. Yasak romantizm muhtemelen en sevdiğim - düşmandan aşığa yakın bir ikinci. Geleneklerle gerçekten boğuşan ve o dünyanın yaygın cinsiyetçiliğini tersine çeviren kadın kahramanlara bayılıyorum. Ve kahramanlar; hiçbir şey beni bir Dük, bir tırmıkçı ya da sokaklarda centilmen ama çarşafların içinde *tam* bir ucube olan bir boksör kadar tahrik edemez."

Umarım çok ileri gitmiyordur. Kendime engel olamıyorum. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmamıştım. Şimdi konuşuyorum, hem de yakışıklı, güler yüzlü bir güneyle, çenemi kapatamıyorum.

Ama Eli'nin gözlerinin dans edişine bakılırsa, yeterince ileri gitmedim.

"Kahretsin," diyor. "Şimdi keşke muşta boksu yapsaydım diyorum."

Gülüyorum, tarihi romantizm hakkında şakalar yapabileceğim birine sahip olmanın verdiği baş dönmesi tüm benliğimi sarıyor.

"Çok geç değil," diye cevap veriyorum. "Yani, evet. Temelde Jane Austen ile aynı tarzda yazıyorum, sadece *çok* daha açık seks sahneleri var."

"Yani *temelde* Bay Darcy ve Lizzie Bennet ile kapalı kapılar ardına gidiyorsunuz."

Tanrım, sanki bu adam yeterince seksi değilmiş gibi.

Şimdi de gidip *Gurur ve Önyargı*'daki karakterlerin adını anıyor. Sadece en sevdiğim kitap. Önemli bir şey değil.

"Austen'ını biliyorsun," diyorum, ılık atan sıcak bir magma topuna dnüşmemek için başka tarafa bakarak. "Doğrusu şaşırdım, raflarınızda pek kadın görmedim. Yazarlar ya da karakterler."

Eli ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırır. "Beni yakaladın. Ben mükemmel değilim, Olivia. Ama öğrenmeye istekliyim. Senin kitaplarınla başlamama ne dersin? Bana sadece isimlerini ver, ben de Rainbow'daki arkadaşlarıma sipariş ettireyim."

Ciddiyim.

Bu adam.

Eli'nin yazdıklarını konusunda bu kadar hevesli olmasını beklemiyordum.

Yazdıklarını *okumak* isteyeceğini kesinlikle beklemiyordum. Büyük bir okuyucu olsa bile, erkekler aşk romanı okumaz. Dalga geçerler. Küçümserler. En azından benim tecrübelerime göre.

Ama Eli'ye bakınca, o muhteşem gözlerindeki içten parıltıyı görünce, Ted'in yaptığı gibi dalga geçmeyeceği hissine kapılıyorum.

Onu yiyip bitirirdi.

Tıpkı şu anda *beni* yiyip bitirdiği gibi. Ya da belki de ben onu yiyip bitiriyorum.

Bunu söyleyip duruyorum. Ama onun gibi bir adamla hiç tanışmadım. Yaşamak için yemek yapan, hayatının bir santimine kadar dövme olan, okumayı ve yoga yapmayı seven ve romantizm, özgürlük ve amaç gibi büyük fikirler hakkında tutkuyla konuşan bir adam.

O türünün tek örneği.

Memlekette tanıdığım insanları rahatsız edecek türden. Mutfakta çalışan biriyle sosyalleşirken ölüme yakalanmazlardı. Dövmelerine ve aksanına gözlerini devirirlerdi. Kasabada gömleksiz dolaşma alışkanlığı hakkında ne düşüneceklerini söylememe bile gerek yok.

Ama şu anda Eli bana kendimi bir milyon dolar gibi hissettiriyor.

Tek önemli olanın *bu* olduğu gibi çılgın bir fikre kapıldım. Başkalarının ne düşündüğü değil. Başkalarının ne beklediği değil. Nasıl hissettiğim ve ne istediğim. Bu aptalca bir fikir. Ted'in başını sallayıp iç geçirdiğini hayal edebiliyorum. Yorgun, hayal kırıklığına uğramış bir iç *çekiş* ve ardından

"Saçmalama Olivia, sen bir yetişkinsin.

Ezmek.

Hala. Hazır buradayken neden denemeyeyim? İstedğim için, içimden geldiği için bir şeyler yapmak?

Heyecanımı suçla. Şaraptan. Eli'nin benimle romantizm yazdığım için deli değilmişim gibi konuşması. Ama şansımı denemek istiyorum. Belki de bir tür sorumluluk almak -mesela her gece Eli'ye on sayfa çevirmek- bu romanı hayata geçirmek için ihtiyacım olan itici güç olacak.

Çok cesurca. Ama şimdi değilse ne zaman?

"Aslında," diyorum ellerimi kokteyl bardağımın etrafına sararak. "Üzerinde çalıştığım bir taslakla ilgili yardıma ihtiyacım var. Sürekli barikatlara takılıyorum. Birkaç bin kelimeyi geçemiyorum. Meşgul olduğumu biliyorum, o yüzden beni an-"

"Ben varım," diyor Eli. "Ben editör değilim ve romantizmden pek anlamam. *Henüz*. Dediğim gibi, öğrenmeye istekliyim. Elinizdekileri okumaktan mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi?" O kadar büyük bir gülümsemeyle savaşıyorum ki gerçekten acıtıyor. "Bunu yapar mısın?" Sırıttıyor. Dudaklarının o hafif yıkıcı, tamamen yakışıklı kıvrımı. "Elbette. Belki o zaman kahvaltı için bana daha çok uğrarsın."

sık sık," diyor.

Neredeyse şiddetli bir sıcaklık yanaklarımı diken diken ediyor. Bacaklarımın arasında.

Kendime, onunki kadar büyük ve sıcak bir kişiliğe sahip Eli'nin muhtemelen erkeklerle, büyükannelerle ve bebekler dahil herkesle flört ettiğini hatırlatıyorum. Ben onun gözünde özel bir şey değilim. Büyük olasılıkla, Eli'nin sadece son bir saat içinde cazibesini konuşturduğu ellinci kişiyim.

Ben özel biri değilim.

Sadece kendim olduğum için kendimi dünyanın en seksi, en ilginç kadını gibi hissettirse bile.

Eli bir krizle başa çıkmak için mutfağa çağrıldı -bir bulaşıkçı ve bir garsonun soyunma odasında *suçüstü* yakalanmasıyla ilgili bir şey- bu yüzden beni bir taksiye bindirdi ("Olivia, karanlıkta eve yalnız gitmene izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın") ve ertesi gün kapısının önünde olacağını söylediğim taslağımın ilk on sayfasına bakma sözü verdi.

Dehşet içinde merdivenlerden at arabası evine çıkıyorum. Aklımın bir köşesinde yorgun olduğumu biliyorum. Yıllardır doğru düzgün uyumamışım gibi geliyor. Ama mutfaktan banyoya doğru süzülüşümden,

Göz makyajımı silerken hızlıca döndüğümde bile enerji patlaması yaşadığımı düşünebilirsiniz.

Enerji patlaması yaşıyorum. Uzun zamandır yazmak için bu kadar istekli hissetmemiştim. Pijamalarımınla yatağıma uzandım, dizüstü bilgisayarımı açtım ve kulaklığımı taktım. İnterneti kapatıyorum - bu benim için bir ilk - ve sonra yeni bir Word belgesi açıyorum.

İlham perim şarkı söylüyor.

İkinci kez tahmin etmem. Devam ederken düzenleme yapmam. Sadece yazıyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde öfkeyle hareket ederken kelimelerin düşmesine ve birbirine takılmasına izin veriyorum.

DÜŞMANIM EARL
Olivia Gates tarafından

***ROMEO VE JULIET, Regency İngiltere'si ile
buluşuyor (biraz da GAME OF THRONES ile
buluşuyor)***

*Rakip ailelerin varisleri, birbirlerine aşık olarak eski bir kan davasını
körüklerler.*

İngiltere, 1813
Castle West, Northumberland

Siyah saçlı, geniş omuzlu savaşçılarla dolu bir balo salonunda bile Garrick Kontu Gunnar Danes göze çarpıyordu. İri yapılıydı, omuzlarını kaplayan kalın deri zırhlar ve göğsüne gerilmiş metal plackart onu daha da iri yapıyordu. Bu sadece bir kostümdü ama onun üzerinde heyecan verici bir şekilde gerçek görünüyordu.

Uzun saçlarını başının tepesinde düğümleyerek elmacık kemiklerinin keskin hatlarını vurguluyordu. Odanın bal rengi ışığında parıldayan çizgiler. Saçlarından daha kırışmış, dikkatsiz bir sakalın kirli sakalları da ışığı yakalıyordu. Dikenli bir tüy.

Ve gözleri - kahverengiden çok yeşil olan elanın çarpıcı bir tonuydu. Onun peşindeydiler.

O, Catherine Woodville. Kız kurusu. Büyük düşmanın kızı ve hepsi bu. Aileleri nesillerdir birbirlerinin boğazına sarılmıştı.

Dane ailesinin yıllık Michaelmas balosuna gizlice girmenin neden kötü bir fikir olduğuna dair yüz seksen dokuz numaralı sebep.

Ama işte buradaydı, ödünç bir elbise ve maske giymiş, dünyada uzak durması gereken tek adamla göz göze geliyordu.

Bu Romeo, Shakespeare'in oyunundaki on üç yaşındaki aşık İtalyan'dan çok ama çok farklıydı. Gerçekten de Gunnar Danes, Cate'in başını döndüren türden kaba saba, ortaçağ savaşçısı bir yakışıklıydı. İçecek masasının kenarına tutunmuş, kalabalık balo salonunun öbür ucundan kendisine yaklaşan Gunnar'ın saldırısına karşı kendini hazırlamıştı...

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

ELI

Ertesi sabah işe giderken hızlıca bir mola verdim.

Şehrin en eski ve en ünlü bağımsız kitap mağazası olan Rainbow Row Books, 1889'daki büyük deprem sayesinde bir tarafa doğru tehlikeli bir şekilde eğilmiş olan küçük bir Charleston single'ında yer alıyor. İkinci kattaki verandasında ayakta durabilmeniz mümkün değil; öyle bir açıyla eğilmiş ki kayarak aşağıdaki otoparka kış üstü düşebilirsiniz.

Tuhaf dış cephesi, kitaplarla ve kurtarılmış kedilerle dolu, aynı derecede tuhaf, ışık dolu bir birinci kata yol açıyor.

Bir bacağı eksik olan Siyam kedisi Charlotte, baldırıma sürtünerek beni ilk karşılayan oldu. Sırada Alice, Beverly, Ernest ve George var. Yarım dakika içinde kot pantolonum kedi tüyleriyle kaplanıyor ve tenis ayakkabılarım mırıltıdan neredeyse titriyor.

Sessiz bir kedi şakası yaparak sırtıyorum.

"Elijah!" Dükkân sahibi Louise, dükkânın arka tarafındaki kasanın arkasındaki defterini hızla kapatıyor. Başını eğerek okuma gözlüğünün buğulu camlarının üzerinden bana bakıyor. "Seni gördüğüme her zaman sevindim yakışıklı, ama sipariş ettiğin Vonnegut hâlâ gelmedi."

Başboş kuyruklara ya da patilere basmamaya dikkat ederek Louise'e doğru ilerliyorum ve yanağının kâğıt gibi derisine bir öpücük konduruyorum.

"Aslında buraya Vonnegut için gelmedim," diyorum. "Buradayım çünkü yardımınıza ihtiyacım var."

Louise sahte bir ciddiyetle doğrulur. "Konuş benimle, şef."

"Bana romantizm konusunda hızlandırılmış bir kurs vermeni istiyorum."

"Romantizm mi?" Louise göz kırpmıyor. "Romantik aşk gibi mi, yoksa...?"

"Aşk romanları," diyorum gülerek. "Tarihi aşk romanlarına odaklanmak istiyorum ama bana verebileceğiniz her şeyi kabul ederim."

İlk parmağıyla gözlüğünü yukarı kaldırıp bana bakıyor, camların ardından gözleri geniş ve baykuş gibi. "Senin bir aşk romanı okuyucusu olduğunu düşünmezdim."

"Vonnegut yüzünden mi?"

"Penisin yüzünden," diyor Louise. Taburesinden kayıyor. "Daha çok erkek aşk romanı okusa dünya daha iyi bir yer olurdu. Haydi yakışıklı. Söylediğim için üzgünüm ama stoklarımızda çok fazla yok. Hiçbir zaman o okuyucu kitlesine sahip olamadık ve son birkaç yılda bu pazarın büyük kısmı dijitale geçti."

Louise haklı. Romantizm bölümü acınacak kadar küçük. Cılız bir metal kitap rafının en alt iki sırası. Kitapların çoğu o kadar eski ki sayfaları sararmış.

Olivia'nın bu konuda ne diyeceğini merak ediyorum. Geçen sabah kahvaltıda ve sonra da yogada çok sakindi. Ama romantizmden bahsettiğinde sanki bir baraj patladı. Gözleri parladı, yanakları pembeleşti ve güldü, gerçekten *güldü*, karnından gelen türden.

O anda o kadar muhteşemdi ki, ona uzanmamak için kokteyli sertçe kavramak zorunda kaldım. O güzel ağzını öpmek. Bu birçok açıdan kötü bir fikir olurdu. En önemlisi, ondan izin almamıştım. Ayrıca hikayesini de bilmiyorum. En azından romantik hayatının hikayesini. Belki bir erkek arkadaşı vardır.

Belki de istemiyordur. Ama öyle bile olsa, belki de herhangi bir nedenle öpüşmekle ilgilenmiyordur.

Tüm bunlar mutfağıma gelen, aç, yorgun ve içinde bir şeyler tutan güzel yabancıya karşı masum bir merakla başladı.

Ama şimdi bu yabancıyı tanımaya başlayınca, ondan hoşlandığımı fark ettim. Hem de çok. Sakin ve soğuk dış görünüşü ile gözlerindeki ateş arasındaki uyumsuzluk ilgimi çekiyor. Sırları olması hoşuma gidiyor. Yazar olmasına bayılıyorum. Şansını deneyip romantizm yazdığı için ona hayranım. Onunlayken tüm endişelerimi unutuyor gibi görünmemi de seviyorum. Bütün odayı kaplayan, zihnimi temizleyen ve ruh halimi hafifleten bir tarzı var.

Olivia'yı daha yakından tanımayı kesinlikle isterim. Bir insan olarak. Ama yatakta da.

Bakalım o ilk sabahki berbat saçlarını yeniden yaratabilecek miyiz?

Ben de insanım, millet.

Louise turkuaz kapaklı küçük bir ciltsiz kitabı ellerime tutuşturduğunda başlıyorum. Tessa Dare'den *Markize Evet De*.

"Bununla başla," diyor. "Ve sonra en yeni Sarah MacLean-Kötü ve Saksı. Çok iyi..."

Yarım saat sonra Rainbow'dan elimde bir yığın kitap ve Louise'in mağazada bulamadığı kitapların listesini indirebileceğim bir e-Reader satın alma talimatıyla çıktım. İyi ki hızlı bir okuyucuyum. Genelde haftada bir ya da iki kitap bitiririm - eğer başarabilirsem daha fazla.

Olivia'nın çok sevdiği bu pantolonlu adamları tanıma zamanı.

O gece restorandan eve döndüğümde posta kutumu açtığımda içinde düzgünce düzenlenmiş bir paket buluyorum, sayfalar küçük siyah bir toka ile bir arada tutuluyor.

Yakındaki bir gaz lambasının ışığı ilk sayfaya vurduğunda gülümsüyorum. *Düşmanım Earl*, yazan Olivia Gates.

Acaba bu onun gerçek adı mı, yoksa masumları korumak için kullandığı bir takma ad mı?

İsminin altındaki sayfaya bir post-it notu yapıştırılmış. Yazısı düzgün ve dikkatli.

Eli-

Bunu okuduğunuz için tekrar TEŞEKKÜR EDERİM. Ne düşündüğünüzü bilmek için heyecanlıyım (gerginim).

-Kesinlikle Gelmiş Geçmiş En Belalı Aşk Romanı Yazarı Değil

Penceresine bakıyorum. Karanlık olduğunu görünce bir hayal kırıklığı hissediyorum. Muhtemelen uyuyordur. Normal insanların çoğu Çarşamba gecesi saat on bir buçukta uyur.

Hâlâ uyanık olmasını isterdim. Penceresine bir taş atardım, lise tarzı, ve onu bir içki için davet ederdim. Bu Earl hakkında kafasını karıştırdım. Onu tekrar güldürürdüm. Göbek kahkahası gibi.

En azından okuyacak bu bölümüm var. Geçirdiğim günden sonra, dikkatimi dağıtacak her türlü şeye minnettarım. The Jam hakkında daha kötü haberlerim var.

Acil durum nakit takviyemden ve orada geçirdiğim zamandan sonra bile paramız azalıyor ve işler düzelmezse önümüzdeki birkaç hafta içinde fişi çekmek zorunda kalacağız. Ki bu pek olası görünmüyor.

Paketi kolumun altına sıkıştırıp içeri giriyorum. Billy merhaba demek için yanıma geldi. Kulaklarının arkasını bir güzel kaşıyorum. Arka bahçeye çıkmasına izin verdim. Gömleğimi çıkarıyorum -tatlı bebek İsa, bütün gün bunu yapmak için bekledim- ve Billy'yi tekrar içeri almadan önce bir bardak su alıyorum.

İkimiz üst kattaki yatak odama çıktık.

Işığı açtığımda kafamda bir görüntü belirliyor. Olivia'yı yatağa fırlatışım, üstüne çıkarken şiltenin eğilmesi. O nefessiz kalacaktı, ben sertleşecektim, beş saniye içinde çırılçıplak olacaktık.

Hayır, çiz onu. Onunla zaman geçirirdim. Onu sert ve derin öpecektim. Ellerimi vücudunun her santimetrekaresinde gezdirirdim. Bacaklarını ayırır ve bir saat boyunca onu yerdim, onu o kadar çıldırtırdım ki saçlarını yolar, komşuları uyandırırdı.

Dikkatli ve sakın *olmaktan başka bir şey* yapmazdı. Gözlerinde gördüğüm ateşi serbest bırakırdım.

Gözlerimi kırıştırıyorum, Olivia'nın yatağındaki görüntüsü, yatağa atlayan ve şu anda var olmayan taşaklarını memnuniyetle yalayan Billy'ye dönüşüyor.

"Dostum, hadi," diyorum, onu yatağın diğer tarafına doğru itmeye çalışıyorum. Kımıldamıyor.

İç çekiyorum. Köpek orada çok rahat ediyor.

Yatağıma başka bir insan girmeyeli çok uzun zaman oldu.

Hızlı (soğuk) bir duş alıyorum, mutfağın kokusunu temizliyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Sonra yatağımın başucundaki çekmecedен bir kalem alıyorum, kendimi yastıklara yaslıyorum ve *Düşmanım Earl* üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Ama Olivia'nın düzyazısındaki güzellik ve mizahın baştan çıkarıcı karışımı beni hemen etkiledi. Cümlelerinin yapısında onun sesini gün gibi net duyabiliyorum. Yaptığı kelime seçimlerinde. En sevdiğim paragraflardan biri, kahramanımız Gunnar'ın balo salonunda bir yabancıyla göz göze geldiği zaman geliyor - daha sonra ailesinin düşmanının kızı Catherine olduğunu keşfedeceği bir yabancı. Romeo'sunun Juliet'i.

Gunnar gözlerini açtı ve güzel yabancı oradaydı. Birkaç adım sonra onun yanında olacaktı. Damarlarının içinde kanı ısındı. Bununla savaşmaya çalıştı. Bu duyguyu biliyordu - içindeki şeytan, canlanmak için kaynıyordu. Koşmalı, içine atlayacak buz gibi bir gölet, bir rahip bulmalıydı.

Bunu anlayabiliyorum dostum.

Hikaye beni içine çekti. Bu kitapla ilgili her şey *ateşli*. Karakterler. Endişe. Cinsel gerilim.

Güvenlik açığı.

Bu Chanel güneş gözlüklü ve ipek elbiseli kızın işi değil.

Bu, yemeğimi yerken gelecekmiş gibi bakan kızın eseri. Yatakta iyi olan düklerden bahsederken gözleri yaramaz ve parlak bir şekilde parlayan kızın.

İçten içe yanan kız.

O çok yetenekli. Bu da garip bir şekilde onunla birlikte olmak için yeterince yetenekli olup olmadığımı sorgulamama neden oluyor. Önünde parlak bir geleceği olduğu çok açık olan biriyle birlikte olmak için yeterince iyi olup olmadığımı. Çünkü benim geleceğim şu anda oldukça kasvetli görünüyor.

Ya o eleştirmenin ima ettiği gibi çok basitse? Olivia kadar zeki biri için çok mu aptalım?

Sayfaları kaldırıp aşağı baktığımda bir çadır kurduğumu görüyorum.

Zeka benim için her zaman büyük bir heyecan kaynağı olmuştur.

Bir dakika içinde aletimi halledeceğim. Gunnar ve Cate'in ilk esprili konuşmasından sonra ne olduğunu öğrenmeliyim.

Bu yüzden o kötü düşünceleri kafamdan atıp okumaya devam ediyorum. Bir sayfayı çevirdiğimde bunun son sayfa olduğunu görüyorum - lanet olsun, Olivia bana tam on sayfa vermiş, bir cümle bile fazla değil - kelimenin tam anlamıyla yüksek sesle küfrediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Billy top taklidinden başını kaldırıyor. Göz göze geldik.

"Ne?" "Ne?" dedim. "Tam da iyi gidiyordu. Gunnar, Catherine'e şatosunda 'özel bir tur'"-tırnak içinde-"düzenlemek üzereydi."

Billy *omuz* silkebilseydi -kim *takar* ki?- şu anda silkebilirdi.

Kıçına geri döner.

On sayfayı tekrar okudum. Sonra tekrar okudum.

Birkaç not aldım. Çoğunlukla bir şeyleri kırpma ile ilgili.

Okuyorum, yazıyorum ve *istiyorum*. Aşağı uzanarak kendime birkaç hafif vuruş yapıyorum. Aletim elimde sıcak ve kocaman hissediyor.

Bu kadını daha çok görmek istiyorum. Böylesine eğlenceli bir coşku ve erotizmle ve bariz bir beceriyle yazan kadını.

Şimdi biraz daha sert vuruyorum. Orgazmımın yıldırım hızıyla yaklaştığını hissediyorum. O kadar sertleştim ki canım acıyor. Bir, iki şiddetli vuruş ve sonra boşalıyorum, avucumun içine dökülürken kalçalarım yataktan fırlıyor. Jet gibi sıcak döller.

Temizlendikten sonra Gunnar ve Cate'in yanına dönüyorum.

Bu noktaya kadar tam olarak sıfır romantizm okudum. Ama hayatım boyunca kaliteli hikaye anlatımını gördüğümde tanıyacak kadar çok roman okudum.

Düşmanım Earl en üst kalitede.

Olivia'nın özgürlük ve seçim hakkında nasıl özlemle yazdığını fark etmeden edemedim. Kahramanının hayatı tarafından kapana kısılmış hissettiği açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyor. Geleneklere göre.

Cate kendini Gunnar'ın dünyasında kaybetmiş, onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Hayatı özgürlük ve olasılık olan yakışıklı bir adam. Kendisinininkinden çok ama çok farklı bir hayat.

O cümleye geri dönüp duruyorum. Bunu ona sormak için bir not aldım.

Eserlerini okuyarak Olivia'yı -gerçek Olivia'yı- tanıdığımı hissettiğim kadar, onun hakkında cevaplardan çok sorularım olduğunu da hissediyorum. Catherine'in kurgusal bir karakter olduğunu biliyorum. Ama ne kadar Olivia'nın kendi deneyimlerine dayanıyor? Eğer *özgürlük* Olivia'nın gerçek hayatında mücadele ettiği bir şey değilse neden tema olarak seçildi?

Düşmanım Earl'ü bıraktığımda saat ikiyi geçiyordu. Yorgunum ve yine tahrik oldum. Hayal kırıklığına uğramış ve meraklı. Umutlu ama temkinli.

Olivia'yı öğreniyorum. Ne kadar çok öğrenirsem, o kadar çok istiyorum.

Ben asla kendimi inkar eden biri değilim. Eğer bir şey-birini-istiyorsam o.

Ama ya Olivia almak için orada değilse? Ya ona ulaşırsam, sadece parmaklarımın arasından kayıp gitmesi için mi? Bir restoranı kaybetmek üzereyim. Bir kızı kaybetmek beni uçurumun kenarına itebilir.

Elimi yüzümde gezdirerek bu düşüncenin gitmesini istiyorum.

Saçmalıyorum. Kızı üç gündür falan mı tanıyorum? Işığı kapatıyorum, bu ikinci zorluğu atlatmaya kararlıyım.

Bu kızı bu kadar çok istemeyi bırakmaya kararlıydı.

Yine de, yarın sabah ona düzenlemelerimle birlikte hangi yemeği götürmem gerektiğini düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Bu hikayeyi bitirebilmesi için birinin onu beslemesi gerekiyor. O biri ben olacağım.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

ELI

Bir elimde *Düşmanım Earl*'ün ilk bölümü, diğer elimde folyoya sarılmış iki yumurtalı ve peynirli bisküvili sandviç, fırından yeni çıkmış sıcacık ekmeklerle arabanın merdivenlerini tırmanıyorum. Serçe parmağımdan bir seyahat kahve kupasının plastik sapı sarkıyor.

Dirseğimle kapıya vuruyorum -daha çok gümbürdüyorum- bekliyorum.

Kalbim göğsümde tuhaf bir dans yapıyor. Sanki o lanet şeye boyun eğdirebilecekmişim gibi ona dik dik bakıyorum.

Çok yorgunum -The Jam'de olup bitenler yüzünden bugünlerde pek uyuyamıyorum- ama garip bir şekilde kendimi iyi hissediyorum. Hatta enerjik. Olivia'nın yazılarındaki tutku benimkini yeniden alevlendirmiş gibi. Kendimi yediden önce uyanık buldum, buzdolabında Büyükanne Mae'nin bisküvilerinden bir parti yapmak için yeterince tereyağım olup olmadığını merak ediyordum.

Yeterince vardı.

İşte buradayım, iki saat sonra, saçlarımda un ve yüzümde aptal bir gülümseme, Olivia'nın kapısını açmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Bunu yaptığında, karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Geniş mavi gözleri parlıyor ve gülümsüyor. Bu geniş, korumasız, tamamen muhteşem şaşkınlık gülümsemesi. Üzerinde bir sweatshirt ve kaslı, kıvrak bacaklarını gösteren küçük bir pijama şortu var.

Koyu renk saçları her yerde.

Nutkum tutuldu. *Gerçekten* nutkum tutuldu. Sadece ona baktım.

Onu. Özlem, duygusallık ve özgürlük hakkında bu kadar savunmasız yazan kız.

Lanet olası ayı asmış gibi gülümsediğim kız. Yukarıdaki Lord.

"Merhaba!" diye nefes alıyor, gözleri elimdeki sayfalara kayınca birden biraz utanıyor. "Aman Tanrım, sakın bana çoktan okuduğunu söyleme."

Boğazımı temizliyorum. "Dün gece eve geldiğimde yaptığım ilk şey. Beni geç saatlere kadar ayakta tuttun, kızım."

"Bu iyi bir şey mi?" Gülümsemesi soluyor. "Yoksa kötü bir şey mi?"

Sayfaları kaldırıyorum. "Bu mu? *Bu* uzun zamandır okuduğum en iyi şeylerden biri."

Olivia gözlerini kırıştırıyor, dudakları mutlu bir inançsızlıkla aralanıyor. Yanakları zevkle kızarıyor.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. İçeri girip sana kahvaltı hazırlamama izin verirsen daha fazlasını anlatırım," diyerek başımı içeri doğru salladım.

Dudağını ısırtıyor ve kapıyı daha geniş açıyor. "Bu kadar iyi bir komşu olmayı gerçekten bırakmalısın. Sana borcumu asla ödeyemeyeceğim."

"Geri ödeme istemiyorum." Onu küçük ama şık mutfığa kadar takip ediyorum. Aslında bütün ev oldukça şık. Buna şaşırmadım. Buranın sahibi Julia ile tanışmıştım ve bana antikalara meraklı olduğunu söylemişti. "Sadece yemek yemeni istiyorum. Ve daha çok yazmanı. Gunnar ve Cate'in kimyası sayfalardan taşıyor. Lütfen bana yakında ilişkiye gireceklerini söyle."

Olivia birkaç tabak ve peçete almak için döndüğünde hâlâ gülümsüyordu.

"Önce onlara biraz işkence etmem gerekiyor," diye yanıtlıyor.

Yanına gidip iki kahve fincanı bulana kadar dolapları açıyorum.

Kaşık almak için çekmeceye uzandığında kolu benimkine değiyor. Derim diken diken oluyor.

Aramızdaki hava geriliyor. Düşük bir elektrik akımıyla titriyor. "Özür dilerim," diyor ve hızla küçük adanın güvenliğine doğru çekiliyor.

Ona bir göz attım. Titizlikle bisküvileri açıyor, yüzüne bakmıyordu.

Be

n. Yanakları bir saniye öncesine göre daha pembe.

Rahatsız mı? Utanıyor mu? Tahrik mi oldu?

"Karakterlere işkence etmek gerilimi gerçekten artırıyor," diye devam ediyor,

hâlâ bisküvilerden başını kaldırmıyor. "Seks ne kadar lezzetli olursa olsun, ona giden yolun daha da sulu olabileceğini düşünüyorum."

Seyahat kupasının kapağını açtım ve kahveyi kupalara doldurdum.

Olivia'nın kahvesi yoksa diye içine yarı yarıya koymuştum bile.

"İlginç bir teori. Ne tür ilginç şeylerden bahsediyoruz?"

"Her *türlü* sulu şey." Bisküvilere bakıyor, yanlarından erimiş pimiento peyniri parçaları sızıyor. "Tanrım, Eli, bunlar inanılmaz görünüyor. Sakın bana sen-"

"Bu sabah sıfırdan mı yaptın?" Sırıtiyorum. Ona bir kupa uzattım. "Eğer sana dondurucudan bir şey servis edeceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir, Yanki kızı."

Olivia kupasına bakıyor, gözlerindeki ifade geriliyor.

"Eli," diyor yavaşça. Başını kaldırıp bakıyor. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Önce ırmık kâsesi, sonra şefin tadımı. Şimdi de ev yapımı bisküviler ve aşk romanım için övgü dolu bir eleştiri. Elimde değil ama *Dövüş Kulübü* anı yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Bunun şu sevdiğin muşta boksörlerle bir ilgisi var mı? Çünkü ben hızlı öğrenen biriyim-"

"Hayır," diyor gülerek. "Ben sadece senin çok nazik ve çok..." Gözleri çıplak göğsümde geziniyor. "*Gömlersiz*, seni uyduruyor olmalıyım."

Bir tabak alıp ona uzattım. "Sana yaptığım bu bisküvili sandviç gerçek. Ben de öyleyim."

"Söz veriyor musun?" Mavi gözleri benimkilerle buluşmak için titreşiyor. Midem bulanıyor.

"Söz veriyorum," diye cevap veriyorum. "İtiraf etmeliyim ki Olivia, sorduğun soru beni biraz endişelendiriyor. New York'ta insanlar sana iyi davranmıyor mu? Biz burada böyleyiz işte."

Dudakları bardağının dudağına doğru seğiriyor. "Yarı çıplak mı?"

"Misafirperver. Komşu." Elimi adanın üzerine koydum ve ona doğru eğildim. "Bak. Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum -çünkü istesen konuşursun- ama gözlerindeki acıyı görüyorum. Bir şeyler yaşıyorsun. Canını yakan bir şey. Eğer seni besleyerek, gülümsemeni sağlayarak acını biraz olsun azaltabilirsem, bunu yapacağım. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, bana durmamı söyle. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Ama izin verirsen yardım etmek isterim."

Olivia yutkunur, ses duyulabilir. Göz kırıyor.

"Teşekkürler," diyor sonunda. "Ve durmana gerek yok. Benim için yaptığınız her şeyi gerçekten takdir ediyorum. Yemekler *kesinlikle* daha iyi hissetmemi sağlıyor. Sanırım..." Omuz silkiyor. "Sanırım yardım kabul etme alışkanlığım yok. Yardım edemem ama şüphe duyuyorum."

Kahvemden bir yudum alıyorum, gözlerim hâlâ onunkilere kilitli. "Karşılığında hiçbir şey beklemediğimi açıkça belirtmek isterim. Eğer yazarsan *Düşmanım Earl*'ün birkaç bölümü dışında. Ki yazmalısın da."

Olivia sırtlıyor, ifadesindeki gerginlik eriyor. "O zaman arkadaşız?" diyor.

Başımı salladım. "Yulaf ezmesi ve iyi kitaplar için ortak bir takdire sahip arkadaşlar."

Bundan daha fazlası olmak istediğimden bahsetmiyorum. Belli sebeplerden dolayı. Adadaki taburelere yerleşiyoruz ve bisküvileri mideye indiriyoruz.

Gerçekte

Olivia modası, yemek yerken gözleri başının arkasına kayıyor ve küçük sesler çıkarıyor - takdir homurtuları - bu yüzden peçetemle kucağımı kapatıyorum. Kendimi yine sekizinci sınıf seks eğitimindeymişim gibi hissediyorum, masamın altında uygunsuz bir ereksiyon saklıyorum.

Tutkulu, öfkeli romantizm yazdığı gerçeği onu ele vermediyse, bu ele veriyor.

Kızın şehvetli bir tarafı var.

"Pimiento peyniri *nedir*?" diye soruyor, diliyle bir parça yalayarak.

Yanağımın içini ısııyorum. Tanrım, şimdi beni *al*.

"Herkesin kendi tarifi var. Ama temel olarak rendelenmiş kaşar peyniri, doğranmış biber ve mayonez kullanılır. Ben benimkine burbon ve bir avuç parmesan ekliyorum ve bir ya da iki gün bekletiyorum. Tatlar gerçekten birbirine karışsın. Böyle bir durum için evde her zaman bir litre bulundururum." Tabaklarımıza bakarak başımı sallıyorum.

Olivia bisküvili sandviçini çoktan bitirdi. Tabağındaki kırıntıları temizlemek için ilk parmağını kullanıyor.

"Vay canına," diyor yutkunarak. "Eli, sadece... *vay canına*."

Düşmanım Earl'ün ilk bölümünü alıp aramıza koyuyorum. "Pekâlâ. Bu kadar yemek yeter. Gunnar ve Cate hakkında konuşalım. Beni tanıyan herkes kolay kolay iltifat etmediğimi bilir. Bunun çok *iyi* olduğunu söylerken ciddiyim Olivia. Bir bölüm okudum ve şimdiden bağımlısı oldum."

"Teşekkürler." İki elini kullanarak peçeteyle ağzını kapatıyor. Sonra peçeteyi katlayıp düzgünce tezgâhın üzerine koyuyor. "Bu ilk bölümü milyonlarca kez yeniden yazdım. Bir türlü tam olarak oturtamıyorum. Kafamda karakterler, temalar, sembolizm arasında hokkabazlık yapıyorum. Eleştirmenlerin şu kelime seçimi ya da şu olay örgüsü hakkında ne düşünebileceklerini düşünüyorum. Bu felç edici."

Kahvemi elime alıp bir yudum alıyorum ve Olivia'nın iri mavi gözleriyle buluşuyorum.

Yorgunlar, çatışıyorlar ve *yaniyorlar*.

"Açıkçası hiç kitap yazmadım," diye cevap verdim. "Bu yüzden bunu bir tuz tanesi ile alın. Ama mutfağa girdiğimde, ister yemek pişiriyor olayım

yeni tariflerle ya da her neyse, işleri basit tutmayı öğrendim. Yemeğe odaklanıyorum ve hepsi bu. Yapmaktan zevk alıyor muyum? Yemekten zevk alıyor muyum? Kendime sorduğum tek sorular bunlar. Geri kalan her şey sadece gürültü. Gürültüyü engelliyorum, böylece hikayemi anlatabiliyorum - ama bunu kelimeler yerine yemekle anlatıyorum."

Olivia bunları düşünürken gözleri hâlâ benimkilerde. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum.

"Ama bunu nasıl böyle engelleyebiliyorsun? Başkalarının ne düşündüğünü gerçekten umursamayan tanıdığım birkaç insandan birisin. Tüm *hayatım boyunca*-" Sesi takılıyor. "Şey. İnsanları memnun etmekle kesinlikle mücadele ettim."

"Özgürlük fikrine çok değindiğinizi fark ettim. Eksikliği. Ona duyulan özlem." Paketi açıyorum ve altını çizdiğim bir bölümü çeviriyorum.

Ama evde kalmış bir kız olarak Cate'in kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Bu - Gunnar Danes'le bir maskenin ardında özgürce flört etmek, sanki o güzel ve gençmiş de adam yasak değilmiş, ulaşamayacağı biriymiş gibi- eğlenceliydi.

Başka biri olmak, düzgün bir hanımefendiden başka bir şey olmak eğlenceliydi.

"Evet," diyor Olivia başını sallayarak. "Cate kesinlikle toplumun kurallarına bağlı. O bir kadın, iyi bir ailede doğmuş, bu yüzden her zaman hanımefendi olmak zorunda. Bunun da ötesinde, evde kalmış bir kız, hem de sade görünümlü bir kız. O zamanlar herkes evde kalmış kadınları aileleri için trajik bir yük olarak görüyordu. Bu yüzden, herkesin gözünde bir ezik olduğu gerçeğini telafi etmek için mümkün olduğunca çok yardım etme ihtiyacı hissediyor. İnsanları, özellikle de ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyor. İyi huylu, sessiz ve zararsız olmaya çalışıyor. Ama aslında hiç de öyle değil."

Başımı salladım. "Peki *seni bağlayan* ne?"

Olivia göz kırpmıyor.

"Biliyor musun, kimse bana bu soruyu sormadı."

Sayfaları kaldırıyorum. "Hiç kimse senin kitabını okumadı."

Tekrar yavaşça yutkunuyor ve dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Çok uzun zaman önce, bana bağlı olup olmadığımı sorsaydın, yüzüne gülerdim. Her şeye sahip olmak için çok çalışmışım gibi hissediyorum - otuzlu yaşlarında bir kadının istemesi gereken her şeye. Harika bir kariyer. Harika bir ev, araba ve harika kıyafetlerle dolu bir dolap. Ve sahiptim de. Ama bir süre sonra..." Olivia başını sallar. İç çeker. "Bilmiyorum. Başladım

İstemem gereken tüm bu şeyler tarafından boğulmuş hissediyordum. Elde etmek için *çok* çalıştığım tüm bu şeyler. Onlara sahiptim ve onlarla gurur *duyuyordum*. Ama hiçbirisi doğru gelmiyordu. *Başka* birinin hayal dünyasında yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Sanırım bunun nedeni o dünyaya uyum sağlamak için kendimden çok şey saklamak zorunda kalmamdı. Eğer yeterince çabalarsam, sakladığım kişinin bir şekilde ortadan kaybolacağını düşündüm. Yani, gerçekten, akli başında kim her şeyin en iyisini istemez ki? Ama fark ediyorum ki belki de istediğim kadar çabalasam da olduğum kişiyi *değiştiremem*. Ve ben gerçekten, *gerçekten* her şeye sahip olan kadın olmak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki bırakıp bırakamayacağımdan emin değilim."

Son cümlede sesi biraz titriyor. Elini tutma dürtüsüne direniyorum. Muhtemelen şu anda biraz moral desteğine ihtiyacı olabilirdi.

"Seni rehin tutan şey beklenti gibi görünüyor," diyorum kelimelerimi dikkatle seçerek. Olivia bana açılıyor ve onu korkutup kaçırmak istemiyorum. "İnsanlar -ailen, belki de akranların- senden belli bir şekilde yaşamayı bekliyor. Sen de onları memnun etmek istiyorsun, bu yüzden böyle yapıyorsun. Sorumluluk sahibisin. Pratiksiniz. Vazifeşinas. İçten içe öyle olmasanız bile."

Olivia'nın dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Belki. Yine de sorumluluk sahibi olmaktan başka bir şey yapacak cesaretim var mı bilmiyorum. Geldiğim yerde insanlar Jones'lara ayak uydurmaya kafayı takmış durumda. Özgünlüğe değer vermiyorlar." Başını iki yana sallayıp doğruldu. "Her neyse. İşleri basit tutma tavsiyen için teşekkürler."

"Olivia," diyorum, ona bir bakış fırlatarak. "Konuyu değiştiriyorsun."

Gözlerime bakıyor. Gözleri ıslak. Yalvarıyor.

Kalbim sıkışıyor.

"Bu konuları kimseyle konuşmaya alışık değilim Eli. Hele de üstsüz bir yabancıyla. Bana biraz zaman ver. Lütfen."

Ona zaman vermek istemiyorum. Onun katmanlarını soyarak, duvarlarını yıkmak ve bu yetenekli, ilginç, *işkence görmüş* kadının gerçekte kim olduğunun merkezine ulaşmak istiyorum.

Ama burası benim yerim değil. O benim kızım değil.

Gerçi onu tanıdıkça öyle olmasını daha çok istediğimi düşünüyorum.

"İstediğin kadar zamanın var, Yankee kızı." Ona bir gülümseme sunuyorum. "Ve ben artık bir yabancı değilim. Ben bir arkadaşım, unuttun mu?"

Olivia buna gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor.

"Evet." Dişlerini alt dudağına geçiriyor. Bakışları yarım kalp atışı kadar ağzıma kayıyor. "Burada edindiğim ilk arkadaş sensin."

Ona bir sırtıma teklif ediyorum. "Onur duydum. Sen özel bir şeysin, Olivia."

Ben ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Aramızdaki boşluk çatırdıyor. Onu küçültmem, öne çıkıp yüzünü ellerimin arasına almam ve onu yumuşak, derin ve güzel bir şekilde öpmem için yalvarıyor.

Benden etkilendi. O iri gözlerindeki beyaz sıcaklığın titreşiminden anlayabiliyorum.

Ama o sadece zaman istedi. Benim için hazır değil.

Henüz hazır değil.

Ayağa kalkıyorum, tabaklarımızı ve boş bardaklarımızı topluyorum. "Birazdan The Jam'e gitmem gerekiyor," diyorum.

Olivia benimle kapıya kadar yürüdü. Eşikte garip bir şekilde durakladık. Göğsüme bakmamaya çalışıyor.

Deniyorum ve başarısız oluyorum.

Ona uzanmamak için ellerimi kotumun arka ceplerine sokuyorum.

"Gunnar ve Cate'in bir sonraki bölümünü ne zaman bekleyebilirim?" diye sordum.

Bu onun sırtımasına neden oluyor. "Bu öğleden sonra bir kahve dükkanı bulup yazmayı planlıyorum."

"İyi bir yer önerisine ihtiyacın var mı?" "Çok isterim."

"Holy City Roasters. Wentworth Caddesi'nde küçük şirin bir yer. Buzlu kahveleri rakipsiz ve buradan yürüyerek gidebilirsiniz. Sahibini tanıyorum, kendisi kız kardeşim olur. Gracie'ye seni benim gönderdiğimi söyle."

"Kız kardeşinin kahve dükkanı mı var? Ne kadar havalı! Tüyo için teşekkürler." Olivia bana baktı, birden utandı. Ne yaptığını anlayamadan kollarını boynuma doluyor ve beni kucaklıyor. "Kahvaltı için de teşekkür ederim. Ve romantizmimi okuduğun için. *Ve* beni dinlediğin için. Kısacası, böyle harika bir insan olduğun ve seninle kendim olmama izin verdiğin için teşekkürler."

Bir saniyeliğine öylece duruyorum, söylediklerinden, bedenini bedenime bastırmasından dolayı tutarlı bir düşünce üretmeyecek kadar şaşkınım.

Bugün o pahalı parfümü kullanmıyor.

Onun yerine, kahve gibi kokuyor. Temiz çarşaflar. Kafamı dolduran ve kenarlarda gezinen endişeyi kovan bir koku.

Kollarımı beline doluyorum ve onu cesaret edebildiğim kadar yakınımı çekiyorum. Bana karşı kıvrımları ve yumuşaklığı var.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu içime çekiyorum. Başı boynumun kıvrımına sıkışmış. Oraya mükemmel oturuyor.

Lanet olsun. Onu *istiyorum*.

Onu eve götürmek ve geç saatlere kadar konuşarak, yiyerek ve sevişerek kalmasını sağlamak istiyorum. Olivia'nın içindeki ateş serbest kaldığında yatakta ne kadar iyi olacağını hayal edebiliyorum.

Ama onu yanımda götüremem. Ve bu beni şu anda öldürüyor.

"Ne zaman istersen," diyorum kendimi geri adım atmaya zorlayarak. "Bu gece ikinci bölüme bakacağım."

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

OLIVIA

Bugün hava o kadar sıcak değil, bu yüzden Holy City Roasters'a on beş dakikalık yürüyüş aslında keyifli.

King Caddesi'nden kuzeye doğru gidiyorum. Charleston'ın ana arteridir, yarımadayı boylamasına ikiye böler. Bazı simge yapıları tanımaya başlıyorum. Bazı parlak renkli evleri. King ve Broad'un köşesindeki eski zamanlardan kalma erkek mağazası, yerleşim bölgesinin sonunu ve uzun, kalabalık alışveriş koridorunun başlangıcını işaret ediyor. Bugünkü yazımı bitirdiğimde bakmak istediğim şirin sanat galerisi.

Yürürken ne yazacağımı düşünüyorum. Temiz hava hayal gücüme iyi geliyor olmalı, çünkü fikirler kafamın içinde kovandaki arılar gibi uçuşuyor.

Ya da belki de Eli'nin Cate ve Gunnar hakkındaki heyecanı -hikâyelerinin ve benim yeteneğimin değeri hakkındaki kesinliği- ilham perimin şarkı söylemesini sağlıyor.

Onun onayına ihtiyacım yok. Onun yardımı olsa da olmasa da bu kitabı yazacaktım. Uzun zamandır yazmak istiyordum. Yıllarımı aldı.

-Ve başarısız bir evlenme teklifi... Sonunda cesaretimi toplayıp bunu yaptım. Bu kararı tek başıma veriyorum.

Ama Eli'nin yanımda olması çok güzel. Kafamın içinde sıkışıp kalmak benim için çok kolay. Kendimden vazgeçmek ve herkesin yaptığını yapmak. Kahretsin, bütün hayatımı bunun üzerine kurdum. Ama Eli buna izin vermiyor. Beni hayallerime -başkalarının değil, *benim* hayallerime- biraz nefes aldirmaya zorluyor. Ve belki de topu yuvarlamak için sadece bu itmeye, bu cesaretlendirmeye ihtiyacım vardı. Başka bir yaratıcı insanın kafasını kışından çıkarıp nasıl *yarattığını* görmeye ihtiyacım vardı.

Ama gerçek yaratım? Bu bana bağlı.

Wentworth Caddesi'nden sola döndüğümde turistler yerlerini şortlu ve sırt çantalı öğrencilere bırakıyor. Havada bir üniversitenin tanıdık enerjisini hissedebiliyorum. Ben geçerken öğrenciler gülümsüyor. Arkadaşlarıyla konuşuyorlar, vitrinlere bakmak için yavaşlıyorlar ve köpekleri seviyorlar.

Beni gülümsetiyor. Güneş ışığı ve açık mavi gökyüzü de kesinlikle zarar vermiyor.

Çarşamba öğleden sonra bir *roman* yazacağım gerçeği de öyle.

Çimdikle beni.

Eski hayatıma geri dönmeden önce sadece üç buçuk haftam olduğunu hatırladığımda neşeli ruh halimin üzerine bir gölge düşüyor.

Benim gerçek hayatım.

Ama bugün, geçen gece The Pearl'de yaptığım şeyden bir sayfa almaya ve teslim olmaya karar verdim. Bu benim gerçek hayatımmış gibi davranacağım. Burada yaşıyormuşum, bir yazarmışım ve hayallerim -saçma, aptalca hayallerim- gerçekten gerçekleşiyormuş gibi davranacağım.

Derin bir nefes alıyorum. Bırakıyorum. Artık tanıdık gelen o özgürlük hissi üzerime çöküyor. Şort ve eski püskü bir tişört giyiyorum. Beni kimin göreceği ya da ne düşünecekleri konusunda endişelenmiyorum. Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum. Etrafta koşturmuyorum. Sadece yapmak istediğim şeyi yapıyorum.

Gerçekten çok güzel.

Holy City Roasters şimdiye kadar gittiğim en şirin, en havalı kahve dükkânı olabilir. Küçük bir yer, öğrenciler, profesörler ve yakışıklı hipster'larla dolu. Çiftler, kase gibi görünen büyük kupaların üzerinde flört ediyor. Kollarında muhteşem dövmeler olan bir kadın, dizüstü bilgisayarının ekranında bir tür tasarıma bakarken parmaklarıyla çikolatalı kruvasanı yırtıyor.

Kahvenin topraksı kokusu havada o kadar ağır asılı duruyor ki tadını alabiliyorum.

Tezgâhın arkasındaki kadından bir buzlu kahve ve bir kek -çünkü neden olmasın- sipariş ediyorum. Kalın, kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükler takıyor ve parlak kırmızı ruj sürüyor. Samimiyetinden cesaret alarak, "Siz Grace misiniz?" diye soruyorum.

Sırıtarak elini uzatıyor. "Ben. Ya sen?"

"Olivia. Eli-Elijah Jackson-beni kendisinin gönderdiğini söylememi istedi. O benim yeni komşum."

"Çok özür dilerim," diye alay ediyor, sırtışı derinleşiyor. "Kardeşim böyle olabiliyor

tam bir baş belası. Ona katlandığınız için teşekkür ederim."

Gülüyorum. "Sorun değil. Aslında şimdiye kadar çok iyi bir komşu oldu. Beni şu kuşlardan kurtardı, hani şu sokakta dolaşanlardan?"

"Gine Tavuğu! Evet!" Gülme sırası Grace'de. Gözleriyle gülüşünü hatırlıyorum. Eli da öyle yapıyor.

Nabzım hızlı atıyor.

"Hangi cehennemden geldiler?" diye sordum.

"Kimse gerçekten bilmiyor. Ama sanırım şehrin sizin taraflarında onlar için derme çatma bir yaşam alanı sağlayacak kadar bahçe ve ağaç var, çünkü bir süredir buralardalar ve sürekli bebek yapıyorlar."

"Korkusuzlar," diyorum. "Birkaç gün önce kasabaya ilk geldiğimde neredeyse onları eziyordum. Eli onları uzaklaştırmasaydı sanırım hâlâ arabamda oturuyor ve onlarla ön camımda tavuk oyunu oynuyor olacaktım."

Grace gözlerini devirir. "Tam bir gösteriş budalası. Onun restoranlarından birinde yemek yedin mi hiç?"

Gülümsüyorum. "Aslında dün gece The Pearl'de şefin tadımını yaptım. Muhtemelen hayatımın en güzel yemeğiydi."

"Bu oldukça saçma," diyor başını sallayarak. "Onu yeterince göremiyorum, çünkü sürekli çalışıyor. Ama onunla çok gurur duyuyorum. Yemekleri şehirdeki en iyi yemekler."

"Olmalısın. O gerçekten yetenekli bir şef ve daha da iyi bir adam."

Grace bir an için beni inceliyor, sırtışı artık biliyor. Neredeyse hüzünlü. Yüzümün kızarmaya başladığını hissediyorum.

"Charleston'a hoş geldiniz," diyor. "Lütfen kendinizi evinizde hissedin ve bir şeye ihtiyacınız olursa gelip beni bulmaktan çekinmeyin. Eli'nin yeni bir arkadaş bulmasına sevindim."

Arkadaş. Eli ile olan ilişkiye bu etiketi koyanın ben olduğumu biliyorum. Kulağa ne kadar hoş gelse de - ne kadar *güvenli* gelse de - bir başkası bunu söylediğinde bundan nefret ettiğimi fark etmek beni şaşırttı.

Bunun ne anlama geldiği üzerinde durmama izin vermiyorum.

"Sıcak karşılama için teşekkürler," dedim ve ciddiydim. Ciddiyim. Öyle mi?

Bu kasabadaki *herkes* bu kadar arkadaş canlısı mı? Hiç tanımadıkları birine yardım etmeye bu kadar istekli mi?

Burada işlerin farklı yürüdüğü hızla ortaya çıkıyor.

Öncelikler farklıdır.

Pencere kenarındaki bir masaya yerleştim. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve dün geceki büyölü, süper verimli yazma seansının tekrarlanmasını bekliyorum.

Kulaklığımı takıp ikinci bölümü yazmaya başlıyorum.

İlk başta, bu süper büyölü bir seanstır. Bölüm, Gunnar'ın ona şatosunu gezdirdikten sonra Cate'in onu ortaçağ şapelinde bir duvara doğru ittiği bu öfkeli, seksi öpüşme sahnesiyle açılıyor. Adam sırtıyor. Kadın yanıyor.

Onun düşmanıydı.

Ve onu öpecekti.

Gunnar ona bakıyordu, bükülmüş boynunun açısı çok ama çok baştan çıkarıcıydı. Dalgalı siyah saç telleri yüzünü çerçeveliyordu.

Cate onu öpmek istedi.

Bir kez olsun düşünmedi. Ne isterse onu yaptı.

Ama öpüşme bittikten ve Gunnar ile Cate evlerine, kendi şatolarına gittikten sonra duvara tosladım.

Şimdi ne yazacağım?

Yeni bir sahneye başlıyorum - Regency İngiltere'sinde olduğu gibi, ikisinin ertesi sabah kilisede karşılaştığı bir sahne - ama her kelime dış çekmek gibi. Shakespeare'in ölümcül beller ve bekaretle ilgili bazı müstehcen dizeleri aklımdan geçiyor. Bunları Cate'in iç diyaloğuna akıllıca dahil etmeye çalışıyorum ama bu beni o kadar yavaşlatıyor ki iki paragraf yazmak iki saatimi alıyor.

Bu noktada, ilerleme eksikliğimden -yönsüzlüğümünden- o kadar hüsrana uğruyorum ki eski dostum interneti açıyorum. Derhal ünlülerin dedikodu çukuruna düşüyorum ve burada, ele geçirilmiş biri gibi, Chrissy Teigen'in Instagram'da paylaştığı her komik yorumu avlıyorum.

Ve bir sürü komik Instagram yorumu paylaştı.

Ne kadar uzun süre oyalanırsam, kendime ve yazdıklarına karşı o kadar hayal kırıklığına uğruyorum.

Tezimi yazmak acı vericiydi. Ama bunu bekliyordum. Yine de romantizm yazmanın -okumayı sevdiğim türden lezzetli, seksi, endişeli romantizm-eğlenceli olacağını düşündüm.

Sakin ol.

Özellikle de hikâye ilk başta bana çok güçlü geldiği için. İlk bölümü bir ilham patlamasıyla bitirdim.

Bu kitabı yazmanın iş gibi hissettirmemesi gerekiyordu. Bunun, gözlerimin önünde gerçekleşen bir rüya gibi hissettirmesi gerekiyordu.

Rüyaların, dizüstü bilgisayarınızı odanın diğer ucuna fırlatmak istemenize neden olmaması gerekir.

Bugünlük bırakma dürtüsü çok güçlü. Yürüyüşe çıkabilirim. Bacaklarımı tıraş edebilirim. Bu lanet hikaye üzerinde çalışmaktan başka bir şey yapabilirim.

Biraz pişmanlık hissediyorum. Belki de çimler gerçekten daha yeşil değildir. Belki de içten içe gerçekten yazar olmak istemiyordum.

Bu düşüncenin beni daha iyi hissettirmesini bekliyorum. Bu, şimdiye kadar yaptığım tüm seçimlerin doğru olduğu anlamına gelirdi. New York'a dönüp Ted'e hiç tereddüt etmeden evet diyebileceğim anlamına gelirdi. Evlenme teklif ettiğinde hissettiğim belirsizliğin hiçbirisi olmadan.

Ama bunun yerine, bu düşünce beni depresyona sokuyor. Sanırım bu yazma işini kendime itiraf ettiğimden daha çok sevmek istedim.

Belki de Julia, ne üzerinde çalışıyor olursanız olun, yazmanın zamanın yüzde sekseninde çukur olduğunu söylerken haklıydı. Yazmak odaklanmayı gerektirir. Beyninizin tüm silindirleri ateşliyor olması gerekir. Aynı zamanda çok sıkıcı da olabilir. En azından benim tezimde durum böyleydi.

Bu tür bir yazının farklı olacağını düşünmüştüm ama belki de değildir.

Belki de tüm yazılar zor ve sıkıcıdır. Ama belki de sonunda buna değer. Tezimi hazırlarken, bilgisayarına zincirlendiğim her dakikadan nefret ederdim, yazardım, endişelenirdim ve biraz daha yazardım. Yine de o gün işim bittiğinde büyük bir başarı hissi duyuyordum. Zamanın dörtte üçünde yazmanın kendisinden nefret ederdim. Ama yazmış olmaktan?

Dünyanın en güzel duygusu. On dokuzuncu yüzyıl sosyal adetleriyle ilgili bir tezi bitirdikten sonra böyle hissettiysem, kalbimin kitabını bitirdikten sonra nasıl hissedeceğimi ancak hayal edebilirim.

Kendimi hiç kontrol edemediğim için, sizi belirli bir süre boyunca internetten uzak tutan bir uygulama indirdim. İki saat boyunca sadece ben ve boş bir sayfa.

Basit tutun.

Eli'nin sözleri kafamda
yankılanıyor. Çok basit.

Doğru.

Shakespeare'i unutun. Benim gibi edebiyat inekleri bunu takdir edebilir. Ancak tüm okuyucular iyi anlatılmış bir hikayeyi takdir eder.

Bugün sadece buna odaklanacağım. Hikaye. İki hasarlı, yalnız, cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış insan aşık oluyor. Bu süreçte kendilerini ve birbirlerini kurtarıyorlar.

Daha fazlası değil. Daha azı değil. Kitabın kemikleri ortaya çıktıktan sonra her zaman geri dönüp ssleyebilirim.

Parmaklarımı klavyenin üzerine koydum ve onları hareket etmeye zorladım.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

OLIVIA

Bir sonraki bölümü bitirmek tüm öğleden sonramı alıyor. Her cümle bir mücadele. Ama Eli'nin bu gece Cate ve Gunnar'ın hikâyesinin bir sonraki bölümünü beklediğini bilmek müthiş bir motivasyon.

İşim bittiğinde güneş batmaya başlamıştı. Yorulmuştum. Zihinsel bir maraton koşmuş gibi hissediyorum. Holy City Roasters'dan çıkarken banyoya girdiğimde kulaklarımdan çıkan buharı neredeyse görebiliyorum.

Ne kadar yorgun olsam da, tüm bu kelimeleri yazıya dökmek iyi hissettiriyor. Sanki içimde birikiyorlarmış gibi. Tıkanıyorlardı. Beni endişelendiriyorlardı. Ama şimdi serbest bırakıldıklarına göre, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde tatmin edici bir *boşluk-içerik-sakinlik* hissediyorum.

Grace'e el sallayarak -bu dost canlısı güneyliler bana da bulaşmış olmalı- gün batımına doğru adım atıyorum ve derin, temizleyici bir nefes alıyorum.

Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum.

Umurumda değil. Tek bildiğim açlıktan öldüğüm ve devasa bir bardak buz gibi şarap içmek istediğim.

Araba evine geri dönebilirim. Biraz çamaşır yıkarım. Birkaç e-postaya cevap veririm. Orada bir kadeh şarap içerim. Belki Julia'yı da çağırırım.

Ama çok güzel bir gece. Gökyüzü pembeler, turuncular ve morlardan oluşan bir gökkuşağı. Lekesiz. Hava ılık, nem oranı düşüyor.

Cate'in kitabından bir sayfa daha almaya ve istediğimi yapmaya karar verdim. Şehri keşfetmek istiyorum. İnsanlarıyla tanışmak ve lezzetlerini tatmak.

Daha önce önünden geçtiğim sanat galerisine uğradım. Meğer bu civarda, Fransız Mahallesi'nde küçük bir galeri gezintisi varmış. Sahibinin elime tutuşturduğu bir kadeh şampanyayı kabul ediyorum ve yavaşça içerken, rahat giyimli müşterilerin yanında sohbet ediyorum. Tanışıyorum

Bir ressam, bir emlakçı. Ek iş olarak korsan tur rehberliği yapan bir jinekolog.

Mahalle muhteşem. Şampanyadan biraz kafam güzel, arnavut kaldırımli bir sokakta yürürken kayboluyorum. Sevimli bir şarap ve peynir dükkânı buluyorum. Çökmekte olan bir Fransız keçi peyniri dilimi ve lezzetli bir kadeh roze için içeri giriyorum.

Charleston'ın aşık olmak için çok kolay bir yer olduğunu öğreniyorum.

Dolaşmaya devam ediyorum, İnci'ye yaklaşıyorum. Bir an için içeri girip bir şeyler içmeyi düşünüyorum. Eli orada olacak.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Her ne kadar mutfak tanrısı Eli'yi tekrar iş başında görmek istesem de, kendi başıma olmaktan keyif alıyorum. Şehri kendi başıma deneyimlemek istiyorum. The Pearl'ün önünden geçip yakındaki başka bir restoranın barına gidiyorum. Bir salata ve barmenin tavsiyesi üzerine daha önce hiç yemediğim bildiricin sipariş ediyorum. Hepsi çılgınca. Yemeğimi bir istiridye shoter-votka, ev yapımı Bloody Mary karışımı ve çiğ istiridye ile bitiriyorum ve gecenin içine geri dönün.

Eve yürürken ay çıktı. Çarşamba için geç bir saat.

-Şehir sakin olsa da ılık sonbahar havasında hâlâ bir enerji var. Bu tarih ve hareket duygusu. Tika basa doydum. Yakındaki bir Manolya ağacının dalları ayın görünmesini engelliyor. Sokağın karşı tarafında bir adam deri tasmalı iki tombul dachshund köpeğini gezdiriyor.

Parlak bir kapının yanında bir gaz lambası titriyor.

Okyanusun kokusu her yere sinmiş, hafif bir esintiyle içeri doluyor.

Burada yaşayabilirim.

Bu düşünce çok saçma, biliyorum. Charleston'a geleli birkaç gün oldu. Bu balayı dönemi. Bu kadar yeni, bu kadar heyecan verici ve bu kadar *farklıyken* elbette aşık olacağım.

Gerçek hayat da değil.

Ama bugün mükemmel bir gündü. Sabah bisküvi ve Eli. Öğleden sonra yazı yazmak. Akşam iyi yemek ve iyi şarap. Burada nefes alabiliyorum. Kendim olabiliyorum.

Dün akşam yemekte olduğu gibi bir suçluluk duygusu hissediyorum. Teddy evde beni beklerken ben burada gözlerim parıl parıl, keyfime bakıyorum. Evet,

ara vermeyi kabul etti. Ama son üç yıldır, yaptığım tüm seyahatler *onunlaydı*. Yediğim tüm güzel yemekler onunla oldu.

Ted olmadan eğlenerek yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Ted bensiz eğlenirse de üzülmem. I

Umarım şu anda eğleniyordur.

Bunun bir anlamı var mı?

Tek başıma olmayı özledim mi? Ted'den önceki bekar günlerimde, bir şeyleri birlikte deneyimleyebileceğim birine sahip olmak için çaresiz olduğumu hatırlıyorum. Kendimi çok yalnız hissediyordum. O ve ben çıkmaya başladığımızda, balıklama daldım. Şimdiye kadar hiç havalanmadım.

Ted'i özlemek istiyorum. Ama özlemiyorum. Tıpkı onun mükemmel diğer yarısı olmak istediğim gibi. Ama belki de değilim.

Uzakta olmak, seksimi yazmak, tek başıma yemek yemek, bunu seviyorum.

Belki de Ted ve benim ara vermeyi kabul etmemiz -her birimizin potansiyel olarak başka insanlarla yatması- birbirimizi evlenecek kadar sevmediğimiz anlamına geliyordur.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin.

Charleston'da olmanın evimde ne kadar mutlu olduğumu fark etmemi sağlayacağını düşünerek yanıldığımı hissediyorum.

Bunun yerine, burada olmak bana ne kadar *mutsuz* olduğumu fark ettiriyor.

Kulağa çok aptalca geliyor. Mutsuz olup olmadığımı nasıl bilemem? Ama sonra başkalarının mutluluğu ile kendi mutluluğumun kafamın içinde ne kadar ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı olduğunu düşünüyorum. İnsanları memnun etmekten büyük bir zevk alıyorum. İyi bir evlat, iyi bir çalışan olduğum için aldığım övgüleri seviyorum. İyi bir kız arkadaş. İnsanların beklentilerini karşıladığımda ya da aştığımda kendimi çok tatmin olmuş hissediyorum.

Ama tatmin duygusu geçtikten sonra mutlu muyum?

Peki bu beklentiler benim için neden bu kadar önemli? Acaba kendimi bu kadar boğulmuş hissetmemin nedeni sürekli olarak-

Başkalarının ihtiyaç ve beklentilerini kendiminkilerden üstün tutmayı ikinci doğam haline getirdim. Özellikle Ted'in.

Hayatım - kendi lanet *hayatım* - bana ait bile değil. Öyle olsaydı, daha sık böyle hissederdim. Kendim olabilirdim. Dürüstçe. Korkusuzca. Kendimi sorgulamadan istediğimi yapardım. Özür dilemeden.

Belki de farkında bile olmadan Charleston'a hayatımı geri almak için geldim. Sadece bir deney olarak değil. Sadece bir "sıfırlama" olarak değil. Ama gerçek, kalıcı bir seçim olarak. Eğer durum buysa.

Gözyaşlarımın yakıcılığına karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum. Korkunç bir şey. Zaten böyle bir şeyi başaracak kadar güçlü olduğumu sanmıyorum.

Derin bir nefes alarak yürümeye devam ediyorum. Bir ayağım diğerinin önünde.

Şu anda yapmam gereken tek şey bu.

Sadece devam etmek zorundayım.

Araba evine döndüğümde *Düşmanım Earl*'ün ikinci bölümünün çıktısını alıp Eli'nin evine gidiyorum. İçten içe evde olmasını umuyorum. Bir arkadaşa ihtiyacım var. Biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Ama evinin ışıkları sönük. Kapıyı çaldığımda, tek duyduğum kapının diğer tarafından gelen bir tırmalama sesi. Billy. Eli için onu gezdirmeyi teklif etmeliyim. Şef Jackson'ın Pearl'de uzun saatler çalıştığını tahmin ediyorum, bu da Billy'nin bütün gün burada tek başına olduğu anlamına geliyor.

Sayfaları posta kutusuna bırakıp eve gidiyorum.

Julia'yı arıyorum, ilk zil sesinde açıyor. Bir şeyler yiyor, konuşurken dudaklarını şapırdatıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Akşam yemeği gecikti.

Ne var ne yok?" Bir nefes verdim. Sonra her şeyi ağzımdan kaçırdım.

"Uyum sağlamak için gerçekte kim olduğunuzu sakladığınızı hissettiğiniz oluyor mu? Hiç daha fazlasını istediniz mi? Daha çok şey değil ama daha çok *sen* olan bir hayat, anlıyor musun? Bunu söylerken kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü zaten çok fazla şeye sahibim ve birini - hayır, bekle, bir *şey*, bir *şey* demek istedim - *başka* birini istediğim için kendimi obur gibi hissediyorum. Ama bu daha fazlasını isteme arzusu yok olmayacak. Gitmesini istiyorum Julia, çünkü sahip olduklarımla mutlu olmamı engellediğini düşünüyorum. Tanrım, gerçekten obur biriyim, değil mi?"

Julia çiğnemeyi bıraktı. Yutkunduğunu duydum.

"Olivia," diyor sesini alçaltarak. "Ot mu içiyordun?"

Yaptıysan sorun değil, ama ikimiz de ne kadar paranoyaklaştığını biliyoruz."

"Uyuşturucu yok." (Çok) dolu şarap bardağıma bakıyorum. "Sadece kutudan şarap."

"Tanrım, bu daha da kötü. O pisliği lavaboya dök. *Hemen*. Zehir kontrolü aramak zorunda kalmadan önce. Tanrım, Olivia, bana kalp krizi geçirteceksin. On dakika içinde babamın mahzeninden birkaç şişeye orada olacağım. Bir şey değil."

On dakika sonra, Julia ve ben yatakta birlikte oturuyorduk, kucağında bir şişe pahalı şarap, Julia'nın kucağında Jimmy John's'tan alınmış on iki inçlik bir sandviç.

"Yoğun bir gün geçirdim," diyor. "Yemek yemeye zamanım olmadı. Bu yüzden akşam yemeğinde iki denizaltı yiyeceğim. Lütfen beni yargılamayın."

"Burada yargılama yok." Denizaltının yarısını ağzına tıktırmasını izliyorum. "Baban nasıl?"

"Tamam," diyor bir lokma hindi pastırmalı sopanın etrafında. "Ama hadi Olivia, konuyu değiştirmek yok. Senin hakkında konuşmak için buradayım. Neden mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyorsun?"

Boğazım sıkışıyor. Şişeden bir yudum alıyorum -kutulu olanlardan çok daha iyi- elimi tersiyle ağzımı siliyorum.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, yaptın." Kucağındaki kasap kâğıdı, yediği yemeğin kalıntılarını üzerine bıraktığında kırışıyor. Ellerini bir peçeteye siliyor ve bana bakıyor. "Kendin olmak istediğin için obur gibi hissettiğini söylemiştin. Bu da mutlu olmanın büyük bir parçası. Bunun evrenden neden bu kadar büyük bir istek olduğunu düşündüğünü söyle bana."

"Çünkü" diyorum, sesim kalınlaşıyor. "Zaten her şeye sahibim."

Julia kaşlarını çatıyor. "Kime göre?"

"Herkes. Toplum. Teddy. Benim hayatım mükemmel. En azından dışarıdan bakıldığında." "Yani içerisi sayılmaz mı?"

Derin bir nefes alıyorum. Bırak. Julia hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadı. Yine de dürüstlüğünün bu kadar acıtmasını beklemiyordum. Ağrıyan yerlerimi bu kadar kolay bulmasını beklemiyordum.

"Bak, burada sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum," diyor ve elini bacağıma koyup sıkıyor. "Nedenlerini anlamak önemli. Bunun yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Tamam. Deneyeceğim." Yutkunuyorum. "Sanırım içimin dışımı takip edeceğini düşündüm, eğer bu mantıklı geliyorsa. Herkesin bana istemem gerektiğini söylediği tüm bu şeylere sahip olursam, aslında onları kendim de istemeye başladım, anlıyor musun? Herkesin aynı şeyleri istemesinin bir nedeni olmalıydı. Büyük, havalı bir iş, büyük, havalı bir ev."

"Büyük, süslü bir elmas," diye ekliyor Julia. "Bu arada onu bana hâlâ göstermedin."

Başımla odanın diğer tarafındaki şifonyeri işaret ediyorum. "Orada. Şu anda bakmak istemiyorum."

"Yeterince adil. Yani şimdi tüm bu şeylere sahipsin-"

"Ve bununla gurur duyuyorum. Bunun için çok çalıştım. Ama şimdi hayatımın geri kalanı boyunca bu işe bağlı kalacağım için kendimi..."

Julia bana baktı. "Ne hissediyorsun Olivia?"

O boğulma hissini yakalamak için doğru kelimeyi arıyorum. Şüphe.

"Boğuluyorum," diyorum sonunda. "Kendimi boğulmuş hissediyorum. Ama sonra düşünüyorum, hey, belki de bu sadece anlaşmanın bir parçasıdır. Herkes bazen böyle hisseder. Hayat zor. Evet, belki de bu şekilde yaşamak için kendimi baskı altında hissettim. Ama aslında bunu *seçen bendim*. Kafamın içinde ne zaman mutsuz hissetsem susmamı söyleyen bir ses var, çünkü bu benim hatam. Belki de sorun toplum değildir. Sorun bende. Ben neden mutlu olamıyorum? Her şeye sahibim."

Julia'nın gözleri yumuşar. "Gerçekten kendinle bu şekilde mi konuşuyorsun?"

Gözlerimden yaşlar akıyor. Gözlerimi sertçe kırparak yanaklarımdan aşağı süzölmelerini sağlıyorum.

"Kendime karşı hep sert olmuşumdur."

"Bu farklı." Başını sallıyor. "Kendine karşı sert olmak iyi bir şey olabilir. Elinden gelen en iyi edepsiz aşk romanını yazmaya çalıştığında olduğu gibi. Ama zehirli de olabilir. Kendine tekrar tekrar temelde kusurlu olduğunu söylediğinde, aslında berbat olanın dünya olması gibi. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim Olivia, ama mutluluğun ve özgünlüğün senin için olmadığı mesajını gerçekten içselleştirmişsin."

Gözümü omzuma siliyorum. "Neden ol s u n l a r k i? Mükemmel olmaktan çok uzağım. Zaten 'otantik benliğim' dünyaya ne sunabilir ki? Erkek arkadaşımdan kaçıyorum, bütün gün seks yazıyorum, şehirde sarhoş dolaşıyorum." "Mutluluk senin içindir çünkü sen insansın." Julia onu sarar parmaklarını bileğime doladı ve gözlerimin içine baktı. "Kimse mükemmel değildir. Ama herkes mutlu olmayı hak eder. Buna sen de dahilsin. Ve eğer New York'taki hayatın seni mutlu etmiyorsa, o zaman bunu değiştirmeyi çok ama çok ciddi bir şekilde düşünmelisin. Mükemmel bir eviniz ve mükemmel bir erkeğiniz olması kimin umurunda? Belki anneniz ve arkadaşlarınız bu saçmalıktan etkilenmiştir. Ama sen

Bundan daha iyi. Sen bundan daha *zekisin*. Bence derinlerde bir yerde böyle biri olmadığını biliyorsun. O yüzden *olduğun kişi ol*. Şimdi değilse ne zaman?"

Gözlerimden sağa sola yaşlar dökülüyor, boynumdan aşağıya, yorganın üzerine kayıyor. Şaraptan bir yudum daha alıyorum.

"New York'taki hayatımı öylece bırakamam."

Julia hâlâ bana bakıyor. "Neden olmasın ki?"

"Ted'in kalbini kıracağım," diye cevap veriyorum hararetle. "Herkesin kalbini kıracağım." "Ona geri dönersen kendi kalbini kıracaksın."

Haklı olduğunu biliyorum. Ama bir yanımda sevdiğim insanları hayal kırıklığına uğratmaktansa kendi kalbimi kırmayı tercih ediyor.

Elimi Julia'nınkine doladım.

"Yeterince cesur muyum bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin," diye yanıtlıyor. "Bunu birlikte çözebiliriz. Ama aramayı yapacak kişi sen olmalısın."

Başımı sallıyorum. Tekrar yutkundum.

"Sadece bir düşün," diyor Julia. "Hâlâ vaktin var. Hey, daha kötüsü de olabilirdi. Benim gibi olabilirdin - hindi kulüplerine bağımlı olabilirdin ve durmadan mastürbasyon yapabilirdin çünkü uzaktan bile olsa ilgini çekecek gerçek bir penis bulamazdın."

Bu beni güldürüyor. Başımı Julia'nın omzuna koyuyorum.

"Bunu birlikte çözeceğiz," diye tekrarlıyorum.

Sıkıca sırtıyor. "Yapacağımızı biliyorum. Burada olduğun için çok mutluyum." "Ben de," diyorum.

Charleston'a gelmek hayatımı mahvetmek için bir sebep olsa da, bu konuda ciddiylim.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

OLIVIA

Ağır bir baş ve ağrıyan bir kalple uyandım. Bir yanım dün geçirdiğim mükemmele yakın günün etkisinde. Bir yanım ise hayatımdaki yanlışları düzeltmek istiyorsam bazı zor seçimler yapmam gerektiğini fark ettiğim için dibe vuruyor.

Eli'nin düzenlemeleri için kapımın önünü kontrol etmeye neredeyse korkuyorum. Onun muhteşemliği düşünce sürecimi hiç kolaylaştırmıyor. Onunla tanışmamış olsaydım, belki de içim bu kadar burkulmazdı. Belki de neler kaçırdığımı asla bilemeyecektim.

Onunla tanışmamış olsaydım, New York'a dönüp kaldığım yerden devam etmek kolay olurdu. Ama şimdi bu seçim çok daha zor.

Kızmalı mıyım yoksa minnettar mı olmalıyım bilemiyorum.

Kapı kolunu tutuyorum, kalbim çarpıyor. *Lütfen*, sessizce yalvarıyorum. Ne için yalvardığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Lütfen kapının eşiği boş olsun mu? Lütfen Eli orada olsun ki onu içeri çekip kıyafetlerini yırtabileyim ve günün geri kalanında ona sürtünebileyim?

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Paspasın üzerinde, köşesine yapıştırılmış bir Post-It ile düzenlenmiş bölümü buluyorum.

Sayfaların üstünde, kalay folyoya özenle sarılmış bu mükemmel mini sebzeli kiş var.

Belli ki yemeklerim ilham perini etkilemiş, yapışkan bir notta öyle yazıyor. Bu bölümü ilkinden daha çok sevdim. Yemeye devam et. Yazmaya devam edin. Herhangi bir sorunuz olursa 843-234-8769'dan beni arayın-E

Midemde kelekler uçuşuyor. Aniden sadece göğsümde değil, her yerimde ağrı hissediyorum.

İyi, lezzetli bir ağrı.

Yukarı bakıyorum. Etrafıma bakıyorum. Eli'ı görmek istemiyorum. Onu görmek, onu daha çok istememe neden olur. Ve ona sahip olmaya hazır olduğumdan emin değilim. İçimde Eli ile birlikte olmanın her şeyi değiştireceğine dair güçlü bir his var. Ve bu değişimi kucaklayacak kadar cesur muyum bilmiyorum.

Ya domino etkisi yaratırsa? Ya sadece Ted'den ayrılmakla kalmaz, işimden de ayrılırsam? Ya ailemi? Tüm hayatımı yerle bir etmiş olurum.

Elimdeki düzenlenmiş sayfalara bakıyorum. Onun özenli blok yazısıyla ilgili bir şey midemin takla atmasına neden oluyor.

Eli tehlikeli olabilir. Ama bunun için ona teşekkür etmeliyim. O meşgul bir adam. Romantizmimi düzenlemek ve bana kahvaltı hazırlamak için zaman ayırması inanılmaz cömert bir davranış.

İçeri girdim ve numarasını çevirdim. İkinci çalışta açtı.

"Alo?"

"H-hi. Eli? Benim. Olivia."

"Yankee kızı!" diyor, ses tonundaki heyecan göğüs kemiğime kadar yayılıyor. "Kiş aldın mı?"

Sırıtıyorum.

"Yaptım. Teşekkür ederim. Hem de çok. Bana sürekli kahvaltı hazırlamak zorunda değilsin."

"Sana kahvaltı hazırlamak istiyorum. Bugün üçüncü bölümü bitirebilmen için seni beslemem lazım."

"Acımasızsın," diyorum dudağımı ısırarak. "Bunu biliyor musun?" "Biliyorum." Bir duraklama. "Bugün nasıl hissediyorsun?" Şaşkın. Dehşete düşmüş.

Neşeli.

"Ben iyiyim," diye idare ediyorum. "Sen?"

"Yorgunum. Şu bölümlerinle beni geç saatlere kadar ayakta tutuyorsun Olivia."

"Cidden, senin-"

"*İstiyorum.* Sana yardım etmeme izin vermelisin. Bundan zevk alıyorum. Gerçekten. Arada bir beynimin başka bir bölümünü kullanmak güzel."

Tanrım, kalbimin tam anlamıyla patlayacağını düşündüğüm bir an varsa, o da şu andır.

"O zaman sana yardım etmeme izin ver," diyorum. "Çılgın saatler çalıştığını biliyorum. Billy'yi senin için gezdirebilir miyim? Gün içinde onunla biraz takılabilir miyim?"

"Şanslı Billy. Buna bayılırdı. Arka kapımın yanındaki saksıda bir anahtar saklıyorum - içinde domates bitkisi olan. İstedğin zaman gelebilirsin."

Toe-mata.

Aksanı bu sabah özellikle kadifemsi.

"Peki üçüncü bölüm? Bu gece bekleyebilirim o zaman?"

diyor. "Evet," diyorum. "Bu gece. Posta kutunda olacak."

"İşe koyul kızım."

Benim var.

Sonraki hafta boyunca, güzel bir rutine girdim. Bu dünyada geçirdiğim otuz iki yıl boyunca ilk kez alarm kurmama gerek kalmadı. Erken kalkıyorum, Eli'nin bana ön basamakta bıraktığı güzellikleri keşfetmek için neredeyse yataktan fırlıyorum. Bir gün çırpılmış yumurta ve sosis. Başka bir gün, pastırma ve frenk soğanı ile süslenmiş bir kase yulaf ezmesi. Şekerlenmiş cevizli ve esmer şekerli yulaf ezmesi. Bir B.E.L.T.-domuz pastırması, yumurta, marul ve domates- mayoneze bulanmış kalın ekşi hamur dilimleri.

Yanımda getirdiğim tasarımcı gardırobu acı verecek kadar dar geliyor. Eli'den esinlenerek bir çift yırtık kot pantolon ve birkaç dökümlü elbise aldım ve onları giydim.

Eli her zaman yemeğin yanında kusursuzca düzenlenmiş bir bölüm bırakır. Mavi keçeli kalemle düzenler, harfleri düzgün ve küçük harflerle yazar. Bana neyi sevdiğini söyler-Cate'in tepkisi burada harika. Neyi sevmediğini de söylüyor. Diyaloglar *yapmacık geliyor. Bırak flört etsinler!*

Altıncı bölümde Gunnar'ı yatak odasının dışında bir beta kahraman ama içinde bir alfa kahraman yapmakla ilgili bir yorum yapıyor ve bu beni duraksatıyor. Bu terimler *romantizm* terimleri. Çok okuduğum için bildiğim şeyler.

Eli'nin ne okuduğunu merak ediyorum. Benimkinden başka bir aşk romanı okumasına imkan yok.

Değil mi? Bu düşünce bile düşünülemez kadar güzel.

Yemek yerken Eli'nin düzeltmelerini gözden geçiriyorum. Sonra kahve içiyorum, internette yayıncılıkla ilgili biraz araştırma yapıyorum. Hava her geçen gün daha da güzelleşiyor, sıcaklık ve nem bize bu hafif gevrek, muhteşem güneşli günleri bırakacak kadar düşüyor. Yemeğimi bitirdiğimde Billy'yi de yanıma alıyorum ve birlikte batarya boyunca uzun yürüyüşler yapıyoruz. Devasa kakalarını saymazsak, harika bir yürüyüş arkadaşı.

Bazı günler araya yoga dersi sıkıştırıyorum.

Sonra bir duş alıp öğleden sonra için Holy City Roasters'a gidiyorum. Grace ve ben bir süre kahvesi ve kitabım hakkında sohbet ettik. Bölümlerim ortalama on sayfa, aşağı yukarı iki bin kelime.

-Ve her zamanki pencere kenarındaki masama oturup Eli'nin o gece düzenlemesi için yeni bir bölüm bitirene kadar oradan ayrılmıyorum. Bazen bitirmem bir buçuk saatimi alıyor. Diğer zamanlarda, kapanış saatinde hala yazmaya devam ediyorum.

Uygun bir saatte bitirdiğim günlerde, kendimi şehirle randevulara çıkarıyorum. İstedğim yere, istediğim zaman giderim. Mağazaları inceliyorum. Tarihi evleri geziyorum. Barlara giriyorum. Yeni restoranlar denerim.

İnsanlar buradaki yemekler hakkında şaka yapmıyorlarmış. Çılgınca. Her yemek bir öncekinden daha iyi. Tam da yeni bir favori mekan bulduğumu düşündüğümde

-Upper King Street'te şimdiye kadarki en iyi, en gevrek hamurlu pizzayı servis eden bir İtalyan restoranı ya da yediğim en lezzetli gazpachoyu servis eden küçük Fransız-İspanyol restoranı gibi yeni bir restoranda harika bir yemek daha yiyorum.

Julia ile bazen akşam yemeği ya da tatlı için buluşuruz. Beni The College of Charleston'daki bazı meslektaşlarıyla tanıştırıyor. İngilizce Bölüm Başkanı ile yaratıcı yazarlık programları hakkında harika bir sohbet gerçekleştirdim (evet, böyle bir program var ama hayır, işe alım yapmıyorlar). Kadrolu profesörlerden biri olan Kathryn Score, aslında bağımsız olarak yayınladığı romanlar yazıyor. Fikrini almak için onunla iki kez buluştum. Çağdaş aşk romanları yazıyor, yani onun pazarı benimkinden biraz farklı. Ama beni Facebook üzerinden kitaplarını kendi yayınlayan birkaç tarihi yazarla buluşturdu. Onlar tam anlamıyla bir bilgi hazinesi.

Yavaş, yavaş, kendimi bu şehirdeki yaşamın dokusuna ilmek ilmek işliyorum. Şehirdeki yüzleri tanımaya başlıyorum. İnsanlar merhaba demek için duruyorlar. Holy City Roasters'da Kathryn'e rastlıyorum ve iki günde bir orada yazma randevusu yapmaya karar veriyoruz.

En sevdiğim smoothie dükkanım var. Paket servis için en sevdiğim yer. En sevdiğim bar (The Pearl'dekinden sonra en sevdiğim bar).

Her yere yürüyerek gidiyorum. Süslü arabam garaj yolunda boş boş duruyor. Özlemiyorum

o.

O kadar çok yürüyorum ki, her günün sonunda yatağa girdiğimde bayılıyorum. O kadar yorgunum ki, son zamanlarda bana çok ağır gelen düşünceler bile uykuya dalmadan önce aklıma girme şansı bulamıyor.

Ama uyandığımda ilk aklıma gelen bir şey var. Bu

düşünce her zaman Eli ile ilgilidir.

Dün geceki bölüm hakkında ne düşündüğünü.

Neden onunla ilgili açık bir rüya gördüğümü. Tekrar.

Onu ne zaman göreceğimi. Düzenlemelerini ne kadar sevsem de *onu* özlüyorum. Onun yanında olmayı. Birlikteyken olduğum kişiyi seviyorum. Çalışıyor, biliyorum. The Jam'i kurtarmaya çalışıyor. Bu, programlarımızın biraz daha uyumlu olmasını istemediğim anlamına gelmiyor.

Bana kendimi unutturuyor.

Bunun benim hayatım olmadığı gerçeğini unutturuyor. Bu da beni acaba olabilir mi diye düşündürüyor.

Ertesi Pazartesi, boş bir ön sahanlığa uyandım.

Şaşkınlıkla hemen sokağın karşısına bakıyorum. Eli'nin evi kilitli: kapılar kapalı, ışıklar sönük. İtiraf etmeliyim ki onu bugün görmeyi gerçekten umuyordum. Bana pazartesi günleri izinli olduğunu söylemişti.

O iyi mi? Sekizinci bölümü beğenmedi mi?

Dün gece eve birini aldığı için mi alamadı? Muhtemelen o büyük, nasırlı, bilgili elleriyle taptığı birini...

İçimdeki kıskançlık duygusuyla şaşırarak ürperiyorum. Kıskanmaya hakkım yok. Evde beni bekleyen potansiyel bir nişanlısı olan benim. Ve Eli'ı ne kadardır tanıyorum, bir *haftadan* biraz daha fazla mı?

Onun gibi muhteşem, yetenekli, dövmeli erkekler muhtemelen Gisele gibi görünen ve Picasso gibi resim yapan kızları tercih ediyor. İnandırıcı bir şekilde

Vintage Levi's giyen, bronz tenli, yetenekli ve Instagram için *yaratılmış* kalın, dalgalı, ombre renkli saçlara sahip.

Ben o kız değilim. Ben onun arkadaşayım. Geçen sabah öyle söyledi.

Ama içeri döndüğümde telefonumun Eli'den gelen bir aramayla aydınlandığını görünce yine de karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor.

Ben alırım.

"Endişelenmeye başlamıştım," diyorum. "Bu sabah adımlarımın üzerinde herhangi bir düzenleme ya da kahvaltılık bulamadım."

Eli gülüyor, derin, ekstra gürültülü ses kalbimin teklemesine neden oluyor. Yeni uyanmış gibi.

Görüntü kafamın içinde beliriyor ve orada kalıyor. Eli yatakta sırtüstü yatıyor, çıplak. Bir eli başının üzerinde. Çarşaf kalçalarına kadar iniyor. Saçları her zamankinden daha da kabarık. Saçları her yöne uzanıyor.

Kendimi sabitlemek için bir elimi tezgâha koydum.

"Çünkü hepsini rehin tutuyorum," diyor. "Bugün izinliyim. Kahvaltıya gel, kahve ve tatlı patatesli krep eşliğinde düzeltmeleri konuşabiliriz."

Bir rahatlama dalgası başıma vuruyor.

Yani Eli dün gece ombre saçlı bir ressamla birlikte

değildi. Gülümsüyorum.

Kahretsin. Bu bilginin beni gülümsetmesini istemiyorum. Bana bir şey hissettirmesini ya da yapmasını istemiyorum.

Ama öyle.

Öyle mi?

"Duş alacak vaktim var mı?" Ayağımı kaval kemiğimdeki dikenli kılların üzerinde gezdirerek söylüyorum.

"İstedğin kadar zamanın var Olivia," diye yanıtlıyor Eli. "Hazır olduğunda kendini içeri bırak."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

OLIVIA

Hazırlanmam çok uzun sürüyor. Süslenmek istemiyorum ama en iyi şekilde görünmek istiyorum.

Ne yazık ki, hedeflediğim "dikkatsiz, rahat ama sevimli" görünüm çok fazla çaba gerektiriyor. Son zamanlarda aldığım her kıyafeti deniyorum. Sonunda erkek kot pantolonum ve uzun kollu bir tişörtte karar kılıyorum. Basit ama rahat.

Kapıdan çıktığımda kesinlikle açlıktan ölüyordum.

Şimdiden muhteşem bir gün. Sonbahar bu sabah gerçekten havada, ağaçlardaki yapraklar sarı, kırmızı ve turuncunun neredeyse şiddetli tonlarına dönüşüyor. Yan kapıya doğru yürüyorum, saçlarım yumuşak, keskin bir esintiyle dalgalanıyor.

Havayı ciğerlerime çekiyorum. Tuz ve güneş kokuyor. Yüzümü açık gökyüzüne çeviriyorum ve bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum, sadece içime çekiyorum.

Sadece bu mükemmel, kusursuz anın içinde *olmak*.

Hafta içi sabahlarımanın böyle görüneceğini ya da böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Genellikle hafta içi günlerden nefret ederim, yataktan çıktığım andan tekrar yatağa girdiğim ana kadar midemde bir tuğla gibi oturan korku, kitap bile okuyamayacak kadar bitkin.

Annem *böyle olduğunu* söylüyor.

Arkadaşlarım *yetişkinliğin berbat olduğunu* söylüyor.

Teddy bana *geleceğimizi düşünmemi* hatırlatıyor.

Ama burada güneşin altında dururken, romanlarım için fikirler kafamın içinde şekillenirken, önümde iyi yemek ve iyi yazma zamanı olan bir gün varken, belki de işleri gerçekten farklı yapabileceğime dair bu acil, acil hissi alıyorum.

Belki de yaşamının farklı bir yolu vardır.

Belki de *böyle* yaşamak istiyorum. Mutlu, özgür ve günümünden korkmak yerine heyecan duyarak.

Ama bu gerçek mi? Bu duygu sürebilir mi? Kendime karşı dürüst olmak sadece aptalca bir kendini şımartma egzersizi mi? Peki ya burada kalmak için incitmek ya da hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım insanlar?

Bu çok büyük bir risk. Çok, çok *büyük* bir risk. Almaya hazır olduğumdan emin değilim.

Yine de, hiç *kimse*, hiçbir güvenlik ağı olmadan, yüzüstü düşmeyeceğinin garantisi olmadan, büyük bilinmezliğe doğru bir sıçrama yapmaya hazır mıdır?

Kendinizin gözlerinin içine bakmaya ve gerçekte kim olduğunuzu kabul etmeye hiç hazır oldunuz mu? Bu cesaret ister.

Hiçbir zaman cesur bir kız olmadım. *İyi* bir kız olmak için yetiştirildim. Ve şimdi bunun nasıl bir hapishaneye dönüştüğünü fark etmeye başlıyorum.

Ayrıca geçtiğimiz hafta Ted'i o kadar da düşünmediğimi fark ettim. İleride, sağımda, kapıları sabaha açılmış tuğladan yapılmış şirin eve bakıyorum.

Onun yerine Eli'ı düşündüm.

Eli ve Gunnar. Bir şef ve hayali bir Earl. İkisi de yakışıklı. Elleri tehlikeli derecede yetenekli. Zeki.

İkisi de yüzüğü çekmecemde duran adam değil.

Pastırma kokusu beni şimdiki zamana geri çekiyor. Midem gurulduyor.

Kafamın içindeki düşünce yoğunluğuna rağmen gülümsüyorum.

Kahvaltı bekliyor. Ve kafa karışıklığımın, kararsızlığımın Şef Elijah Jackson tarafından yapılan bir yemeği mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Mutfığa girdiğimde Billy beni karşılıyor ama Eli ortalıkta yok.

Fırında ısınan bir şey var. O kadar güzel kokuyor ki neredeyse başım dönecek.

Eli'nin adını söyledim ama cevap alamadım. Evin içinde bir sağa bir sola bakarak ilerliyorum. Ancak pencereden küçük arka bahçeye baktığımda onu buluyorum.

Bir hamakta yatıyor, tabii ki gömleksiz, ayak bilekleri çapraz. Pürüzsüz bir ten. Pazuları. Göğüs kılları.

Ciltsiz bir kitap okuyor.

Kapı açık. Dışarı çıkıyorum, çimenler ayaklarımın altında hışırdıyor.

Yaklaştığımda kapağa bir göz atıyorum. Parlak sarı.

Elizabeth Hoyt'tan *Gece Yarısı Dükü*. Tüm zamanların favorilerimden biri.

Bir sayfayı çevirirken Eli kıkırdıyor. Alçak, erkeksi bir gümbürtü.

Kalbim göğsümün içinde sıkışıyor. Bu adamı -bu muhteşem, yetenekli, yarı çıplak adamı- bir hamakta Elizabeth Hoyt okurken ve zevkten kıkırdarken görünce sanki iim içime sığmıyor.

Billy yanımda beliriyor. Başıını okşuyorum, çok fazla neşse, şehvet ve özlemin getirdiğı bu aşırı sıkıntılı anda manevi desteğı için sessiz bir teşekkür.

"Eli," diyorum, biraz nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

Kitaptan başını kaldırıyor. Bu ışıktaki berrak ve sıcak olan gözleri bana takılıyor. Gülümsüyor.

"Sadece senin türündeki tüm büyükleri tazeliyorum," diye yanıtlıyor. "Gunnar ve Cate'i gerçekten parlatmanıza yardımcı olacağıımı düşündüm."

Sayfanın köşesini aşığı doğıru katlar ve kitabı kapatarak ayağı kalkar.

Çimenlerin üzerinde çıplak göğüslü, gülümseyerek bana doğıru ilerleyişini izlerken bir filmin içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Benim için okuduğı kitabı tutuyor. Aşkımı olabilecek en iyi hale getirmeme yardım etmek için, çünkü bu benim hayalim ve o da hayallerimin gerçekleşmesini istiyor. Ne kadar tuhaf ya da zor olurlarsa olsunlar.

Eli bir rüyanın gerçekleşmesi.

Beni kucaklıyor, adımı söylüyor ve on dokuzuncu yüzyılda oral seksle ilgili bir şaka yapıyor. Daha önce bilmiyorsam bile şimdi bu adama aşık olduğumu biliyorum.

Sert.

Hızlı.

İsteyerek yapmadım. Bunu istememiştim. Ama işte buradayım, onun kocaman kollarına kıvrılmış, onunla olmayı her şeyden çok istiyorum. Bütün gün. Bütün gece.

Bedenim sıcıyor. Kalbim de yle.

Belki de farkında bile olmadan büyük bir adım attım. Mantıklı: O, yanında gerçekten kendim olabildiğim tek insan.

Ona yapıştım. Gitmesine izin veremeyecek kadar korkmuş ve tahrik olmuşum. Vücudu benimkine karşı *ok iyi* hissettiriyor. Çok emin.

"İyi misin, Yanki kızı?" diye mırıldanıyor boynuma, sakalı çenemin hemen altındaki hassas deriye sürtünüyor.

Bir arzu şimşegi tam bacaklarıımın arasına iniyor ve vücuduma sıvı ısı yayıyor.

Hayatım boyunca hiç kimseden Eli'dan etkilendiğim kadar etkilenmemiştim. Hep böyle bir kimyanın sadece aşk romanlarında var olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi bunun gerçek olduğunu biliyorum, korkunç olduğunu da biliyorum ve o kadar acı verici derecede tatlı ki bir yanım ölüp cennete gittiğimi düşünüyor.

Teddy ve ben ara verdik. Başka insanlarla birlikte olmanın sorun olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Eli ile takılmakla yanlış bir şey yapmış olmam. Ben sadece

-

Korkuyorum.

Yatak odasının dışında zaten çok iyi anlaşıyoruz. Ya içinde de iyi anlaşırız? Ya seks harikaysa? (İçimden bir ses gerçekten harika olacağını söylüyor). Ona aşık olmaya devam edeceğim -nasıl etmeyeyim- ve aniden Ekim'in sonu gelecek ve Elijah Jackson'a aşık olduğum için Ted'e geri dönemeyeceğim.

Bu seçimi yapmaya gerçekten hazır mıyım?

"*Bilmiyorum,*" diyorum, Eli'dan çok kendime.

Beni biraz daha sıkı tutuyor. Beni biraz daha kendine doğru çekiyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ben iyi olacağım."

"Sesin iyi gelmiyor."

Uğruna çalıştığım her şeyle tamamen çelişen bir adama ve hayata aşık olurken nasıl iyi olabilirim?

"Bunaldım," diyorum, şu anda onun gözlerinin içine bakmak zorunda olmadığım için rahatlamış bir şekilde. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. "Her zamanki gibi Eli, muhteşemliğinle beni bunaltıyorsun."

Başparmağını sırtımın küçük kısmına hafifçe vurmaya başlıyor. Elimde değil; daha fazlasını isteyerek ona doğru eğiliyorum. Bu küçük bir hareket ama beni büyük bir şekilde tahrik ediyor.

Ellerini üzerimde hissetmeyi seviyorum.

Bana hissettirdiklerini seviyorum, o kadar.

"Gitmen gerekiyorsa Olivia, bana söylemen yeterli. Seni üzdüğüm için nefret ediyorum."

"Sen-" *Beni üzüyorsun. Beni ters yüz ediyorsun.* "Sorun bu değil. Mükemmel olmaktan başka bir şey yapmadın, Eli."

Eli geri çekiliyor, kolları hâlâ ortama dolanmış durumda ve bana bakıyor, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmış.

"Seni asla zorlamayacağım Olivia. Ama bugünlerde kafanın içinde neler döndüğünü gerçekten bilmek istiyorum."

Yutkunuyorum, gözlerine bakıyorum. Julia'nın dediği gibi, bunu kendi başıma çözmem gerekiyor. Başkalarının fikirlerinden çok etkilendiğim ortada. Karar verme sürecime Eli'ı dahil etmek istemiyorum. Onun fikrini almak istemiyorum. Henüz değil.

Kendime güvenmeyi öğrenmeliyim.

"Biliyorum. Özür dilerim. Biraz zamana ihtiyacım var. Sanırım seni beklemiyordum ve ben de bu kadar yakınlaşacağımızı beklemiyordum. Senin için hazırlıklı değildim."

Eli sırtıyor ve uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Bu basit jest -kör uçlu parmaklarının yakışıklılığı- nabzımı alt üst ediyor.

"İyi ki senin için hazırlık yapmışım. Güzel kadınlar kapıma gelirse diye her zaman fazladan yemek yaparım."

Gülüyorum. Her zaman çok çekici.

"Hadi," diyor başını mutfığa doğru eğerek. "Hadi yemeğe gidelim. Dolu bir karınla kendini daha iyi hissedeceksin."

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

ELI

Olivia tabağını rekor sürede temizliyor. Onu yemeğimin tadını çıkarırken izlemek beni bütün hafta olduğundan daha iyi hissettiriyor. İş yerinde fırtınalar birbirini izliyor. Jam yaşam destek ünitesinde. Kapatmak zorunda kalacağımız çok açık. Teoride bununla bir sorunum yoktu, ama şimdi gerçekleşiyor, yutmak için acı bir hap.

Ama Olivia'yla birlikte olmak tüm bu ağır düşünceleri kovuyor. Bir krep daha isteyip üzerine tereyağı ve şurup sürdüğünde, son zamanlarda çok düşündüğüm şeyi söylememek için kendimi zor tutuyorum.

Arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum, Yankee kızı.

Onu yukarı çıkarıp kıyafetlerini soymak istiyorum. Onu bir hafta boyunca sikmek. Onun yanında uyanmak.

Ama sadece zaman istedi. Hazır olduğunda bana haber verecek. Bütün bunlar çok hassas hissettiriyor. Yanlış bir hareket yaparsam, onu kaçıracağımdan korkuyorum.

Bu arada onun arkadaşlığının tadını çıkaracağım. Bana vermek istediği her şeyi alacağım.

"Neden yazdığını bana hiç anlatmadın," diyorum fincanına biraz daha kahve doldururken. "Neden romantizm?"

Olivia çatalını tabağına koyar ve iç çeker. Memnun, cehennem kadar seksi bir iç çekiş. Aletim not alıyor. Şu anda eşofmanla komando olduğumu düşünürsek bu mükemmel. Her şeyi görebiliyorsun. Yani *her şeyi*.

Onaylamak için aşağı baktım. Evet. Aletimin başındaki çıkıntı bile ince kumaşın arasından görünüyor.

Sikeyim.

Adanın diğerk tarafında takılıyorum, böylece Olivia çok belirgin olan odunumu göremiyor.

"Bu türe önce bir okuyucu olarak geldim," diyor elindeki kupayı kavrayıp dirseklerini tezgâha dayayarak. "Romantizm okumak yirmili yaşlarımı atlatmamı sağlayan şeydi. Elime geçen her şeyi didik didik ettim. Hikayelerdeki macerayı seviyordum. İçinde yaşadıkları korkunç derecede baskıcı topluma rağmen, kahramanların hayatlarının nasıl sonuçlanacağı konusunda gerçek bir söz hakkına sahip olmalarını."

Başımı sallıyorum, kendi kahvemi yudumluyorum. "Cesaretleri takdire şayan. Zor seçimler yapma istekleri de öyle. Sanırım romantizmde en sevdiğim şey bu. Ana karakterlerin asla kolay yolu seçmemeleri."

Olivia'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor. Bir an için onu yine üzdüğümü düşünüyorum. Ama sonra gözlerini kırıştırıyor, boğazını temizliyor ve bardağından büyük bir yudum alıyor.

"Çok zeki bir okuyucusunuz."

Sırıttıyorum. "Beni iyi bir editör yapan şey bu." Gülümseyerek ve gözlerini devirerek alay ediyor.

"Her neyse," diye devam ediyor. "Romantik kitap okuma alışkanlığımdan bahsettiğim birkaç arkadaşım beni pek desteklemedi. Bunun bir tür şaka olduğunu düşündüler. Kaçışçı çöp olarak adlandırdılar."

"Küçük beyinli piçler."

"Değil mi? Ama ben şöyle düşünüyorum, durun, bence kaçış aslında gerçekliğimizi geliştiriyor. Romantizm okuduğum için hayatımın daha dolu, daha iyi ve daha ilginç olduğunu biliyorum. Kadın hırsını ve cinselliğini açıkça kucaklayan birkaç türden birinden öğrenecek çok şeyimiz yok mu? Kitaplardaki kadınların harika hayatlar yaşadığını ve harika orgazmlar yaşadığını görmek güzel değil mi? Ayrıca romantizmin her zaman mutlu sonla bitmesine de bayılıyorum. Umutlu olmak için çok güzel bir hatırlatma, biliyor musunuz?"

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Orgazmdan bahsetmesi, zor durumuma yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Seviyorum. Sonsuza dek mutlu olmanın var olduğunu hatırlatan güzel bir şey. Durumunuz ne kadar boktan olursa olsun, bunun mümkün olduğunu."

"Aynen öyle." Olivia yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Sonsuza dek mutlu sonların çeşitliliğini seviyorum. Bu bana kadınlar için milyonlarca farklı mutlu son olduğunu gösterdi. Sadece kendi hayatımda gördüklerimi değil."

Bu ilgimi çekti. Daha önce hayatı hakkında pek konuşmamıştı. "Ne tür sonlar görüyordun?"

Omuz silkiyor. "Memleketteki tüm arkadaşlarım, ailem. Hiçbiri gerçekten herhangi bir ilgi veya tutkunun peşinden gitmedi. Bu her zaman biraz zor olmuştur, çünkü gerçekten tutkulu olduğum bir şey var. Demek istediğim, herkesin aşırı romantizm okuyan ve Bay Darcy'nin Colin Firth'e benzeyen gerçek bir insan olmasını dileyen bir ucube olmayacağını biliyorum. Ama geldiğim yerde yaşamak bana tutkumun peşinden gitmenin aptalca olduğunu düşündürüyordu, çünkü bunun daha önce yapıldığını hiç görmemiştim. Sonra adalete tutkuyla bağlı bir kadın kahraman okudum, o da tüm kötü adamları alaşağı eden müthiş bir FBI ajanı oldu. Ya da evlenmeye veya çocuk sahibi olmaya ihtiyaç duymadığı erkek arkadaşıyla bir tako kamyonu işleterek sonsuza dek mutlu olan bir kadın kahraman."

"Yani romantizm sana olduğun kişi olman için izin verdi," diyorum. "Sonsuza dek mutlu olmanın kendi versiyonunu aramak için."

"Sayılır," diye cevap veriyor, gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. "O kısmı hâlâ çözmeye çalışıyorum. Gerçek hayatta bu tür bir tutkunun iş başında olduğunu görmek kesinlikle yardımcı oluyor."

Tezgâhın etrafından dolanıp onun yanında duruyorum. Elimde değil. Böyle konuştuğunda mıklatış gibi çekiyor. Sıcaklık, gerçek ve heyecan dolu.

"Öyle mi?" Yanındaki tabureye oturdum. Dirseklerimiz sürtünüyor. Geri çekilmeyince kan beynime sızıyor. "Bu tür bir tutkuyu nerede görüyorsun?"

Olivia'nın gözleri hala benimkilerde. Isı yayıyorlar. İstiyorum.

"Tam burada." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Bu mutfakta. Pearl'deki mutfakta. Çalışırken açıkça *kendin* oluyorsun. Sevdiğin, seni aydınlatan bir şey yapıyorsun. Ben de öyle olmak istiyorum."

Onun övgüsü -bana olan inancı- içimi dolduruyor. Birinin yaptığım işe ve kim olduğuma hâlâ inandığını duymak çok güzel. Son zamanlarda çok fazla şüpheyile boğuşuyorum. Geleceğim hakkında şüphe. Yeteneğimden. Yolumdan. En karanlık anlarımda, Olivia gibi bir kıza bakabilme yeteneğimden şüphe ediyorum. O dünyayı hak ediyor. Ama ya bunu ona veremezsem?

Şimdi ise onun güveni *bana* kendimi güvende hissettiriyor. Onun gözünde ben hala tüm hayatım boyunca olmak için çalıştığım yetenekli ve başarılı bir şefim.

Onu o kadar çok istiyorum ki, bu beni hasta ediyor.

"Sonsuza dek mutlu olmak istiyorsan," diyorum, "bul o zaman. Aramaya başla."

Yakın oturuyoruz. Çok yakın. Bana *öyle* bakıyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor.

Yap şunu, sessizce yalvarıyorum. Tanrı aşkına, öp beni.

Yarım kalp atışı için, gerçekten yapacağını düşünüyorum. Biraz daha eğiliyor, gözbebekleri maviden çok siyah olana kadar büyüyor.

Ağız olgun ve yumuşak görünüyor. Taze bir şeftali gibi. Bacaklarının arası da o kadar yumuşak mı?

Eğilmiyorum ama geri de çekilmiyorum. Onu ürkütmemeliyim.

Göz göze geldik. Anlayış, şimşek gibi hızlı ve sıcak.

Bi

z. *İstiyorum.*

Olivia gözlerini kırpıştırarak keskin bir nefes alır.

Sonra arkasına yaslanıp avucunu göğsüme koyuyor. O tutmak istiyor beni uzaklaştırdı.

Yıkıldım.

Kahrolası *ezilmiş*.

Daha fazla dayanamayacağım.

"Olivia-"

"Gitmeliyim," diyor, ayağa kalkarak. "Özür dilerim, Eli."

Bir yanıt bile veremiyorum. Sadece elindeki bardağı yere bırakıp ellerini ceplerine sokmasını ve gitmek için dönmesini izliyorum.

Bir elimi saçlarımdan geçirerek uzun, kısık bir nefes verdim. Tanrı aşkına, bu kadın neden beni içeri almıyor?

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

OLIVIA

At arabası evine döndüğümde titriyordum. Kapıyı arkamdan kapatıp küçük mutfığa giriyorum, yerimde duramıyorum.

Neredeyse Eli'ı öpecektim.

Bir sonraki nefesimden daha çok istedim. Onun *ağzı*. Sulu. Sonsuz derecede öpülesi. Ve bana bakış şekli -romantizm ve mutlu sonlar hakkında o kadar zeki, ilginç sorular soruyordu ki-

Bir taburenin arkasına tutunuyorum. Tanrım, ben bir aptalım. Onu kesinlikle öpmeliydim.

Sadece bir öpücük olabilirdi.

Kimi kandırıyorum ki? Bundan çok daha fazlası olabilirdi. Bu bir sıçrama olurdu. Her şeyi değiştiren bir seçim.

Sadece kimseyi incitmek istemiyorum. Ve eğer Eli'ı öpersem, Ted'i incitmiş olacağım. New York'ta tanıdığım herkesi hayal kırıklığına uğratmış olacağım.

Ama Ted'i bağışlamak Eli'ı incitmek demekti. Az önce uzaklaştığımda gözlerindeki bakış acıydı, çığ ve gerçek.

Bana harika davranan bir adamı incitiyorum.

Bunu ona yapmaya devam edemem. Seçimimi çoktan yapmalıyım. Bunu biliyorum.

Keşke daha fazla zamanım olsaydı.

Keşke onu daha az isteseydim.

Eli

Yoga genellikle zihnimi temizler. Ama o öğleden sonra Peter'ın izniyle özellikle yoğun geçen bir buçuk saatlik bir dersten sonra hâlâ Olivia'yı düşünmeden edemiyorum.

Bu kız için ölüyorum. En son ne zaman birini bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum.

Onun vücudunu istiyorum, evet.

Ama aynı zamanda kafasının içine de girmek istiyorum. Onu neyin bu hale getirdiğini bilmek istiyorum.

Hangi özel bölgelerinin bu kadar tutkuya ilham verdiğini bilmek istiyorum.

Acı çekiyor. Daha iyi hissetmesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama bana hikayenin tamamını anlatana kadar - sadece bir kısmını değil, sadece bilmemi istediği şeyleri değil - yapabileceğim çok şey var.

Olivia çok *ateşli*. Onunla ilgili her şey seksi. Vücudu. Gözleri. Roman yazma hayalinin peşinden koşması.

Yanıyor.

Kahretsin, onunla birlikte yanmak istiyorum. Böyle yanmayı özledim. Yemek işine kendimi o kadar kaptırmışım ki, sadece yaratmanın keyfini unutmuşum.

Düşmanım Earl'den satırlar düşüncelerimin arasında yüzüyor.

Gunnar'ın içindeki şeytan daha fazlasını istiyordu, Cate'in kıyafetlerinin katmanlarını soymak ve onu elleri ve vücuduyla çiçeklendirmek istiyordu...

Cate'in karın kasları Gunnar'ın avuçlarının altında sıkılaştı, vücudu Gunnar'ın okşamalarına doğru kıvrıldı...

O gece Cate yatağında uyanık yatıyor, kendine dokunuyordu. Gunnar'ın bunu yaptığını hayal etti, parmakları vücudunda ve içindeydi...

Olivia'nın bizim hakkımızda yazıp yazmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim ona yaptığım şeyleri. Cate ve Gunnar kurgusal. Ama Olivia ilham almak için kendi deneyimlerini kullandığını itiraf etti.

Cate'in kendine dokunduğunu yazarken beni mi düşünüyordu?

Siktir, sertleştim.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki Longitude Lane'e bakmadan döndüğümde neredeyse birini eziyordum.

"Tanrım," diyorum elimi sıırılsıklam saçlarımda gezdirirken. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Hemen şimdi. Birinin canı yanmadan önce.

Evimin içinde, duşumun düğmesini sonuna kadar soğuğa çeviriyorum. Ama su, azgınlığımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Bana ne yapıyorsun, Yankee kızı?

Köpürürken cildim zonklıyor. Vücudumun her santimi aşırı hassas hissediyor. Muhtaç.

Duş başlığından yüzümü çevirdiğimde, avucum aletimin başına değdiğinde dişlerimin arasından keskin bir nefes alıyorum. İçgüdüsel olarak beni bekleyen elime doğru itiyorum.

Lanet olası yıldızları görüyorum.

Sabun, tuttuğum yere kolayca girip çıkmamı sağlayacak kadar kayganlık sağlıyor. Taşaklarım geriliyor; şimdiden kafamın içinde patlamakla tehdit eden bir his birikiyor.

Gözlerimi kapadım. Burnumdan titrek bir nefes alıyorum. Uçurumun kenarındayım. Ve Olivia'yı düşünmek bile beni uçuruma itmeye yetiyor.

Beni sıkı ve sıcak bir şekilde kavrayanın onun amı olduğunu hayal ediyorum. Aklını ve bacaklarını bana açtığını, bana güvendiğini hayal ediyorum.

Bu kızın *bana* şimdiden *güvenmesini* istiyorum. Neden bilmiyorum ama buna ihtiyacım var.

Elimi sikimin etrafında sıkarak, başın alt tarafındaki dikişi parmaklıyorum. Su boynuma vuruyor. Omuzlarımın bıçaklarına.

Olivia yatakta kontrolü ele alacak mıydı? Yoksa sıcaklığın ve yumuşaklığın içinde eriyecek miydi?

Yumuşak kalçalar, yumuşak sesler ve yumuşak, şişmiş, mükemmel bir amcık. Cennet. *Bana yardım et.*

Elimi pompalamaya başlıyorum, sert, dağınık, sarsıcı vuruşlar ki on beş yaşındaki halim bunların ne kadar sanatsız olduğuna gözlerini devirirdi.

Ama umurumda değil. Çaresizce rahatlamaya çalışıyorum. Ne şekilde olursa olsun.

Kalçalarım öne doğru fırlıyor, sikimi son bir kez daha sıkı kavrayışıma sokuyorum ve sonra boşalıyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki *acı veriyor*. Gözlerimi kapatıp nabız gibi atan hislere karşı haykırıyorum.

Bu kadınla derin bir ilişkim var. Ama o beni içeri almıyor. Duvarlarını aşmak için başka ne yapabilirim bilmiyorum. Onları yıkmak için.

Ben sabırlı bir adamım. Restoran işinde yükselmek istiyorsanız sabırlı olmak zorundasınız.

Ama sonra bu kadınla tanıştım ve birden açgözlü, çaresiz, doyumsuz, sabırsız ve tarif edilemez derecede azgın bir bok çuvalına dönüştüm.

Avuç içlerimi dokunulduğunda serin olan fayansın üzerine koyuyorum ve ağırlığımı kollarıma vererek başımı eğiyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken soğuk suyun sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum.

Olivia ile tekrar kaçmadan önce duygularımı yakala. Bir içkiye ihtiyacım var.

Bir sürü içki. İyi ki bu gece izinliyim.

Luke ve benim geleneklerimiz var. Bunların arasında kızlarla sorun yaşadığımızda sevişmek de var. Zihni boşaltmak için ateş topu ve kızarmış yemek gibisi yoktur. Bayılmayı onaylamam gerekmiyor. Ama bayılmak Olivia'yı bir dakikalığına, bir saniyeliğine, bir saatliğine unutmak anlamına geliyorsa - onu kazanmama yardımcı olabilecek bir ampulün yanması anlamına geliyorsa...

Pekala.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Barmen Jake, Luke ve bana birer kadeh Fireball doldurdu. Sonra kendisi için de bir tane doldurdu ve havaya kaldırdı.

"Bu gece uğradığınız için teşekkürler Şef," diyor.

Shot bardağımyı alıp onunkine dokunduruyorum. "Kafayı bulmamıza yardım ettiğin için teşekkürler."

"Bu bir onur," diyor Jake ciddiyle. İçkisini geri devirir.

Ben de aynısını yapıyorum. Fireball içmeyeli uzun zaman oldu. Bir şekilde hatırladığımdan çok daha kötü ve çok daha iyi. Yapışkan, tatlı, tarçınlı likör boğazımdan aşağıya doğru yanarak ilerliyor ve ardında buruk, hafif baharatlı bir sıcaklık izi bırakıyor.

Ağızımdaki tıkaçı saklamak için yumruğumla ağzımı kapatıyorum.

"Tanrım," diyor Luke, yüzünü buruşturarak. "Bu saçmalık için çok yaşıyız."

"Evet ama bu, o adamların çalacağı neredeyse tüm şarkıların sözlerini bilecek kadar yaşlı olduğumuz anlamına geliyor." Verandanın diğer tarafına kurulmuş olan orta yaşlı, saçlı sakalı birbirine karışmış adamlardan oluşan Buns 'n Roses grubunu işaret ediyorum. Şehirdeki en iyi seksenler cover grubu.

Bu gece şehir merkezindeki en sevdiğim batakhane olan The Spotted Wolf'a gelmemizin nedenlerinden biri de buydu. Kabul ediyorum, artık daha az batakhaneye dönüştü.

son zamanlarda. Ancak kalabalık, içkiler ve müzik hala ürkütücülüğün sağ tarafında ve verandası şehrin en iyisi. Burası aslında eskiden burada bulunan eski bir konağın oyulmuş bodrum katı. Orijinal tuğla kemerler gece gökyüzüne açılıyor; Edison ampullerinin telleri bir tür açık hava tavanı oluşturuyor.

"Umarım biraz MJ çalarlar." Luke uzak köşedeki uzun boylu bir sarışını işaret ediyor. "On dolarına bahse *girerim* ki bu kız 'Billie Jean'i çalacak."

Elimi uzattım. "Bahsi kabul ediyorum."

"Tamamdır." Luke elimi sıkıyor, sonra Jake'e bir tur daha atması için başıyla işaret ediyor.

İkinci atış ilkinden daha kolay oldu. Omuzlarımı geriye atıyorum. Başımı döndürüp boynumdaki gerginliği serbest bırakıyorum. Sevimli ve iri göğüslü bir kadının beni süzdüğünü fark ediyorum. Gülümsüyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, ilginin tanıdık karıncalanmasını bekliyorum. Hiç gelmedi.

Şaşkınlıkla Luke'a dönüyorum. Bir kız beni diğerleri için mahvetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Ee, Olivia," diyor Luke. Adamın düşüncelerimi okumak gibi esrarengiz bir yeteneği var. "Anladığım kadarıyla onun hikâyesini henüz çözememişsin."

Jake'in barda kaydırduğu Bud Light'ı kapıp uzun bir yudum alıyorum.

"Hayır," diyorum. "Denemediğim için değil."

Luke birasını yudumluyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Senden hoşlanmıyor olabileceğini hiç düşündün mü? Alınma ama."

Bir omzumu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyorum. "Olabilir. Ama içimde bir *his var*

Onun hakkında. Bana bakışı. Bana gülümsemesi. Yazma şekli-" "Yazıyor mu?"

"Evet. Romantik. Zeki, seksi, *ateşli* bir romantizm."

Luke birasından bir yudum alıyor, gözleri birden irileşiyor. "Devam et."

"Saatlerce anlatabilirim," diye cevap veriyorum. "Ama yazdıklarını çok sevdiğimi söylemem yeterli. Benimle paylaştığı yazıları. Başka kimseyle değil. Daha dün bana geldi ve bütün sabah boyunca kitabı, diğer kitapları ve hayatı hakkında konuştuk. Yemin ederim sonunda beni öpecekti. Gözlerinde bunu ne kadar çok istediğini görebiliyordum."

Luke kaşlarını çatarak, "Ama o yapmadı," diyor.

Başımı sallıyorum, şişemden bir yudum daha alıyorum. "Hayır. Sanki kendini tutuyor gibi. Onunla savaşıyor."

"Ve sen de onun sana bir tane yerleştirmesini istediğini açıkça belirttin," diyor.

"Sadece büzüşmeye yakın, evet. Gözlerinin içine bakıyordum. Muhteşem mavi gözleri var Luke." Başımı tekrar sallıyorum. "Bana arkadaşım dedi. Ama ben bundan daha fazlası olmak istiyorum ve sanırım o da istiyor."

"Huh." Luke düşünceli bir yudum alır. "Bu kızın özel olduğunu anlıyorum. Ama onun seni öpmesini bu kadar çok istiyor olman - bu kıza bu kadar kafayı takmış olman - bilemiyorum. Bana bunun restoranının başının belada olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündürüyor."

"Ne?" Bir öfke patlaması hissederek geri çekildim. "The Jam'de yazılar bir süredir duvarda asılı. Bununla barıştığımı biliyorsun."

Luke bir kaşını kaldırıyor. "Kanını, terini ve gözyaşını döktüğün bir restoranın batması konusunda gerçekten *iyi* hissettiğini mi söyleyeceksin? Kaybedeceğiniz tonlarca parayı boş verin. Ve tüm o işler... Hadi ama E. Geçen yıl bu zamanlar tam da bu noktada durup bana The Jam'in her zaman açmak istediğin restoran olduğunu söylemiştin."

"Bu sözümün arkasındayım," diyorum hararetle, biramı hayatım buna bağlıymış gibi emmeden önce. "The Jam'in The Pearl kadar popüler olmadığını öğrendiğimde üzüldüm mü? Evet, üzüldüm. Ama orada yaptığımız yemeklerle hâlâ gurur duyuyorum. Ve hâlâ The Pearl var. Hâlâ el üstünde para kazanıyor."

Luke sırtını bara yasladı ve gözlerimin içine baktı. "Bunu bir arkadaş olarak söylüyorum, E. Ama belki de şu anda biraz kaybolmuş hissettiğin gerçeğini görmezden geliyorsun. The Jam'in yasını tutmak için kendine zaman tanımalısın. Bir yanım, başarısız olduğun gerçeğini unutturmak için bu kızın seni öpmesini istediğini düşünüyor. Çünkü kabul edelim Elijah, şimdiye kadar hayatında hiçbir şeyde başarısız olmadın. Bunu çoktan aştığına inanmıyorum."

Boş şişemi istediğimden daha sert bir şekilde barın üzerine koyuyorum. Jake sildiği bardaktan başını kaldırıp bakıyor. Bir bira daha istediğimde başını sallıyor.

Kızgınlım. Bu da Luke'un muhtemelen haklı olduğu anlamına geliyor.

Yine de bu Olivia için hissettiklerimin gerçek olmadığı anlamına gelmiyor.

Bu onu daha az özel yapmaz. Belki biraz frene basarım.

Arkadaşlığımızın derinleşmesine izin ver. Ama ondan vazgeçmeyeceğim.

Henüz değil.

Dirseğimi barın üzerine koyuyorum ve bir iç çekiyorum. Jake bana taze bir bira uzattı. "Luke, dürüstlüğünü takdir ediyorum. Söylediklerine katılmıyor değilim. Belki de Olivia'ya biraz hızlı atlıyorum. Belki de hâlâ bir

The Jam konusunda biraz üzgünüm. Ama bu gece iyi vakit geçirmek için bir sebep daha. Yavaşlayacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

Luke bir şey söylemek için ağzını açtığı anda dirseğimin dibinde tanıdık bir ses duyuyorum.

"Vay vay vay. Bu benim uzun zamandır kayıp olan kardeşim değil mi?"

Küçük kardeşim Grace'in elindeki birayla yanımda durduğunu görüyorum. Gülümseyerek onu kucaklıyorum.

"Hey Gracie," diyorum.

"Hey sen." Yüzümü incelemek için geri çekildi. "Kayıp ihbarında bulunmama ramak kalmıştı Elijah. Seni neredeyse bir aydır görmedim."

Elimi başımın arkasında gezdiriyorum. Gracie annesinin ölüm bakışını çok iyi biliyor.

"Özür dilerim. Son zamanlarda boktan bir kardeş olduğumu biliyorum. Ama restoranda olan biten her şey-"

"Ve yeni *arkadaşın* Olivia ile olan her şey."

Göz kırpıyorum. "Olivia ve benim her neyse... olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Bu kasabada laf çabuk yayılır." Grace gülümsüyor. "Ayrıca dükkâna geldiğinde senden çok bahsediyor. Hem de çok."

Kalbim küt küt atıyor.

"Öyle mi?"

Grace'in gülümsemesi derinleşir. "Bu kıza karşı *kötü hislerin* var, değil mi?" "Bu seni ilgilendirmez." Bıramı yudumluyorum. "Ama bilmen gerekiyorsa,

O zaman evet, Olivia'yı daha çok görmek isterim." Luke yanıma yaklaştı.

"Grace," diyor. "Harika görünüyorsun."

Hâlâ gülümseyerek cevap veriyor: "Merhaba Luke. *Seni* uzun zamandır görmemiştim.

Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyor. "Peki ya sen? Holy City Roasters'da ortalığı kasıp kavurduğunu duydum."

Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Elbette."

Sarılmak için içeri giriyor. Adam ona izin veriyor. Geri adım attığında, ona uzun uzun bakar.

Grace kızarıyor. Luke bakıyor.

Telefonu çalmaya başlayınca gözlerini kaçırıyor. Ekrana bir göz atıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Buna bakmam gerekiyor."

Arkasını dönerek bizden uzaklaşıyor ve telefonu ona getiriyor.

Kul

ak. Bu fırsatı Luke'a bir bakış fırlatmak için değerlendiriyorum. "Ne?" diyor, birasını endişeyle yudumlarken.

"Biliyor musun? Ona nasıl baktığınızı gördüm." Kıp kırmızı oldu.

"Özür dilerim, E," diyor. "Öyle demek istemedim."

"Bak," diyorum ona dönerek. "Grace yetişkin bir kadın. O yapabilir kendi seçimleri. Genelde böyle şeylere karışmazdım. Ama bir süredir aynı adamla çıkıyor ve onunla gerçekten mutlu olduğunu söylüyor. Bu yüzden onu rahat bırak, tamam mı? Onun kafasını karıştırmayı istemiyorum."

Luke elini saçında gezdiriyor. İfadesini okuyamıyorum. "Tabii ki. Gracie bir arkadaş. Başka bir şey değil."

Ona baktım. "Güzel. Anlıyorsun, değil mi? Sadece kız kardeşimin mutlu olmasını istediğimi?"

"Elbette," diye tekrarlıyor. "Ben de onun için aynı şeyi istiyorum Eli. Her zaman istedim."

Gözlerimi bir süre daha ondan ayırmıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor. Acınacak halde.

Her neyse. Luke'un aşk hayatı beni ilgilendirmez.

Sırtımı bara dönüyorum ve kalabalığı tararken bara yaslanıyorum.

Tam o sırada yan girişten içeri giren muhteşem bir esmerle göz göze geliyorum.

Kalbim *yine* küt küt atıyor. Bu

o.

Lanet olsun, o burada.

"Eli!" Olivia gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarak, "Eli!" diyor.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

.....
ELI
.....

"Olivia!" Elimde değil. Bakışlarım vücudunda geziniyor. "He-hey."

Tabii ya.

Tabii ki Yankee kızı, ben *frene basmaya* karar verdikten beş saniye sonra cehennem gibi seksi görünerek Benekli Kurt'a geldi.

Ne iğrenç bir şaka.

Hiçbir şey için teşekkürler, evren.

Olivia, sağ olsun, *daracık* mavi bir kot pantolon giyiyor. Beyaz düğmeli bluzu kısmen şeffaf olmasaydı çok şık olurdu. Altına giydiği kırmızı dantel sütyen-

Yapamam.

Onun yerine bakışlarımı ayaklarına odaklıyorum. Biraz yıpranmış, sevimli Chuck Taylor'lar giyiyor.

Saçları gevşek, asi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Bir tutamını parmağıma dolamamak için alt dudağımın iç kısmını ısıyorum. Ne kadar ipeksi hissettireceğini hayal ediyorum. Çekiştirdiğimde dudaklarının nasıl açılacağını ve yanaklarının nasıl kızaracağını.

Şampuanının kokusunu alabiliyorum. Temiz ve bitkisel bir şey. Yemek için yeterince güzel kokuyor.

"Bugün bölümümü erken bitirdim, o yüzden biraz keşif yapayım dedim. Kaldırımda ışıkları gördüm ve hızlıca bir şeyler içmek için içeri girdim..." Olivia kaşlarını çattı. "Eli? Sen iyi misin?"

"Evet," **d i y e** ısırdım, göz kırparak. "Üzgünüm, ben sadece-uh. Uzun bir gündü. Bira-"

Saçmalık.

Sarılmak için içeri girdim. Benim yüzümden garip oldu. Olivia bana ulaşmak için parmak uçlarına basmak zorunda kalıyor ve ben de yarı çömelmiş, yarı eğilmiş gibi oluyorum. Beynim

yavaşça ılık atıyor. Ama bedenim-

Evet. Kasık blgemi ondan uzak tutmamın bir nedeni var. Geri ekiliyorum. Luke beni pek de ince olmayan bir şekilde drtt.

"Kaba olma Elijah," diyor. "Bizi tanıştır."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Olivia, bu arkadaşım Luke. Luke, bu benim yeni komşum Olivia."

"Tanıştığımızı memnun oldum," diyor Luke, o Amerikan beyzbolu oyuncusu gülümsemesiyle Olivia'ya elini uzatırken. "Şehirde yeni olduğunuzu duydum."

Luke'un elini tutuyor. "Şimdiden ona vuruldum."

"Charleston harika bir şehir. Tek dezavantajı bu huysuzun burada yaşıyor olması." Luke başparmağıyla beni işaret ediyor.

"Ben huysuz değilim," diye ısııyorum.

Luke omuz silkiyor. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

O yakışıklı suratına yumruk atma isteğime karşı koyuyorum.

Grace Olivia'ya sarılır ve bir dakika sohbet ederler. Arkadaş oldukları her hallerinden belli, ikisi de gülüyor ve birbirlerine çılgınca el kol hareketleri yapıyorlar. Ne kadar iyi anlaştıklarını görmenin içimi ısıttığını ve duygusallaştırdığını söylemeliyim. Olivia doğal bir konuşmacı. İyi bir dinleyici, düşünceli bir konuşmacı. Grace sırtarak bana bakıyor.

Bunu sevdim.

Çünkü Olivia yeterince harika değildi. Şimdi gidip kız kardeşimle de harika olmak zorunda.

Bu kızı hak etmediğimi düşünmem için bir neden daha. Ona sunacak hiçbir şeyim olmadığı gibi korkunç bir fikre kapıldım. Mantıklı düşününce bunun saçma olduğunu biliyorum. Onu besliyorum. Kitabını düzenliyorum. İsteddiği bu inanılmaz kariyerin peşinden gitmesi için onu cesaretlendiriyorum. Onun bana ilham verdiği gibi ben de ona ilham veriyorum.

Bunun bir anlamı var. Olmalı.

Olmalı.

Konuşmalarına ara verdiklerinde Olivia'ya "Sana içecek bir şeyler alalım," diyorum. "Ne içiyorsun?"

Olivia önce birama, sonra da barın üzerindeki boş kadehlere bakıyor. "Bu iyi görünüyor."

Barın arkasında Jake başını sallayarak Olivia'yı kontrol ettikten sonra Ateş Topu'nu almak için döner.

Şişemi sıkıca kavriyorum. Ben kıskanç bir adam değilim. Ama birdenbire bu bardaki her sik kafalıyı dövmeyi hayal etmeye başladım.

Olivia'ya bakmaya bile tenezzül etmedi.

Jake arkasını döndüğünde ona bir bakış fırlatıyorum. İpucunu alıyor ve bulaşık makinesiyle meşgul olmadan önce hızlıca içkilerimizi doldurup Olivia'ya bir bira uzatıyor.

Shot bardağını eline alıyor ve içindekileri kokluyor. "Bir shot içmeyeli uzun zaman oldu. Bu şey de ne böyle? Şeker gibi kokuyor."

"Tadı da öyle." Luke kendi bardağını alıp Olivia'ninkine dokunduruyor. "Aslında bu bir yalan. Tadı biraz ateşli ölüm gibi. Ama işimi görüyor."

Olivia kaşlarını kaldırıp gülümsüyor. "Ateşli ölüm. Tamam o zaman. Ben de varım."

İğneyi birlikte yapıyoruz, gözlerim sürekli onun yüzüne yapışıyor. Yutkunduktan sonra yüzünü buruşturuyor, gözlerini kırptırıyor. Gözleri biraz sulanıyor. Öksürmek ya da öğürmek istediğini söyleyebilirim, ama bunun yerine sadece başını sallıyor ve birasını alıp uzun bir yudum alıyor.

"Vay be," diyor elinin tersini ağzına bastırarak. "Bu... ilginç."

Şimdi ben de gülümsüyorum. Lanet olsun, çok tatlı.

"Evet. Yarın sabah kendini ilginç hissedeceğin kesin," diyor Grace.

Avlu gerçekten dolmaya başladı. İnsanlar sahnenin önünde takılıyor, grubun başlamasını bekliyor. Buns 'n Roses'ın solisti mikrofona kendini tanıttığında başımı kaldırıp bakıyorum. Bir süre sonra grup, Def Leppard'ın "Pour Some Sugar on Me" şarkısının yüksek sesli, zonklayan bir versiyonunu çalmaya başlıyor.

Verandanın ön yarısı hemen bir dans pistine dönüşüyor. Eller havaya kalkıyor, bağırışlar, yuhalamalar ve oldukça korkunç kuru sevişmeler yaşanıyor.

Olivia'ya dönüyorum, yarı yarıya seksenlerin müziğinden ve/veya Def Leppard'dan nefret ettiği için yüzünde tiksinti dolu bir ifade olmasını umuyorum. Onu biraz daha az istemek için bir nedene ihtiyacım var. Lanet olası frenleri pompalamama yardım edecek bir neden.

Bunun yerine, şarkı sözlerini söylerken yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor ve ritme uygun olarak başını sallıyor.

"Def Leppard sever misin?" Beni duyabilmesi için sesimi yükselterek söylüyorum.

Olivia dişlerini alt dudağına geçirerek başını sallıyor. "Onları seviyorum. Gerçi Bruce Springsteen muhtemelen benim favorim. En azından seksenlerden."

Çocukken amcam beni The Boss'la tanıştırmıştı. O zamandan beri takıntılıyım.

Başının üzerinden Luke'un
gözleriyle karşılaştım. Tanrım.

Başım büyük belada.

Sanki bir işaretmiş gibi, Buns 'n Roses "Dancing in the Dark

"ı çalıyor. Olivia bana baktı. Ben de ona.

"Dans etmek ister misin?" Ben sorarım.

Alt dudağını çiğniyor. Kalbim sıkışıyor. Beni yine reddedecek. Tanrım,
neden bunu kendime yapıp duruyorum-

"Çok isterim," diye gülümseyerek cevap veriyor. Luke ve Grace'e bakar.
"Sizler iyi olacak mısınız? Sizi bırakmaktan nefret ediyorum..."

"Siz gidin eğlenmenize bakın," diyor Luke, kız kardeşime dönerken bize
pek bakmıyor.

Ona karanlık bir bakış attım.

"Siz ikiniz uslu durun." Sonra başımı gruba doğru salladım. "Gidelim,
Yankee kızı."

Ben kalabalığı yarararak ilerlemeye çalışırken o da beni takip ediyor. Yavaş
ilerliyor; avlu *gerçekten* tıklım tıklım. Arkamı döndüğümde bir pisliğin
Olivia'nın önünü kestiğini ve onu kenara ittiğini gördüm.

"Hey!" diye bağırdım adama, geri adım atarak. "Dikkat et."

Sonra arkama uzanıp Olivia'nın elini tutuyorum. Bir an için benim elimde
gevşek kaldı. Onu rahatsız ettiğimden endişeleniyorum. Ama kalabalığın
içinde kaybolmasını istemiyorum. Kahretsin.

Ama sonra tutuşunu sıkılaştırıyor, parmakları avucumun etrafında
kırırılıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerimle buluşuyor.

"İyi misin?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, gülümsemesi geri geliyor. "Pekâlâ."

Nabzım hıçkırıyor. Eli elimde küçük ve sıcak hissediyorum. O
Bana *güveniyorsun*.

Uçabilirmişim gibi hissediyorum.

Olivia'yı yanımda tutarak geri dönüp sahneye doğru ilerliyorum. Bir
keresinde, beklenmedik bir şekilde durduğumda, bana çarptı. Yemin ederim,
sırtıma bastırıldığı göğüslerini hissettiğimde neredeyse dilimi ısıracaktım.
Orada yarım kalp atışı kadar kaldığını mı hayal ediyorum?

Hareket etmeye devam ediyorum. Aptalca bir şey yapmak istemiyorum.
Dans pistinin ortasında bir yere doğru ilerliyoruz. Solist bir şarkı patlattı.

saksafon çalıyor ve etrafımızdaki herkes çılgına dönüyor. Olivia yanıma geliyor, kıpır dandığında kalçası benimkine sürtünüyor.

Bir şans veriyorum ve elini sıkıyorum. Olivia gülümsüyor, sıkarak karşılık veriyor.

Gitmesine izin veremem. Henüz değil. *Bunu* arzuluyorum. Bu his her neyse.

Kolumu kaldırdım ve onu döndürdüm. Sonra o da kolunu kaldırıp beni döndürmeye çalışıyor ve sırtımı eğmeme rağmen bir şekilde beceremeyip düğmeli gömleğimin önüne bira döküyorum. Gözleri lekeye takılınca irileşiyor. Avucunun içini lekenin üzerine koydu. Karnımın zerine.

"zr dilerim!" diye bağırıyor.

Basit bir temasla tüm vücudum ısınıyor. Çok fazla anlam çıkarmak istemiyorum. şu anda bana dokunan o.

Ama ben biliyorum.

Ona doğru *eğildim*. Avucunun

içine. Onun içine.

Ve geri ekilmiyor.

"Gömleğimi çıkarmam için bana bahane verme," diye

cevap veriyorum. Olivia bir adım daha yaklaşarak

gülüyor. "Sanki bir bahaneye ihtiyaın varmış gibi."

Alaycı bir kaş kaldırıyorum, boştaki elim st düğmeye gidiyor. "Yapmalı mıyım?" "Henüz atılmak istemiyorum. Grup çok iyi," diye cevap veriyor, elimi itti.

Onun şakacı dokunuşları, flrtleri beni çılgına çeviriyor. Bu beni çok tahrik ediyor. Derimin içindeki kan düpedüz baş döndürüyor.

Elini yakalayıp boynumun arkasına götürüyorum. Gözleri ateşle parlıyor ve diğer kolunu omzuma atarak bana doğru adım atıyor. Bedenlerimizi birbirine bastırıyor.

Onun bana karşı verdiği sert ve yumuşak his çığlık atmama yetiyor. Vücutlarımız mükemmel bir şekilde birbirine uyuyor.

Kıvrımları her yerimde.

Parmaklarının ucunu ensemdeki saçlara geçirip tırnaklarını kafa derimde nazikçe gezdirdiğinde sikim ağırlaşmaya başlıyor.

Bir kolumu beline doluyor ve onu daha da yakın tutuyorum. Başımı eğip kulağına mırıldanıyorum.

"Bunu sevdim."

Olivia'nın burnu çeneme değiyor. Kasıtlı mı değil mi bilmiyorum. Ama bu beni gerçekten çok tahrik ediyor.

"Öyle düşünmüştüm."

Sesi farklı. Biraz boğuk.

Grup şu anda "Jesse's Girl "ü çalıyor. Olivia biraz uzaklaştı. Sadece kalçalarını oynatmaya başladığında gözlerimle buluşacak kadar, vücudu neredeyse benimkine karşı kıvranıyor.

Ereksiyon olma.

Yap. Yapma. Al. A. Boner.

Onu korkutup kaçırmaktan korkuyorum. Bana karşı hiç bu kadar açık olmamıştı. Bu kadar *özgür*. Ateşli tarafı nihayet ortaya çıktı ve onu kötü davranan aletimle dürterek saklandığı yere geri göndermeyeceğim.

Ben de aramıza biraz mesafe koymayı umarak onu birkaç kez daha döndürüyorum. Ama sonra arkasını dönüp kıcını kasıklarına bastırıyor ve grubun bir sonraki şarkısı olan "1999 "un ritmine göre yuvarlıyor.

Saçlarını omzunun üzerinden tarıyorum, böylece tekrar kulağına doğru eğilebiliyorum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Olivia?"

Omzunun üzerinden bana en şuh, en seksi, en ateşli bakışını fırlattı.

Bir an için nefes alamıyorum.

"Ne? Gerçekten Prince'le kirli dans etmememi mi bekliyorsun?" Tanrım, direksiyona geç.

Bir mucize eseri vücudumu kontrol altında tutmayı başarıyorum. Gece sıcak, müzik gürültülü ve Olivia ile ben kaybedecek bir şeyimiz yokmuş gibi dans ediyoruz. Endişe yok. Hayal kırıklığı yok. Bulutlu bir gökyüzünün altında sadece biz, Pat Benatar, U2 ve Foreigner varız.

Bir ara bara doğru baktım. Gracie'yi orada erkek arkadaşı Nicholas'la birlikte görünce rahat bir nefes alıyorum. Luke ortalıkta yok.

Güzel. Gracie emin ellerde. Endişelenmeme gerek yok. Bu da Olivia'ya odaklanabileceğim anlamına geliyor.

Çok iyi bir dansçı. Tasarımcı gözlüklü kızın Bud Light içerken herkesin içinde "Addicted to Love" şarkısının sözlerini canlandıracağını asla tahmin edemezdim. Ama işte burada, gülüyor, *beni* güldürüyor, kalçalarını döndürüyor, dudağını ısıyor ve kollarını havaya kaldırarak tek parça akıllar hakkında şarkı söylüyor.

Kollarını *bana* doladı.

Yağmur yağmaya başlar. Sadece damlacıklar serpiştiriyor. Kimse fark etmemiş gibi görünüyor. En azından şu anda arkamda olan Olivia, ellerini kalçalarımaya koymuş

kıçımı *onun* kasıklarına bastırmaya teşvik ediyor.

Leydimi memnun ediyorum ve onu etrafımda çekene, sırtı önüme gelene ve onu bana karşı tutana kadar kaldırılabileceği kadar ganimet veriyorum, vücutlarımız birlikte hareket ediyor.

İkimiz de terliyoruz. İkimizin de nefesi kesildi. Kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyor. Kendimi prize takılmış gibi hissediyorum, kanım elektrikleniyor, tenim şarj oluyor. Kimyamız gerçek.

Bu romantik yazar, kirli dansçı kadına karşı hislerim gerçek.

Fiziksel olarak ifade etmeyi çok istediğim duygular. Çok sıcak ve çok heyecanlıyım. Onu çok fazla istiyorum.

Ciddi bir şekilde yağmur yağmaya başlar ve ardından uğursuz bir gök gürültüsü duyulur.

Olivia'nın başının arkasına bakıyorum. Bütün gece ellerini saçlarında gezdirmiş, saçlarını dağıtmıştı.

Tam istediğim gibi.

Grup, kısa süren setleri için gök gürültüsünü suçlayarak geceyi sonlandırıyor.

Tek kelime etmeden Olivia'nın elini tuttum ve kapalı bara doğru yöneldim. Ama bu fikre sahip olan sadece biz değiliz ve yaklaşık beş saniye sonra bar doluyor ve biz de yağmurun içine geri dönüyoruz.

Gracie'nin hâlâ Nicholas'la burada olduğunu fark ettim. Ona el sallıyorum. "İyi misin?" diye bağıyorum.

Bana başparmağıyla onay verdi.

"Hadi," diyorum Olivia'yı nazikçe çeğiştirerek. "Hadi buradan çıkalım."

"Tamam," diye cevap veriyor, peşimden koşarak.

Bardan çıktığımızda kendimizi kalabalık bir kaldırımda buluyoruz. İnsanlar telefonlarıyla Uber çağırmaya çalışıyorlar. Yağmur şimdi gerçekten yağıyor.

Telefonumu cebimden çıkarmaya başlıyorum ama Olivia kolumdan çeğiştiriyor. "Sadece yürüyelim. O kadar da uzak değil. Zaten sırlıklam olduk."

"Emin misin?" diye sordum. Islak gömleğinin artık tamamen göründüğünü fark eden tek kişinin ben olmadığımı görünce ona yaklaşıyorum. "Bir Uber çağırmaktan memnun olurum."

Sırıttıyor. "Eminim. Eve son gelen çürük yumurtadır."

Sonra yağmura doğru yola çıkar.

On Dokuzuncu Bölüm

OLIVIA

Eli'nin ayak sesleri arkamdan geliyor ve ıslak kaldırımında gümbürdüyor.

"Bekle, Yankee kızı!"

Koşmaya devam ediyorum. Gülümsemeye devam.

Kalbim en son ne zaman bir spor salonunun dışında böyle çarpmıştı? Muhtemelen bu gece ellerimin neden Eli'nin üzerinde olduğunu açıklıyor. Onunla karşılaşmayı kesinlikle beklemiyordum. Sadece kendi işime bakıyor, pazartesi gecesi geçerken gördüğüm şirin bir barda bir şeyler içiyordum.

Ve sonra işte oradaydı, tüm pejmürde, ekose gömlekli ihtişamıyla verandada duruyordu.

Onu gördüğüm anda gidici olduğumu anlamıştım. Bana bakarken gözlerinin parlaması, dans edişimi izlerken gözlerinin kararması

-

Hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. Daha çok arzulanan.

Dokunuş yeterince masumca başladı. Elimi tuttu ve sonra elimi karnına koydum. Taş gibi sert karnı avucumun altında kaslarla dalgalanıyordu. Ona dokunmak özlemle yanmama neden oldu.

Bana dokunması beni uçurumun kenarına itti. O büyük, yetenekli ellerin üzerimde olması aklımı kaçırmama neden oldu.

Dansı da öyleydi. Kendine güveniyordu. Ama hala kendine gülebiliyordu. Kenny Rogers'ı avazı çıktığı kadar söylerken hala o küçük sevimli poposunu sallayabiliyordu.

Bu adamın yapamayacağı bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Arkamdaki varlığının aşırı farkındayım. Serin ve ısrarcı yağmur, tenimin hemen içinde akan sıcaklığı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Gölmekten kaburgalarım ağrıyor. Bu gece Eli ile çok eğlendim. Dansa bayıldım tabii. Ama arkadaşşı Luke'la tanışmak ve Grace'le karşılaşmak da güzeldi.

Grace'den bahsetmişken, biz çıkarken barda bir anlığına onu gördüm. Yanında bir adam vardı -Luke değildi- ve onunla oldukça mutsuz görünüyordu. Eli ona el sallayana kadar, sonra gülümsemeyi başardı. İkisinin yakın olduğu çok açık. Bu hoşuma gitti. Çok tatlı.

Tatlı ve seksi. Kısaca Eli.

Kalp atışlarımı dudaklarımda hissediyorum. Karıncalanıyorlar. Ağır. Kan ve özlem dolu.

Seçimimi şimdiden yapmalıyım. Eli'ı incitmeye devam edemem. Onu bu şekilde yönlendirmeye.

Bana yetişiyor. Dirseğimden çekerek ikimizi de yavaşlatıyor. Parmakları ön kolumdan aşağı inip elimi yakalıyor.

Ona bakıyorum. Diğer elini saçlarında gezdiriyor, ıslak telleri yüzünden uzaklaştırıyor. Yine o tuhaf duyguya kapılıyorum. Dans pistinde tekrar tekrar hissettiğim duygu. Onunla birlikte olmaktan duyduğum o dizlerimin bağı çözülmüş hissi. Sadece *kendim* olmak, dans etmek, şarkı söylemek ve bir aptal gibi gülümsemek.

Yaptığı her şeyde özür dilemeyecek kadar ateşli. Kalbinden korkmuyor. Vücudundan. Belli ki her şeye sahip olmak adına onları hayatından çıkarmamış.

Onları kendi hayatı yaptı.

Benim de aynısını yapacak cesaretim var mı? Çünkü çok iyi görünüyor.

Zahmetsiz

değil. Kolay

değil.

Ama *iyi*.

Peki ya bu sadece anlık bir delilikse? Bu seksi güneyli şefin temsil ettiği her şey kimi baştan çıkarmaz *ki*? Yaptığı her şey mi?

Ve bu dünya ne kadar lezzetli olursa olsun, Ted'le sahip olduğum her şeyi geride bırakmaya gerçekten hazır mıyım?

Sonuç: Başından beri yanlış seçimler yapıyor olabilecekken doğru seçimi yapmak konusunda kendime nasıl güvenebilirim?

Sorular kafamın içinde uçuşuyor, bir şekilde içimde dolaşan güçlü *arzuyu* daha da artırıyor.

"Bu taraftan," diyor Eli, Longitude Lane'i göstererek. "Biliyorum," diye cevap veriyorum. Bana bakmak için başını çeviriyor. "Mahalleyi öğreniyorsun." "Öyleyim," diyorum gururla. "Geçen hafta boyunca keşfederken çok eğlendim. Charleston çok güzel bir yer."

Hâlâ bana bakıyor. Gözlerindeki kahkaha artık yok. "Bunu sevmene bayılıyorum."

Gözlerinin benimkileri arama şekli kalbimi alt üst ediyor.

Longitude Lane'e dönüyoruz. Yağmur şimdi gerçekten yağıyor.

Eli'in gömleği göğsüne ve kollarına yapışmış.

Bir arzu bıçağı göğsümün tam ortasına çarpıyor ve klitorisime iniyor.

O kadar güçlü ve o kadar etkileniyorum ki elini bırakmak zorunda kalıyorum. Kendiliğinden yanacağımdan korkuyorum. Eli'in önünde koşmaya başladım. Araba evine doğru koşup merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Arkamdaki basamaklarda gümbürdeyen Eli'nin ayak seslerini duyduğumda kalbim bir takla atıyor.

"İyi girdiğinden emin olmalıyım," diye açıklıyor.

Nabzım karnımda düşük atıyor.

Kahkahalar ve önceki anların sıcaklığı beklentiye dönüşür.

Şehvet. Daha önce hiç yaşamadığım bir özlem.

İçeri gelmesini istiyorum. Tanrım, bunu her şeyden çok istiyorum. Vücudum *yanıyor*. Vücudunun katı ağırlığının beni yatağa bastırdığını, dudaklarının dudaklarımın üzerinde olduğunu, alay ettiğini, çektiğini, göğsümden aşağı göğüslerime doğru indiğini hayal ettiğimde tenimin içindeki alevler daha da yükseliyor.

Ama onu içeri davet edersem geri dönüşü olmayacak. Eli yasak meyve.

Ona dokunursam, bilgi ağacından yemiş olurum.

Ve hepimiz bunun Eve için nasıl sonuçlandığını biliyoruz.

Benim için de aynı şey mi olacak? Onun utancı ve benim düşüşümle sonuçlanacak bir felaket mi?

Eli bana karşı sabırlı, nazik ve sevimli olmaktan başka bir şey yapmadı. Ama sadece *burada* olması bile -varlığı- kafamdaki tüm bu sorulara karşı beni zorluyor, onlarla yüzleşmeye zorluyor.

Beni bir taraf seçmeye zorluyor.

Beni köşeye sıkıştırdı, duvara dayadı ve bu beni korkutuyor, tahrik ediyor ve ağlamak istememe neden oluyor.

Arkamdaki basamakta Eli'nin vücudunun sıcaklığını hissediyorum. Tıraş losyonunun odunsu dumanını kokluyorum.

Ön kapının kilidini açmaya çalışırken ellerim titriyor. Anahtarı kilide sokamıyorum. Kapının üzerindeki devasa gaz lambası her şeyi pembe ve turuncunun titrek tonlarıyla yıkıyor.

Sonra Eli'nin kolu benimkinin üzerinde beliriyor ve elimi kendi eliyle kapatarak tutuşumu sabitliyor. Birlikte anahtarı gitmesi gereken yere yönlendiriyoruz. Kilidin içine kolayca kayıyor. Anahtarı çevirirken ön kolundaki kaslar deriye çarpıyor, sürgü küçük bir *klik* sesiyle geri kayıyor.

Aynı anda nefesim kesiliyor.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Tenini tenimde hissetmek tüm varlığıma şehvet dalgaları gönderiyor. O sıcak, pürüzsüz ve *büyük*.

Kelimenin olası her anlamıyla ıslağım.

Birazcık geriye yaslanıyorum. Sadece sırtım onun önüyle buluşacak kadar. Dans ederken çok dokunduk. Ama bu eğlenceli bir dokunuştı. O anın sıcaklığıyla dokunmak.

Bu farklı.

Gözlerimi kapatarak, onu hissetmekten zevk alıyorum. Biliyorum ki o *tam orada*. Güçlü ve sağlam olduğunu.

Benim olabileceğini.

Anahtarlarımı kilitte asılı bırakarak, Eli elimi yavaşça avuç içime doğru çeviriyor. Sonra başparmağının etini bileğime bastırıyor.

"Kalbin hızla çarpıyor, Yanki kızı." Sesinin yumuşaklığı bir çakıl taşıyla kesiliyor. Göğsünde titreşen çakılı hissedebiliyorum. "Ve sen yanıyorsun."

Gözleriyle buluşmak için başımı çeviriyorum. Özür dilemeyen bir şehvetle karanlıktılar. O da içeri girmek istiyor.

Kalbim çarpıyor. Sert, kararlı bir atış.

Evet.

Bu şimdiye kadar verdiğim en aptalca karar olabilir.

Ya da en iyisi olabilir.

Her iki şekilde de yapacağım.

Tam burada. Şu anda. Her şey değişiyor.

Belki de öyle olmasını istiyorum. Belki de gerçekten *hazırım* ve *hak ediyorum* ve

ortaya çıkmak üzere olan şeyi deneyimlemesine *izin verilir*.

Ama titriyorum. Hem de çok.

Sonunda konuşacak cesareti topladığımda benim sesim de öyle.

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordum.

Şimdi gerçekten yağıyor, yağmur opak tabakalar halinde iniyor.

Gözleri karanlık. Saçları sırlıklam ve vahşi.

"Bunu çok isterim," diyor, sesi her zamankinden bir oktav daha alçak.

"Çok, çok isterim. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum. Sana tapıyorum Olivia. Mutfağıma girdiğin o ilk sabahtan beri sana dokunmak istiyorum. Seni çok istiyorum, tatlım. O kadar çok istiyorum ki içim içimi yiyor. Ama zaman istedin ve ben de buna saygı duymaya niyetliyim. *Tabii* bana hazır olduğunu söylemezsen. Kelimeleri söylemelisin."

Bir dakikalığına orada öylece durup itirafının -ilgisinin ve saygısının- ağırlığının üzerimden geçmesine izin veriyorum.

Tenimin, kalbimin ve düşüncelerimin onu özümsemesine izin vermek.

Bunun tadını çıkarmak. "Ben hazırım," diyorum.

Sonra uzandım. Onu gömleğinin önünden tutup kendime doğru çektim.

Eli kollarını kıvrıyor ve ellerini tek bir yumuşak, hızlı hareketle yüzüme kaydırıyor. Başını eğiyor, boynunu olabilecek en erkeksi, en lezzetli şekilde büküyor. Ağzımı kendi ağzına doğru yönlendiriyor.

Ve sonra beni öper. Ya da ben onu öperim. Söylemesi zor.

Tek bildiğim, sadece üç saniye içinde, bunun *bir* öpücük olduğu. Yıllarca hakkında yazacağım bir öpücük.

Geri dönüşü olmayacak olan.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

OLIVIA

Eli'nin ağızı benimkine karşı yumuşak ve aç. Ateş topu shot'larından nefesine sinmiş tarçın kokusunu alıyorum. Tadını da alıyorum, dudaklarında.

Dudaklarım yavaşça benimkilerin üzerinde geziniyor.

Erotik olarak. Sabırlı, bilgili ve dolgun. Alt dudağımı nazikçe emiyor. Dilinin ucu ağızımın içinde yalamadan önce tekrar yapıyor. Başparmağı yanağımı okşuyor, artık tanıdık gelen yara izinin çıkıntısı tenimi aydınlatıyor.

Ona karşı eriyorum, ıslak gömleğini parmaklarımın arasına alıyorum.

Kalbinin attığını hissedebiliyorum. Canlı, güçlü ve *benim için* atıyor.

Ben. *Gerçek* ben. Mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş Ivy League profesörü değil.

Ama dağınık, karmaşık, kahvaltı seven aşk yazarı.

Eli başımı biraz eğiyor ve açısını derinleştiriyor. Ağızımı biraz daha açmak için dilini kullanıyor. Sonra dili benimkini buluyor ve beni niyetle yalıyor. Beni içine çekiyor. Acele etmiyor. Beni ışıkla öpüyor. Açlıkla.

Tutku. Bastırılmış türden.

Kelimenin tam anlamıyla ayak parmaklarımı kıvrandıran türden.

Tüyleri çeneme sürtünüyor. Elimi kaldırıp yanağına dokunuyorum ve oradaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Ona bu şekilde dokunabildiğim gerçeği beni şaşırtıyor.

Bu şekilde öpüldüğüm için. Sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi.

Daha önce hiç bu kadar...*derinlemesine* öpülmemiştim. Bu öpücük, sulu ve ateşli ve aklıma gelen en az pratik şey.

Neredeyse bunu es geçiyordum.

Böyle öpücüklerin var olduğunu bilmeden yaşamaya *bu kadar yakın* olduğumu düşünmek.

Eli'nin yüzümdeki sert, nasırlı avuç içleri ile dudaklarının, dilinin, dokunuşunun yumuşaklığı arasındaki uyumsuzluk ulumama neden oluyor.

Onun yerine bir inilti duyuyorum.

"İyi misin bebeğim?" diye mırıldanıyor ağzımın içine, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, sanki çekilmeye dayanamıyormuş gibi, şimdi değil, bir saniye bile.

Kendimi bildim bileli, insanların *bebeği* bir sevgi ifadesi olarak kullanmasından nefret etmişimdir. Sanırım bana sevimsiz geliyordu. Erkek gruplarının sakarin pop şarkılarında sevgilerinin görünmez nesnesini çağırdıkları şey.

Ama Eli bunu bana söylediğinde, bir sözcükten çok bir gümbürtü gibi, şiddetli bir uyarılma dalgasıyla sarsılıyorum.

Eli'nin gömleğinin ıslak kumaşını göbeğinin üzerine doğru çekiyorum. Orada yapışıp kalıyor, hâlâ vücuduna yapışık. Sonra ellerimi biraz daha aşağı kaydırarak kot pantolonunun bel bandının üzerindeki çıplak karın bölgesiyle buluşuyorum.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum.

Teni sıcak. Burada bir kas duvarı var, tüm doğru yerlerde dalgalı ve çıkıntılı. Kendi vücudumdan çok farklı.

Arkama uzanıyorum ve bir şekilde kapıyı açmayı başarıyorum. Geriye düşüyorum ve Eli da benimle birlikte düşüyor, ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor. Kapıyı arkasından kapattı.

Öpücüğü derinleşiyor. Şimdi beni sertçe öpüyor. Zor nefes alıyoruz. Kalçamda sertleştiğini hissedebiliyorum.

Oh, Tanrım, *büyük*
hissediyor. Gerçekten
büyük.

Bacaklarımın arasındaki ağırlık zonkluyor.

Parmaklarımı göbek deliğinden gergin beline doğru inen tel tel saçların mutlu izinde gezdiriyorum. Kot pantolonunun içinde -kızdırıcı, alaycı bir şekilde- kayboluyor.

Avuçlarımı gövdesine doğru kaydırıyorum, sonra gömleğinin eteklerini tutuyorum. Sözsüzce göğsüne doğru ilerliyoruz, sadece başının üzerinden geçtiğinde öpüşmemizi kesiyoruz. Islak bir şekilde yere düşüyor.

Aynen böyle, gömleksiz. Kendi
elementine geri döndü.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Keskindiler. Parlıyorlar.

"Demek benim Yanki kızım beni üstsüz seviyor," diyor, dudaklarının bir köşesinde yarım bir gülümseme oynuyor. Biraz şişmiş olduklarını fark ediyorum.

O kadar seksi ki, eğer bu kadar tahrik olmasaydım ona bakmaktan bayılırdım.

Kollarımı boynuna dolayarak vücudumu ona yaslıyorum. Teninin sıcaklığı ıslak gömleğimi yakıyor.

İnce tişörtümün içinden meme uçlarım canlanıyor. Eli fark ediyor, gözleri göğsüme kayıyor.

"Oh, *kesinlikle* beni gömleksiz seviyorsun." Gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Sanırım ben de seni gömleksiz severdim."

"Kulübünüze katılacağım." Sesim biraz boğuk çıkıyor. "Yine de seninle kıyaslanabileceğimi sanmıyorum."

"Sus," diyor gömleğime uzanarak. "Karşılaştırmayı bırak. Sen harikası."

Gömleğimi başımın üzerinden çekip bizi tekrar ayırdığında ürperiyorum.

Gözlerimi kapalı tutarak bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Bugün düzgün görünümlü bir sutyen giydiğim için sessiz bir şükran duası gönderiyorum. Kırmızı, biraz dantelli. Çılgınca bir şey değil ama kupları şeffaf ve göğüslerimi yuvarlak ve sıkı gösteriyor.

Eli'nin burnundan uzun, kısık bir nefes verdiğini duyuyorum.

Sonra bir de baktım ki boynuma, tam da sevdiğim yere pasaklı bir öpücük konduruyor. Tam klitorisimde hissedebileceğim yere.

Bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Gözlerimi açıyorum ve sol göğsümün yuvarlak tepesini öpmek için eğildiğinde elimi saçlarına götürüyorum. Boynunu büküşü, derisine çarpan kalın damar ve kas telleri

-Bu konuda çok erkeksi bir şey var.

"Mutfağınıza ilk girdiğimden beri *bunu* yapmak istiyordum," diyorum.

O lezzetli sırtışının hayaleti dudaklarında oynatıyor.

"Öyleyse yap." Gözleri şimdi biraz puslu. "Ne istiyorsan onu yap, tatlım."

Parmak uçlarımda yuvarlanarak kollarımı Eli'nin boynuna doluyorum ve onu aşağı çekiyorum. Onu öpüyorum. Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum ve onu öpüyorum.

Yarım saniye içinde öpücük dağınık, sert ve derin. Doyamıyorum. *Ona*. Kokusuna ve teninin hissine.

Nabzım hızla atıyor. Eli'nin elleri kışma doğru inip beni kasıklarına doğru nazikçe bastırmadan önce sıktığında içimde yeni bir sıcaklık dalgası oluşuyor.

Şimdi kesinlikle ereksiyonunu hissedebiliyorum. Taş gibi sert.

Boynumu öpüyor. Hisler tenimden fırlayıp tam bacaklarımın arasına iniyor ve oradaki ağırlığın zonklamasına neden oluyor.

Ve sonra adımı söyledi.

Olivia.

Yarı hırıltı, yarı yalvarış. O aksanı sesli harflerin etrafında kıvrılıyor, sesi tamamen yeni, tamamen farklı ve tamamen seksi bir şey gibi çıkarıyordu.

Dizlerim bükülüyor.

Bükülüyorlar.

Kafamda canlandırıyorum. Ben bir patates çuvalı gibi yere düşüyorum, onu da yanımda sürüklüyorum. Birimizin burnu kanıyor, diğerimizin dirseği kırılıyor.

Ama ben aşağı inmem.

Onun yerine Eli beni yakalıyor. Kıçımı kavıyor, beni kaldırıp bacaklarımı beline dolamadan önce uyluklarımın arkasına doğru ilerliyor.

Nefesimi ağzına aldı. Beni anlamsızca öpüyor, dili ağzımı yalıyor, dişleri arı sokmuş dudaklarımı kemiriyor.

"Ben-" diye idare ediyorum.

Eli bana uzun, tembel bir dil darbesi atıyor. "Ne yapmıyorsun?"

"Ben öyle sallanmam," diye nefes alıyorum. "Kimseyle değil."

Ağzımı tekrar ağzına alırken göğsünden kahkahalar yükseliyor. "Az önce benimle yaptın."

Kalçalarımı onun ereksiyonuna doğru yuvarlıyorum. Homurdanıyor.

"Yatak odası," diyorum parmaklarımı saçlarına geçirerek. "Sadece geri dönmeye devam et. Tezgâhın önündeki kapı."

Eli bizi araba evinin küçük alanında yürütüyor. Dudakları benimkilerden hiç ayrılmadı.

Eski döşeme tahtaları ağırlığımızın altında gıcırıyor.

Yanıyorum. Çenemi gıdıklıyor. Aleti amıma giriyor.

Sert karnının çıplak teni benimkine baskı yapıyordu.

Gözlerim kapalı olsa da, pencere camlarına vuran yağmurun hafif sesinden yatak odasında olduğumuzu anlayabiliyorum.

Bir kolunu popomun altında kıvrıyor. Diğer elini omurgamdan yukarı doğru kaydırarak boynumun arkasını kavıyor ve beni kucaklıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor ve dudaklarımın kenarına bir öpücük konduruyor. "Seni yatağa yatıracağım."

Sadece omzuna doğru başımı sallayabiliyorum.

Nutkum tutuldu. Hiç böyle tutulmamıştım. Hiç böyle el üstünde tutulmamıştım.

Ya da belki de böyle hissetmeme hiç izin vermedim. Başka birine karşı bu kadar savunmasız olmaya.

Eli ile kendimi güvende hissediyorum. Güvenli ve çok seksi.

Eli beni yavaşça yatağa yatırıyor ve ben de bacaklarımı belinden çözüyorum. Eskiden teninin sıcaklığının olduğu yere bir soğuk hava hücumu geliyor. Titreyerek nefes alıyorum ve kollarımı göğsümde birleştiriyorum.

Pencereden gelen ışık yatağın ayak ucundaki Eli'nin yüzüne vuruyor. Toplanmış kaşlarının arasında bir kırıksıklık var.

"Buradayım," diyor ve sonra avuçlarını yatağa koyup yavaşça üstüme tırmanıyor, yatak onun hareketlerine uygun olarak alçalıyor.

Tırmanış. O kadar seksi ki kafamın patlayacağını düşünüyorum. Ağırlığını bir taraftan diğerine kaydırırken kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar esniyor. Islak saçları gözlerine düşüyor. Uzanıp geri tarıyorum.

Bacaklarımı ayırıyorum. Onu içeri davet ediyorum. Eli'nin bakışları keskinleşiyor.

Kasıklarını benimkilere dayadığında gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor, bacağımı tutup dizimi bükerek gövdem üzerine doğru yönlendirmeden önce kalçalarına bu küçük alaycı, iç boşaltıcı yuvarlanmayı veriyor. Vücudu benimkinin içinde eriyor. Islak kotum pes etmek istemiyor; eklem yerinin etrafında rahatsız edici bir şekilde sıkılıyor.

Ama başını eğip meme ucumu ağzına aldığı anda, sütyenimin kumaşının arasından *sertçe* emdiği anda, diğer tüm hisler arka planda kayboluyor.

Ellerimi saçlarının arasından çekiştirerek ağzına doğru eğildim. Şehvet, meme ucumun sertleşmiş noktasından klitorisime doğru fırlıyor.

Sanki vücudumu bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi, Eli kalçalarını tekrar döndürüyor ve kotumun dikişinin *tam orama* çarpmasına neden oluyor.

"Eli," diye inliyorum.

Cevap olarak diğer meme ucuna gidiyor, sonra göğsümde, boynumda ateşli bir öpücük çizgisi izliyor. Çeneme.

Sonra ağzımı içine alıyor, beni sıcaklığıyla ve teniyle sarıyor, bir elini çıplak yanımdan yukarı çekip göğsümü avuçlarken, zaten aşırı hassaslaşmış meme ucumu okşarken ağırlığını üzerime yerleştiriyor.

Çok seksi. Kocaman. Ağır.

Ona teslim olmam için bana yalvarıyor. Ağzıyla ve vücuduyla, kontrolü ele almak için izin istiyor. Kaç gün önce beni ilk gördüğünden beri yapmak istediğı şeyi yapmak için.

"Evet," diye nefes alıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

.....
ELI
.....

Olivia kalçalarını küçük küçük yuvarlıyor. Sadece kendi yuvarlanmamın tepesinde benimle buluşacak kadar, böylece aletimin başı tam ortasına çarpıyor.

Homurdanıyorum, alt dudağımı ısıriyorum.

Tüm ağırlığımı bir dirseğime vererek kendimi yukarı kaldırıyorum ve bacaklarının arasına uzanıyorum. Kotunun kalın, ıslak kumaşından bile ne kadar ateşli olduğunu hissedebiliyorum.

Nabzının atışını da hissedebiliyorum. Çıldırıyor.

Göğsümü tırmalıyor. İki parmağımı yarığının uzunluğuna bastırdığımda tırnaklarını tenime geçiriyor.

Yanıyor.

Olivia'nın yaptığı bir şey var; ne zaman hoşuna giden bir şey yapsam o kadar sessiz inliyor ki, dışarıdaki yağmurun sesini bile zor duyuyorum.

Şimdi ağzımın içinde inliyor. Ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum.

Bu kotun düğmelerini açıp ona gerçekten dokunmak istiyorum. Parmaklarımı onun yumuşak, tatlı sıcaklığına sokmak. Onu iyice açıp tadına bakmak. Bakalım o da benim kadar ateşli ve rahatsız mı?

Çünkü *Tanrım*, çok sertim. Aletim kotumun içinde şişmiş ve kocaman hissediyorum. Ben de düğmelerini açmak istiyorum.

Ama benim yok.

Öncelikle, ilk seferimizin The Spotted Wolf'ta birkaç biradan sonra ıslak, düşüncesiz bir sikiş olmasını istemiyorum. Olivia benim için bundan daha önemli.

Ona bundan daha fazlasını vermek istiyorum.

Ama daha önemlisi, beni içeri alıyor. Gözlerindeki ateşin vücuduna yayılmasına izin verdi. *Düşmanım Earl*'de yazdığı tutkulu şeyleri hissediyor ve bunların onu yakıp kül etmemesi için bana güveniyor.

Bana karşı ilk kez gerçekten savunmasız davranıyor. Onun güveni kalbimi bir el gibi sarıyor ve sıkıyor, beni hissettiriyor-

Yetenekli. Güçlü.

The Jam ile bu iş başladığından beri hissetmediğim şeyler.

Ve eğer Olivia'nın düşündüğü kadar yetenekliysem, güvenini onu zorlayarak ödüllendirmemem gerektiğini bilirim. Üstte olsam bile, sorumlu olan o.

Kararları veren o.

Her ne kadar onu soyup bir ya da beş kez orgazm etmek ve Gunnar'ın Cate'le seviştiği gibi sevişmek istesem de bunu yapmayacağım.

Özellikle istemediği sürece olmaz.

Şimdilik öpüşmeye devam edeceğiz. Ki bu kesinlikle umurumda değil.

Aslında tüm bu kuru sevişmeler beni eski Ford'umun arka koltuğundaki gençlik günlerime geri götürüyor. Çok eğlenceli. Sanki yeniden on yedi yaşındaymışım, bütün bunları ilk kez yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Olivia'nın onu öptüğümde donup kalması, kısa bir süre sonra kemiksiz kalması, bana ilk kez doğru dürüst öpüldüğünü düşündürüyor. İlk kez arzuyla boğulmuştu.

Belki de onun için uzun zaman olmuştur.

Durum ne olursa olsun, onu takip ediyorum ve ona istediğini vermek için elimden geleni yapıyorum. Elleri vücudumun üzerinde gezinirken, tenimin her santimine saygıyla, özenle ve merakla dokunurken, ben de aynısını ona yapıyorum. Parmaklarımı karnında, göğüslerinde, boynunda gezdiriyorum.

Olivia boynuna dokunmamdan gerçekten hoşlanıyor. Özellikle de dokunan benim ağzım olduğunda. Ağzım, dilim ve dişlerim.

Hayal ettiğim kadar yumuşak.

Kalbim de yumuşak. Yumuşak ve çok fazla *istemekten* dolayı zaten ağrıyor. Bu kızı benim yapmak istiyorum.

Sanırım sonunda doğru yönde ilerliyoruz. Şükürler olsun.

Saatlerce öpüştük.

Dudaklarım çiğ. Bütün gece fermuarıma sürtünen sikim de öyle.

Ama yine de Olivia'nın öpücükleri daha az ateşli hale geldiğinde ve sonra tamamen durduğunda bir hayal kırıklığı acısıyla savaşıyorum. Başını omzuma yaslamış, uyukladığını görmek için aşağı bakıyorum.

Nefes alış verişi düzeliyor. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. Kolum uyuşuyor ama hareket etmiyorum. Onu uyandırmak istemiyorum. Henüz değil.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Olivia kalmamı istemedi. İstesem bile için.

Tanrım, kalmak istiyorum. Bedenini bedenime sarmak ve uykuya dalmak Teninin kokusunu içime çekerek. Birlikte uyanmak. Kahvaltı hazırlayın. Kitaplardan konuşuruz. Belki restorana gitmeden önce üçüncü aşamaya geçeriz.

İç çekerek kolumu hafifçe sallıyorum.

"Olivia," diye mırıldandım kulağına. "Ben gidiyorum. Ama kotunu çıkar mı a l ı s ı n . Hâlâ ıslaklar ve üşütmeni istemiyorum."

Başını sallıyor, gözlerini açmıyor. "Tamam."

"Ertesi gün görüşebilir miyiz?" diye sordum. "Yarın The Jam'de uzun bir günüm var ama ertesi gün biraz zamanım olur."

Bir duraklama. Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. Cevabını beklerken kalbim sıkışıyor.

"Evet," diyor sonunda. "Bu hoşuma giderdi."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Onu nazikçe omzumdan kaldırdım ve doğruldu. Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan yuvarlandım.

"Kotunu çıkaracağına söz ver. Senin için yapardım ama..."

Tekrar başını salladığında gözleri hâlâ kapalıdır. Parmakları uykulu bir şekilde fermuarına gidiyor. Düğmeyi açıp kalçalarını kaldırıyor.

Karanlıkta bile, sütyeninin şeffaf kaplarını zorlayan kabarık ve mükemmel meme uçlarını görebiliyorum.

F-u-u-u-c-k.

"İki gün." Çabucak dudaklarından öptüm. "Seni görmek istiyorum."

Kot pantolonunu çıkaran Olivia bana tembel bir gülümseme sunuyor. Tangasının minicik askısını görüyorum -kırmızı da- ve kendimi arkamı dönmeye zorluyorum. Sikim kanlı bir cinayet çılgılığı atıyor.

"İyi geceler, Eli."

"İyi geceler, tatlım."

Olivia

Ertesi sabah, bulutların üzerinde uyandım. Sonunda adım atmıştım.

Ben seçimimi yaptım. Eli ile birlikte olacağım. Gerçekten.

Ama sonra bu seçimi yapmanın Ted'e geri dönmeyeceğim anlamına geldiğini hatırladığımda hemen dünyaya geri dönüyorum.

Titreyerek nefes alıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Vakit geldi. Ted'i aramalıyım. Ona ilişkimizin gerçekten bittiğini söylemeliyim.

Elijah'a aşık olup olmadığımı bilmiyorum. Henüz değilim. Ama dün gece onun kollarında kendimi o kadar özgür ve mutlu hissettikten sonra, Ted'le evlenmemin mümkün olmadığını biliyorum. Onu bu şekilde incitmek beni öldürecek olsa da, ona gerçeği söylemeliyim. Tekrar birlikte olacağımızı ummasına izin vermem adil değil. Çünkü olmayacağız.

Ted *iyi* bir adam. Onunla *iyi* bir hayatım olurdu.

Ama Eli ile olduğum gibi onunla da kendim olamıyorum. Ted hayallerimi desteklemiyor. Benimle aynı şeylerden zevk almıyor. Beni anlamsızca öpmüyor. Ve benim Eli için deli olduğum kadar onun için deli olan birini hak ediyor.

Bu yüzden bu işi bitirmeliyim. Onu daha fazla incitmeden önce.

İçgüdülerim bana bunun doğru hareket olduğunu söylüyor. Ama telefonumu elime alıp Ted'in numarasını açtığımda içimi yeni bir korku kaplıyor. Profiline yüklediğim resimde gülümsüyor, düzgünce ütülenmiş kazağı ve hakileriyle yakışıklı görünüyor.

Kendime güvenmem gerektiğini biliyorum. Bu aramayı yapmalıyım. Ama lanet olsun, onu ezmek istemiyorum.

Derin bir nefes alarak numarasını tuşladım. Zil sesi kulağımda çınlıyor ve nabzımı hızlandırıyor.

Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bunu gerçekten yapıyorum. Güzel ve başarılı bir hayatı paylaştığım adamdan ayrılıyorum. Sadece benim için seçtiği muhteşem bir elmas yüzüğe küçük bir servet harcayan adamdan. Kağıt üzerinde, kesinlikle mantıklı değil.

Ama kalbim aksini söylüyor. İçgüdülerim de öyle.

Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Üç yıllık bir ilişkiyi bitirmek her zaman korkutucu ve üzücüdür. Dürüst olmak gerekirse,

Ayrıca özgürleşme duygusunu da hissediyorum. Ted'i bırakmak, hayatımın yeniden bana ait olduğu anlamına geliyor.

Bunu istiyorum. Hem de çok. Ted'le birlikte olmanın beni bağladığını şimdi anlıyorum. Kapana kısılmış.

Ama Eli ile birlikte olmak? Bu özgürlük gibi hissettiriyor.

Ted sonunda telefonu açtığında, sesi farklı geliyor. Ya da belki bugünlerde Eli'nin sesini duymaya alışmışımdır.

Her zamanki gibi hoşbeş ediyoruz. Bu sırada kalbim çok hızlı atıyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum. *Çok üzgünüm*, kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum. *Seni böyle hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm*.

Konuşmamızda bir duraklama oldu. Sanki söyleyecek bir şeyim olduğunu biliyormuş gibi konuşmamı bekliyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum ve bırakıyorum.

"Gerçekten üzgünüm Ted. Ama ilişkimizi bitirmek zorundayım. Temelli olarak."

Eli

Ertesi Gün

Erkenden kalkıyorum, daha güneş doğmadan bisküvi hamuruna gömülüyorum.

Yirminci kez telefonuma bakıyorum. Acaba Olivia'yı arasam mı? Onu yemeğe davet etsem.

Ve yirminci kez, gözlerimi kaçırıyorum. Dün biraz mesajlaştık ama işte çok meşguldüm. Eve döndüğümde onu aramayı düşündüm ama saat neredeyse sabahın biriydi ve pencereleri karanlıktı. Onu uyandırmak istemedim.

Ben de ona ihtiyacı olan alanı vermek istiyorum. Bunu yapmak giderek daha da zorlaşıyor. Bana hissettirdiklerini çok seviyorum.

Telefonumu kanepeye fırlatıyorum. Ulaşılamayacak bir yerde tutmak en iyisi. En azından güneş doğana kadar.

Bisküvi hamurunu eşit yuvarlaklar halinde kesmek için bir kavanozun ağzını kullanarak -Büyükanne Mae'nin eski numarası- Olivia'nın geçen gece bana nasıl teslim olduğunu hatırladığımda kalbim küt küt atıyor. Adımı söylediğinde sesindeki o çıplak kırılganlığı. *Eli*. Sanki ona sadece benim verebileceğim bir şey için bana yalvarıyordu.

Bir şeyi yapmak ve iyi yapmak için gerekenlere sahip olduğumu hissetmeyi özledim.

Olivia'ya *çok* iyi davranırdım. Sadece bir öpücükle onun bastırılmış tüm şehvetini serbest bıraktım. Bahse girerim bundan daha fazlasını yaparsak onu ulutabilirim.

Tüm olasılıkları düşünmek çok eğlenceli.

"Şu anda gerçekten 'I Want to Know What Love Is' şarkısını mı mırıldanıyorsun? Sanırım bu da haberlerle başa çıkmanın bir yolu."

Başlıyorum, neredeyse lavaboya yerleştirmek üzere olduğum kaseyi düşürüyordum. Naomi tezgâhın başında durmuş, anahtarlarını çevirirken hafif telaşlı bir ifadeyle bana bakıyor.

Sanırım aslında mırıldanıyordum. Bunu asla unutamayacağım.

"Uh," dedim, göz kırparak. "Hayır mı? Evet mi? Belki?"

Naomi başını sallar. "Sen kimsin ve tanıdığım ve sevdiğim ağzı bozuk şefe ne yaptın?"

Lavaboya **y ı ğ d ı ğ ı m** kirli bulaşıklara dalmış gibi yaparak gözlerimi deviriyorum. "Ne haberlerinden bahsediyorsun?"

"Duymadın mı?"

"Neyi duydun?" Musluğu açarak söyledim.

Hamile gibi bir duraksama. "Oh, Eli."

Ses tonu -sessiz bir şekilde perişan- başımı kaldırmama neden oldu.

Gözleri ıslak. Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve avucunun içiyle gözyaşını silerek başka tarafa bakıyor.

Birlikte çalıştığımız beş yıl boyunca Naomi'yi hiç görmedim. Ağla.

Midem bulanıyor. Bir an öncesinin hoş, mutlu sıcaklığı çözülüyor ve kanım aniden soğuyor.

Naomi'nin bana The Jam'in sonunda bittiğini söylemesine gerek yok. Yüzündeki ifadeden anlıyorum.

Musluğu kapatıyorum ve ellerimi kurulama zahmetine girmeden kanepeden telefonumu alıyorum. Tabii ki yedi cevapsız arama var. Üçü Naomi'den, biri The Jam'in menajeri Katie'den ve geri kalanı da The Pearl'ü açtığımdan beri iş ortağım olan restoran grubunun üyelerinden.

Mutfağında durup ekrana bakıyorum. Nabzım çarpıyor. Kulaklarımda bir çınlama var.

Gözlerim yanıyor ve aniden nefes almakta zorlanıyorum. Ciğerlerim çalışmıyor.

Görüşümü bozan siyah noktaları göz kırparak uzaklaştırıyorum.

On sekiz tekerlekli bir araç tarafından ezilmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Naomi bana doğru bir adım atarak, "Çok ama çok üzgünüm," diyor.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. Felci kafamdan atmaya çalışıyorum. Kalbimden.

Sorun yok. İyi olacağız.

"Bunun olacağını biliyorduk," diyorum, ağzımdan yıpranmış çizgiler dökülürken. "Pişman değilim, sen de olmamalısın. Her zaman gurur duyacağım yemekler yaptık. Silahlarımıza sadık kaldık ve şefler ve insanlar olarak kim olduğumuza sadık kaldık. Bu bir ölüm cezası değil Naomi. Birlikte çok şey öğrendik, değil mi?"

Gözlerindeki bakış, bu *acıma* mı?

"Benim için güçlü olmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" diyor. "Bana saçmalıklarını anlatma. Bu konuda üzgün olduğunu kabul etmende bir sorun yok. Kesinlikle öyleyim."

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavırıyor.

"Tabii ki acıtıyor," diye cevap veriyorum. "Ama bu bizim potansiyelimiz hakkında bir yorum değil.

Başarısızlık bir ölüm cezası değildir Naomi, bu-"

"Bir fırsat. Bu cümleyi seviyorsun, değil mi?"

Gözlerine bakıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Bir adım daha atıyor. "Şef, bunu *hissetmeni* istiyorum. Tüm bu acı ve hayal kırıklığını tek başıma kaldıramam. Bunun bir kayıp olduğunu ve berbat bir şey olduğunu kabul etmeni istiyorum. İyiymişsin gibi davranmayı bırak. Çünkü seni tanıyorum ve iyi değilsin."

Ani ve keskin bir öfke dalgasına kapıldım. Ben kaybetmem.

Ben başarısızlık yapmam.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek telefonuma bakıyorum. Bir arama daha geliyor. Bu sefer Luke'tan.

Bu şehirde her zaman olduğu gibi The Jam'in kapanacağı haberi hızla yayılıyor.

Aramayı görmezden geliyorum.

"Bak," diyorum sessizce. "Bu benim için yeni bir durum. Bunu kendi yöntemlerimle halletmeliyim. İhtiyacım var-"

Pekala. Neye ihtiyacım olduğundan emin değilim.

Boşver onu. Olivia'ya ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var ve uzaklaşmalıyım.

Kafamda haftayı gözden geçiriyorum. The Jam kapanırken, Naomi'yi Pearl'e gönderebilirim. Onu hatta koyup ben yokken Maria'nın beni idare etmesini sağlayabilirim.

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp koştuğumun farkındayım. Ama bir yıldan uzun bir süredir gerçek anlamda izin almadım. Belki şehir dışına çıkmak ve mutfaktan uzaklaşmak bana düşünmek için çok ihtiyaç duyduğum zamanı verir.

Çok ihtiyaç duyulan bir bakış açısı.

Naomi'ye bakarak, "Bu öğleden sonra herkesle bir toplantı yapacağım. Ayrıntıları belirleyeceğiz. Seni ve personeli toparlayacağız ve İnci için istemediğimiz her türlü ekipmanı satmak için çalışmalara başlayacağız. Geri kalan her şeyi döndüğümde halledebiliriz."

Naomi'nin kaşları alnının üst kısmına sığıyor. "Nereden döneceğim?"

"Kulübede," dedim. "Başka nerede olacak?"

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

OLIVIA

Eli için bir bölüm hazırladığımda öğleden sonra oluyor. Sayfaları derli toplu bir yığın haline getirip bir bağlayıcı klipsle birbirine tuttururken ellerim biraz titriyor. Onu tekrar göreceğim için gerginim.

Ayrıca Ted'le yaptığım konuşmanın etkisinden hala biraz kurtulamadım. Ondan ayrılmamı *hoş* karşıladığını söyleyemem. Ama bu konuda çok nazikti. Hatta sakindi. Şüpheli bir şekilde. Bu da bana birbirimizi birlikte olacak kadar sevmediğimizi düşündürüyor. Evlenmek bir yana.

İçgüdülerim haklıydı. Temelli ayrılmak doğru hamleydi. Sanırım bunun gerçekleşmesi ve bu kadar çabuk olması beni biraz şaşırttı.

Ama kendimi toparlamak için bir günüm vardı. Dünkü telefondan sonra her şey hakkında çok daha iyi hissediyorum. Ted'le birbirimize uygun olmadığımızın bir nedeni daha. Kalıcı ayrılığımızdan sonra bir gün içinde kendimi toparlayabiliyorsam, bu Ted'in aradığım *kişi* olmadığına dair iyi bir işarettir.

Belki Eli öyledir.

Bölümlerimi bıraktığımda asla evde olmuyor. Ama evde *olabileceğini* hayal etmek beni, Gunnar odaya girdiğinde Cate'in hissettiği türden bir heyecanla dolduruyor. Daha önce yeni bir öpüşme sahnesi yazmış olabilirim ya da olmayabilirim, sadece geçen gece Eli'nin kollarında hissettiğim her şeyi kelimelere dökebilmek için.

Cate ve Gunnar birkaç saat paylaştılar, bir öpücük, daha fazlası değil. Onu tanııyordu. Kesinlikle onun ilgisini hak etmiyordu.

Onu baştan çıkardı. Onu öptü. Ve sonra gitti.

Gunnar Danes'e karşı nefretten başka bir şey hissetmek yasaktı.

Yine de, hissettiği bu kesinlikle yasak şeyin yoğunluğu yüzünden zorlukla nefes alabiliyordu.

Bu satırları okurken parmak uçlarımı dudaklarıma bastırıyorum. Hâlâ onun tadını alabiliyorum, tarçının ve özellikle Elijah Jackson'a özgü erkek tatlılığının.

Onu düşünmeden edemiyor olmam doğru kararı verdiğimi gösteriyor. Bu sabah göğsümün içinde parlak ve yakıcı bir güneşle uyandım. Hâlâ her yerde onun kokusunu alabiliyordum. Çarşaplarda. Saçlarımda.

O üzerimdeyken kendimi özgür, kendinden emin ve *canlı* hissediyordum.

Beni nasıl öptüğünü düşündüğümde kalbim acıyordu, hâlâ da acıyor.

Seni o kadar çok istiyorum ki içim içimi yiyor dediğinde gözlerindeki keskin kenarlı yumuşaklık.

Midem zorla iniyor. Bir elimle bastırıp nefes alıyorum.

Kimse beni böyle istememişti. Özellikle de her zaman sorumluluk sahibi ve sakin olan Ted.

Eli'ı tekrar görmek istiyorum.

İçgüdülerim bana yapmamı söylüyor.

Oraya gitmemi. Derin bir nefes alarak, yapıyorum.

Kapıyı açtım ve merdivenlerden aşağı indim.

İşte o zaman bir tütün kokusu alıyorum. Sigara dumanı değil. Daha topraksı bir şey. Hoş.

Eli'nin purosı. İlk gece sokaktaki kuşları kovalarken kokladığım türden.

Lanet olsun, gerçekten evde mi?

Kalan basamakları tırmanarak iniyorum, bacaklarım aniden uyuşuyor. Şeride döndüğümde, onu devasa siyah bir kamyonetin kasasına bir soğutucu iterken gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Dönüyor. Kanvas bir spor çantası alıyor ve onu da yatağın üzerine atıyor. Dişlerinin arasına bir puro sıkıştırmış.

Billy arka lastiklerin etrafında dolaşıyor, kuyruğunu sallıyor ve nefes nefese kalıyor.

Eli'nin bir tişört giydiği gerçeği -kollarının güzelce doldurduğu yıpranmış beyaz bir tişört- bana ipucu veriyor.

Bir sorun var.

Geçen gece olanlardan pişman mı? Beş saatlik saçma sevişme seansımla onu şehir dışına mı kovaladım?

Kitabı bir cankurtaran simidi gibi göğsümde tutarak ileriye doğru adım atıyorum.

Eli aynı anda kafasını kaldırıyor. Gözleri akşamüstü ışığında çok ama çok yeşil.

Fırtınalılar. Alnı çatık. Tekrar titremeye başladım.

"Hey," diye idare ediyorum.

Purosunu ağzından çıkarıp kamyonetin kasasının kenarında dengeleyerek bana doğru ilerliyor. "Hey sen."

Hey sen. Bu adamın aksanında her şeyi, en küçük selamlaşmayı bile seks ve macera vaadi gibi gösteren şey nedir?

Eli kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Yanağıma bir öpücük kondurduğunda içimde küçük bir rahatlama dalgası -heyecan da peşinden geliyor- oluşuyor.

Puro ve tıraş losyonu gibi kokuyor.

Bana yeni bir aşinalık ve arzuyla dokunuyor. Elleri sırtımın altından kayarak popomun hemen üzerinde dururken kendinden emin. Serçe parmakları kot pantolonumun bel bandının üzerinden görünen iç çamaşırımla flört ediyor. Yüzü benimkinden yarım santim uzaktayken bir süre daha oyalanıyor. Gözleri ağzıma kayıyor.

Benimki onunkine kayıyor. O muhteşem, dolgun dudakları gerçekten öpebildim mi? Bunu tekrar yapabilecek miyim?

Bir yanım Eli'nin dün gece geçtiğimiz çizgiyi hiç geçmemişiz gibi davranacağından endişeleniyordu. Diğer bir yanım ise bunu bu şekilde kabul edeceğini umuyordu. Dokunarak ve alay ederek.

Ellerini benden uzak tutamıyor. Ve ben buna bayılıyorum.

Kollarımı boynuna doluyor ve hafifçe ona doğru eğilerek ona sarılıyorum. Bacaklarımın arasında yavaş, ılık bir şehvet dalgası yayılıyor.

"Neler oluyor?" Boynuna doğru

mırıldanıyorum. Parmakları kıcımlı sıyrılıyor.

"Hm?"

"Bu." Gömleğinin arkasını çekiştiriyorum. "Bu sen değilsin."

Sıcak bir sessizlik. Nefes alırken göğsü benimkine bastırıyor. Nefes veriyor.

"The Jam kapanıyor," diyor. "Bu resmi bir şey."

Göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Tanıştığımız o ilk sabah restoranını kaybetme ihtimalinden bahsederken sesi çok... neredeyse umursamaz geliyordu.

Ama şimdi? Şimdi sesi yenilmiş gibi geliyor. Benim tanıdığım Eli'ye hiç benzemiyor. Zavallı adam.

Onu daha yakına çekiyorum.

"Çok özür dilerim. Bu gerçekten çok kötü." Yutkundu. "Evet. Öyle."

Beni son bir kez sıktıktan sonra geri çekiliyor. Hâlâ çok yakınımnda duruyor. Ya da belki yeterince yakın değil.

"Ne yapabilirim?" Ona bakarak soruyorum.

"Birkaç günlüğüne şehirden ayrılıyorum. Kafamı boşaltmak için zamana ihtiyacım var. Su kenarında bir kulübem var." Gözlerimi arıyor. "Benimle gel."

Nabzım sıçrıyor. Gözlerimi kırıştıyorum, gülünç derecede gururlu ve gülünç derecede mutluyum

-Bana soracağını söyledi.

"Ben de tam kapınızı çalmak üzereydim. Son dakika olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Ama benim bir molaya, senin de yazacak bir yere ihtiyacın var. Kulübe mükemmel. Sessiz bir yer. Güzel. Kamyonetime bir kasa şarap koy. Ve ilham perinin yazmaya devam etmesi için ihtiyaç duyduğu tüm yiyecekleri yapacağımı söylemeye gerek yok."

Sikişeceğimizi söylemeye gerek yok.

Yani, nasıl yapamayız ki? Sadece ikimiz olacağız. Bir kulübede. Bir kasa şarapla.

Sadece bu bile evet dememi sağlıyor.

Ama bundan da öte, gözlerindeki acı beni gerçekten gitmeye itiyor. Perişan halde, öyle değilmiş gibi davranırsa da. Restoran sektörü hakkında fazla bilgim yok ama bir restorani kapatmanın büyük bir mesele olduğunu biliyorum. Özellikle de The Pearl'ün başarısından sonra. Eli burada, dünyanın zirvesinde olduğunu düşünüyordu.

Ve sonra çamura batırıldı.

Onun için çok üzülüyorum. Tanıştığımızdan beri bana harika davranmaktan başka bir şey yapmadı. İyiliğinin karşılığını vermek istiyorum. Onun bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım etmek istiyorum.

"Çok isterim," diyorum.

Göz kırpma sırası onda. Bir elini başının arkasında gezdiriyor ve sırtarak nefesini bırakıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bir çantaya birkaç şey atacağım. On dakika içinde buraya dönebilirim. Getirmemi istediğiniz bir şey var mı?"

Eli başını sallıyor, gözleri vücudumda gezinirken tekrar yumuşuyor, sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Sadece sen, Olivia."

Eli'in araba kullanırken ne kadar seksi görüldüğüne hazırlıklı değilim.

Kocaman bir eli direksiyonda. Diğer camdan dışarı sarkmış, purosunu birinci ve ikinci parmaklarının arasında tutuyor. Altın çerçeveli bir çift havacı gözlüğü takmış, bu da onu görev dışındaki çekici bir polis gibi gösteriyor.

Kamyonu bir dizi köy yolunda ustalıkla yönlendiriyor. O bu küçük evrenin efendisi.

Ve ıslağım. O kadar ıslak ki iç çamaşırimi ıslattığını hissedebiliyorum.

Pencereler kapalı, ama bu aramızda uzanan sıcaklığı soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. Hava çok sıcak.

Saçım her yerde. "I'm On Fire" çalıyor, çünkü Eli böyle düşüncelidir ve biz daha garaj yolundan çıkmadan Springsteen'i açmıştır. Pencerelerin dışında, ateşli bir gün batımı bataklık alçak ülke manzarasını turuncu, mor ve mavinin tonlarına boyuyor. Billy arkamızdaki koltukta pantolon giyiyor.

Okyanusun kokusu kafamı

dolduruyor. Okyanus ve Eli.

Ona doğru bir bakış atıyorum. Dağınık çenesinin kare hatlarına bakıyorum. Dudaklarının şehvetli kıvrımlarına. Gözleri gözlüklerinin ardında düşünceli, bir virajı döndüğümüzde ve güneş ışığı ön camdan içeri girdiğinde kaz ayakları derinleşiyor.

Genelde bu kadar sessiz değildir. Bu kadar düşünceli. Ondan yayılan acıyı, kafa karışıklığını hissedebiliyorum.

"Bakmanın kibar bir davranış olmadığını biliyorsun," diyor, gözleri yola dönmeden önce benimkilere kayıyor. Ağzının bir ucu sırtarak kıvrılıyor.

Yutkunuyorum. "Evet, şey. Bu kadar yakışıklı olmak kibarlık değil."

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim." Gözlüklerinin camları arasından gözlerinin çıplak bacaklarımda gezindiğini görebiliyorum.

Tenimde bir elektrik yükü dolaşıyor.

"Şimdi kim bakıyor?" Yüzüme doğru savrulan saçlarımı geri tutarak söylüyorum.

Puroyu aramızdaki konsolun üzerinde duran teneke bir kaba koyuyor. Sonra küçük, düzgün bir *alkışla* kabı kapatıyor. "Ben."

"Dikkatin dağılmışken araba kullanmamalısın."

Sırtışı derinleşir. "Elimde değil. Çok dikkat dağıtıcısın."

"Dene beni," diyorum elbisemi biraz daha yukarı kaldırarak. Kamyon savruldu. Eli homurdanarak düzeltiyor.

"Bizi bir ağaca çarpmamı mı *istiyorsun*?"

"Eğer kafanı dağıtacaksa, evet. Belki de öyle."

Bac"Ne kadar tatlısın," diyor ve uzanıp şakacı bir şekilde başımı okşuyor. ak.

Nefesim kesiliyor. Eli geri çekildi. Boğazımı temizliyor. "Özür dilerim." Çenesinin altındaki sakalını kaşıyor.

Kalbim küt küt atıyordu. Elini üzerimde hissetmek çok *hoşuma* gitti.

Bir centilmen gibi davranıyor. Ama ben hayvanı istiyorum.

Uzanıp elini tutuyorum. Kalçamın üzerine koyuyorum. "Olma," diye cevap veriyorum sessizce.

Bana doğru biraz eğiliyor, gözlerime bakmak için başını çeviriyor. Bir eli direksiyonda. Bir eli bende.

"Hiçbir şey beklemediğimi yinelemek istiyorum," diyor sesi

Farklı. Gruffer. "Seni buraya yazman için getirdiğimi söylerken ciddiydim. Bunun dışında bir şey yapmak zorundaymışsın gibi hissetme. Benimle yani. Dün gece harikaydı. Gerçekten, gerçekten harikaydı. Ama işleri ağırdan almaktan mutluyum."

Dudağımı ısıırıyorum. Sonra elini tutup bacağımın üzerinde biraz daha yukarı kaydırıyorum. Seksim onun yakınlığında nabız gibi atıyor. Serçe parmağı, onu en çok istediğim yerden sadece üç inç, muhtemelen daha az uzakta.

"Bunun dışında şeyler yapmayı çok istediğimi bilmeni isterim," diye cevap veriyorum. "Ama sadece sen istersen."

Eli bacağımı yumuşak bir şekilde sıkıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Ben de istiyorum. Geçen gece

-Olivia, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Bugün kaldığımız yerden devam etmeyi çok düşündüğümü itiraf etmeliyim."

Göz kırpıyorum. Bu adamın beni istediği gerçeğini hâlâ atlatamadım.

Ona olan isteğimi bu kadar cesurca ifade ettiğim gerçeğini kabullenemiyorum. Ne istediğim konusunda açık sözlü olmakta bir özgürlük var. Saçmalıkları bir kenara bırakıp sadece istediğimi *yapmak*.

"Bu hoşuma giderdi," diyorum.

Bakışlarını yola odaklamadan önce bana bakıyor. "Ben de." Serçe parmağı iç çamaşırımın kasıklarına değiyor.

Gülümsüyorum. Göğsümde bir endişe hissetsem bile. Tüm bunlar çok harika. Çok heyecan verici. Bu adam için tüm hayatımı yakacağımdan endişeleniyorum.

Ted'e geri dönmeyeceğimi biliyorum. Ama işimle ilgili ne yapacağım?
Yaşam durumum?

Endişeleniyorum.

Ama Eli'in geri dönmesini sağlayacak kadar endişeli değil. Derinlerde bir yerde, bu doğru hissettiriyor.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

ELI

Olivia kulübeye girip hareketsiz kaldığında gülümsemeden edemiyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor, güneş gözlüklerini saçlarına doğru kaydırırken. "Eli, bu inanılmaz."

Çantalarını kapının yanına bırakarak arka pencerelere doğru yürür. Manzarayı seyrederken ellerini sırtının alt kısmına koyar.

Doğa Ana bir kızı etkilemeye çalıştığımı biliyor olmalı, çünkü bu gece tam bir şov yapıyor. Bataklık, karanlık su ve uzun otlardan oluşan zig zaglar çizerek ufka doğru genişliyor. Güneşi suya tamamen batmadan hemen önce yakaladık. Gökyüzü muazzam, açık ve ateşli. Işık suya vuruyor, onu altın ve gümüş rengine yakıyor.

Olivia'nın elbisesinin tüllü kumaşına da takılıyor ve onun biçimli bacaklarının ve kalçalarının hatlarını görmemi sağlıyor. Geçen gece o bacakların bana sarıldığında nasıl hissettirdiğini şaşırtıcı, içgüdüsel bir ayrıntıyla hatırlıyorum.

İki saatlik yol boyunca taşıdığım yarım tombulluğum tam selam veriyor.

Bu kızı yatağa atmak için sabırsızlanıyorum. Onu sıcak, yumuşak ve hazır hale getirin ki ona istediğim gibi bakabileyim.

Eğer bu kafamı boşaltmazsa - eğer bu göğsümde lanet olası bir fil gibi duran hayal kırıklığını unutturmazsa - hiçbir şey yapamaz.

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum arkasında durarak. Boynunu, çıplak omzunu öpmek istiyorum. Ama orada duramayacağım. Ve Olivia'nın kıyafetlerini çıkarmadan önce onu baştan çıkarmak istiyorum. Şarap, yemek, tatlı. *Sonra* seks. "Bu mülkü ilk gerçek maaşımı aldığım da satın aldım."

Hayatım boyunca bu manzaraya uyanmanın hayalini kurdum. Kulübeyi yıllar içinde parça parça yeniledim."

Olivia'nın bakışları kulübenin içinde geziniyor. Küçük -bir yatak odası, bir banyo, mutfak, oturma odası, bir sürü kitap rafı ve arkada bir güverte- ama tam istediğim gibi.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Bu *sensin*. Bayıldım." Onun güzel mavi gözlerine bir anlığına dalıp gidiyorum.

"Rahatına bak," diyorum göz kırparak. "Biraz şarap koyayım ve yemeği başlatayım."

"Aslında." Olivia mutfağa geçiyor, ben de soğutucuyu tezgâhın üzerine koyuyorum. Açtı ve içine baktı. "Sana bir kez olsun yemek yapabileceğimi umuyordum."

Gülümsüyorum, zevk kalbimin etrafında kıvrılıyor. Benimle ilgilenmek istiyor. Bu çok tatlı.

"Ben aşçıyım," diyorum. "Bunu yapmamın bir sakıncası yok."

Soğutucunun üst kısmının düşmesine izin veriyor ve bana bakıyor. "Biliyorum. Ama ben dinlenirken işi hep sen yapıyorsun. Değişiklik olsun diye bırak ben yapayım. Berbat bir gün geçirdin. O yüzden ayaklarını uzat ve rahatla. Ben her şeyi hallederim."

Gülüyorum. "Ayaklarımı uzatan biri olmadığımı biliyorsun. Ama yemek yapmak istiyorsan, mutfak senin olsun. Yardımcı şefin olabilir miyim?"

"O da ne?" diyor sırtarak.

Omuz silkiyorum. "Yardımcın. Ben doğrasam, sen pişirsen nasıl olur?" "Anlaştık. Şimdi lütfen bana bir kileriniz olduğunu söyleyin."

"Tabii ki var," diyorum. Buzdolabının karşısındaki dar kapıyı açıyorum ve benim standartlarıma göre bile iyi stoklanmış bir kiler ortaya çıkıyor.

Olivia gelir ve bir kutu spagetti eriştesi ile birkaç kutu ezilmiş domates alır. "Mükemmel. Annemin pazar sosunun hızlı bir versiyonunu yapacağım."

Uzattığım kolumun altında durup bana bakıyor. Onu öpme arzusuyla dolup taşıyorum.

"Pekâlâ, şef. Bana ne yapacağımı söyle," diyorum.

Pencereleri açıyorum. Bir şişe iyi Barolo açarım. Biraz Pearl Jam açarım.

Ve sonra işe koyuluyoruz.

Olivia ocaktaki büyük tencerede eti kızartırken ben sarımsak ve soğanları doğruyorum. Kulübenin geri kalanı gibi mutfak da küçük ve birbirimize hoş bir düzenlilikle çarpıyoruz.

Olivia mutfağımdayken, havada yemek kokusu ve arka planda Eddie Vedder şarkı söylerken, fil göğsümden yuvarlanıyor. Bıçağımı sallayarak doğrarken kendimden geçiyorum. Uykumda bile yapabileceğim rahatlatıcı hareketler. Charleston ve oradaki tüm sorunlarım yavaş yavaş kayboluyor, ta ki kötü bir rüya gibi gelmeye başlayana kadar. Bilinçaltımın uydurduğu bir şey.

Olivia neredeyse tüm yemekle ilgileniyor. Bir keresinde sos az baharatlı çıktığında yardım istedi. Düzeltmek için bana duyduğu güvenden dolayı çok gururlandım ve ona bu küçük şekilde yardım etmek iyi hissettirdi. O anda, son altı aydır hissettiklerimin tam tersini hissettim. Ne yaptığımı bildiğimi hissettim. Bana ihtiyaç duyulduğunu hissettim.

Tenimde ve mutfakta da kendimi evimde gibi hissettim. Her zaman berbat olmadığımın güzel bir hatırlatıcısı.

Dışarıda, güvertedeki piknik masasında yemek yiyoruz. Olivia bana Charleston'da ziyaret ettiği ve sevdiği yerlerden bahsediyor. Ona restoranlar ve barlar hakkındaki tüm dedikoduları veriyorum. Beleşçi sahipleri. Kim sevişiyor. Kim aldatıyor. Şehirdeki en iyi karides ve irmiği kim yapıyor.

Konuşmayı kasıtlı olarak hafif tuttuğunu hissediyorum. Ki bunu onun bildiğinden daha çok takdir ediyorum. Konuşmak istediğim son şey kendi restoranım.

Kendi hatalarım.

Ayrıca onunla konuşmayı da seviyorum. Etrafımızı saran cırcır böceklerinin çiftleşme alışkanlıkları hakkında konuşuyor olabilir ve sanırım yine de büyülenirdim. Kullandığı kelimeler, anlattığı hikayeler. Sohbeti yöneten bir tarzı var - bu özgüven bana aşçılık okulundaki öğretmenlerimi hatırlatıyor.

Önceki hayatında kim-ne-olduğunu merak ediyorum. Yazar olmadan önce.

Ben sabırlı bir adamım. Ama Olivia ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onun hikayesine o kadar aç oluyorum. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Neyden kaçtığını bilmek istiyorum.

Yazdığı kadar tutkulu sevişiyor mu bilmek istiyorum.

Boş tabaklarımızı ve şarap bardaklarımızı içeri getirdiğimizde yıldızlar zifiri karanlık gökyüzünde titreyiyor. Olivia kendi tabağını kirli bulaşıklarla dolu lavaboya koyuyor. Suyu açıyor ve fırçalamaya başlıyor.

Arkasına yanaşım. Kollarımı lavabonun kenarına, belinin iki yanına koyup onu kafesledim.

Önümü sırtına yaslayarak ensesine bir öpücük konduruyorum. Elleri hareketsiz kaldı. Bir kan hücumu sikimi sertleştiriyor. Bütün gece bunu yapmak için bekledim.

"Bırak onu," diye mırıldanıyorum tenine karşı, dişlerimle ısırıyorum. "Seni yatağa götürmek istiyorum."

Titrek bir nefes alıyor. Bir süre sonra musluğu kapattı. Sonra boynunun yamacından omzuna doğru ilerlememe izin veriyor. Teni tüylerim diken diken oldu. Ona biraz daha eğiliyorum, kalçalarımı eğiyorum, böylece sert aletim kış yanaklarının arasında kayıyor.

Eli lavabonun üzerinde benimkini buluyor ve sıkıyor.

Mutfakta sessizlik var. Tek ses açık pencereden geliyor. Cırcır böcekleri. Okyanusun uzaktan gelen sesi.

"Ben çok-" Kulak memesini ısırdığımda gözleri kapanıyor. Nefesi kesiliyor. "Tanrım, Elijah, o kadar tahrik oldum ki canım acıyor."

Dudaklarımda bir sırtış beliriyor. Şimdiden dağılmaya başladı.

Şimdiden ellerimde parçalanmaya başladı ve ben daha dokunmadım bile. Onu.

Onu boşalttığımda aklını kaçırarak. Çünkü bu ona verebileceğim bir şey. En büyük banka hesabına sahip olmayabilirim. Başarısız olmuş olabilirim.

Ama konu bu olduğunda ne yaptığımı biliyorum.

Elini lavabodan çekip kendi elimde tutuyorum ve bana bakması için onu çeviriyorum.

"O zaman yatağa gel. Sana iyi bakacağım bebeğim." Gözlerini arıyorum. Onlarda gördüğüm güven ve arzu beni dümdüz ediyor.

Bu kız için gerçekten kötü hissediyorum. Çok kötü.

Yutkunurken boğazının kasları duyusal bir şekilde hareket ediyor.

"Biliyorum yapacaksın," diye fısıldıyor. Sonra lavaboyu itiyor ve yine bana dönük olacak şekilde arkasını dönerek beni yavaşça yatak odasına çekiyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ELI

Yatak odasının kapısını arkamızdan tekmeleyerek kapattığımda kalbim küt küt atıyordu. Billy'nin tam da istemediğim bir anda ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu var.

Bu gece Olivia'nın tamamen bana kalmasını istiyorum.

Pencerelerden içeri bir esinti giriyor. Hava berrak. Biraz serin.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, Olivia elimi bırakıyor. Parmak arası terliklerini çıkardı. Kalçasının yanında elbisesini bir arada tutan kravatu çekiştiriyor.

Açıldığında ağzım kuruyor, süt beyazı göbeğinin bir dilimi ortaya çıkıyor. Giydiği elma şekeri kırmızısı sütyen gerçekten göze çarpıyor.

Bugün farklı bir külot giymiş. Çıplak bir tanga.

Olivia omuzlarını geriye atıyor. Elbise vücudundan aşağı kayarak ayaklarının dibinde güzel bir gazlı bez yığını oluşturuyor.

Hareket edemiyorum. Gevşek çeneli bir aptal gibi önünde duruyor, bakışlarımla vücudunu yutuyorum. Titriyor, bacak kaslarında ve kollarında küçük titremeler var. Ama gözlerini benimkilere kilitliyor. Mavi gözleri ateşle parlıyor.

Güven.

Bana dokunmuyor. Ama yine de içime uzandığını, göğüs boşluğumdaki tüm yumuşak parçaları dikkatlice yeniden düzenlediğini hissediyorum. Parmaklarının hayaletlerinin ciğerlerime süründüğünü hissediyorum. Başparmağı kalbime şefkatli bir dokunuş yapıyor.

"Bakmak kibarlık değil," diye dalga geçiyor, biraz nefesi kesilmiş bir halde.

Bir adım öne çıktım. Bir elimi kalçasına koyup işaret parmağımın uzun kenarını tangasının dantelli askısına daldırdım.

"Ben sadece-" Yutkunuyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum. İnce, kız gibi bacakları. Kalçalarının kıvrımı, külotunun yaramaz kesimiyle vurgulanmıştı. Görebiliyorum

kasık kıllarının koyu gölgesini görebiliyordu.

Karnının güçlü hatları.

Göğüsleri.

Bir tanesini elime almaktan kendimi alamıyorum. Yumuşak ağırlığını kavradığımda, başparmağım ve işaret parmağımla meme ucunu kopardığımda Olivia'nın ağzının açık kaldığını görmek için yukarı bakıyorum. Sert bir noktaya kadar çakıl taşları.

Bana karşı çok duyarlısın.

Avuç içimi bastırıyorum. Olivia'nın elleri omuzlarımı buluyor.

Parmakları derimi kazıyor. Hayatı için tutunuyormuş gibi.

Parmağımı tangasının altında gezdirerek, "İzin verecek misin?" diye sordum.

Bugün kamyonetimde bana dün gece kaldığımız yerden devam etmek istediğini söyledi. Ama ondan onu becermeme izin vermesini istemiyorum.

Ondan *beni içeri almasını* istiyorum.

Ondan her şeyini benimle paylaşmasını istiyorum. Sırlarını. İç çekişlerini. Hikayesini.

Her şeyi görmeme izin vermesini istiyorum.

Kayışı aşağı çektiğimde gözleri bulanıklaşıyor. Külotu kalçalarının arasına sıkışıyor. Bir yumuşak çekiş daha. Bir fısıltıyla ayaklarının dibine düşüyorlar. Eğiliyorum, ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

"Bana bırak."

Parmaklarım şimdi bacaklarının arasında. Gözleri benimkileri arıyor. Dudakları açık, pembe ve biraz ıslak.

Başımı eğiyorum. O dudakları hızlı bir öpücük fısıltısıyla yakalıyorum.

"İzin ver," diyorum, ilk iki parmağımı onun küçük tatlı amcığına sokarak.

İnledim. Islanmıştı. Ve sıcak. Ve o kadar şişmiş-yumuşak ki ölebilirim.

Kasıklarındaki ani ve muazzam bir ihtiyaç dalgası başımı döndürüyor.

Parmaklarımı yarığından geçiriyorum, önden arkaya doğru. Orta parmağımın ucunu içine daldırıyorum. Burası da sıcak ve yumuşak. Sıkı.

Parmağımı klitorisine götürüyorum. Yavaşça ve sıkıca daire içine alıyorum. Sadece bir kez.

Tırnakları omuzlarımı ısıyor. Nefes alırken göğüsleri göğsüme sürtünüyor. Hızlı, düzensiz nefesler.

"Tamam," diyor, gözlerini kırpıştırarak kapatıyor.

"Nu-huh." Parmağımı klitorisine bastırıyorum. "Hadi bebeğim, söylerken bana bakmalısın."

Nefesi kesilen Olivia gözlerini açtı. Gözleri ıslaktı.

Her yeri ıslak, o da benim için benim onun için olduğum kadar çaresiz ve ben buna bayılıyorum.

Diğer elimi sırtının küçük kısmına götürüyorum. Parmak uçlarımı omurgasının kıvrımlarında hafifçe gezdiriyorum. Vücuduma biraz daha yaklaşıyor. Bana bakıyor. Hassas ve sıcak.

Nefes almak zorundayım. Kalbim yerinden fırlayacak. "Evet," diyor kararlılıkla. "*Evet, Eli.*"

Ağzını kendime doğru yönlendiriyorum, **t a t l ı l ı ğ ı n ı n** tadını alabilmek için başımı eğiyorum. Şarap ve Olivia.

Vücudu konusunda bana güvendiği gibi hikayesi konusunda da bana güvenmesini istiyorum.

Bunu her şeyden çok istiyorum.

Olivia gözlerini açıyor, kirpikleri benimkilere dolanıyor. Orada gördüğüm çıplak inanç, ben gidiciyim.

"Söylediğin gibi dokun bana. *Yapamam Eli, dayanamıyorum* Ellerin üzerimde değilken." İki

kere söylemene gerek yok.

Bu sefer parmağımı amının içine kadar sokuyorum. Bana doğru eğiliyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak sırtındaki elimle sütyeninin kancasını açıyorum.

Aşağı bakarak çıplaklığını inceliyorum. Göğüsleri muhteşem, dolgun ve yuvarlak, meme uçları pembe, kabarık ve sert.

Kıyafetlerim birden bana on iki beden küçük gelmeye başladı. Boynuna bir öpücük kondurup geri çekiliyorum.

"Rahatına bak," diyorum, tişörtümü çıkarmadan önce yatağı başımla işaret ediyorum. "Gidip çantamdan birkaç prezervatif alacağım, tamam mı? Sanırım kamyonda unuttum."

"Tamam."

Yarım dakika sonra yatak odasına geri döndüm, bir elimde prezervatifler, diğerinde kemer tokam vardı. Prezervatifleri komodinin üzerine attım.

Olivia'yı yatağın benim tarafımda gördüğümde donup kalıyorum. Örtüleri geri çekmiş ve bembeyaz çarşafların içinde yatıyor, başı yastığın üzerinde, elleri bacaklarının arasında. Parmakları yavaşça amının üzerinde geziniyor. Dizleri yana düşüyor ve onu görebilmem için iyice açıyor. Pembe ve kaygan.

Mükemmel.

Gözleri benimkilere kilitleniyor. Dudağını ısıırıyor, klitorisine vurduğunda sırtını kamburlaştırıyor.

"Özür dilerim," diye pantolonunu indirdi. "Sensiz ölüyordum.

Mecburdum." Sikim *sarsıldı*.

Yankee kız yatağında. *Kendisiyle oynuyor.* Çünkü o ölüyor
Be

n. "Öyle mi?" Kemerimi ve kotumu çıkarıyorum. "Nereyi sevdiğini söyle.
Söyle

Sana nasıl hissettirmemi istiyorsun?"

Olivia bacağını göğsüne doğru kaldırarak kendini daha da genişletir. İlk iki parmağının pedlerini klitorisinin üzerinde gezdiriyor.

"Burayı seviyorum. Ve burayı." Parmaklardan biri amının içinde kayboluyor. "Aynı anda seviyorum. Bazen burayı da." Serçe parmağı göt deliğinin büzüştüğü yere bir kez dokunuyor.

Sanki ele geçirilmiş bir adam gibi boxerımı yırtıyorum.

Diğer eli göğsüne gidiyor. Meme ucunu okşadığında sırtı tekrar dikleşiyor. Gözlerini kapatarak, "Eli, ben-oh, yaklaştım" diye nefes alıyor.

"Sakın bensiz boşalayım deme," diye ısırdım. "O orgazm benim."

Gözleri açık. O kadar maviler ki içinde kayboluyorum. Tüm varlığım hareketsiz kalıyor.

"O zaman buraya gel," diyor. "Sana ihtiyacım var."

Çok haklısın.

Yorganı yırtıp üzerine çıkıyorum ve elini bacaklarının arasından çekiyorum. Her iki bileğini de avucumun içine alıp başının üzerinde tutuyorum ve ağırlığımı karşı dirseğime veriyorum. Ağırlığımı biraz ona doğru verdim. Vücutlarımızın birbirine mükemmel bir şekilde oturmasına yetecek kadar. Ten tene ten tene. Zor nefes alıyor, gözleri aynı anda hem alaycı hem de savunmasız.

Aletim aramızda sallanıyor, başı kasıklarının sıcak tenine sürtünüyor.

Bir an için onunla çıplak sevişmeyi hayal ettim. Nihai güven eylemi. Bacağını omzuma atar, onu sertçe öper ve girişini bulup kendimi içine gömmeden önce sikimi amına dayardım. Çiğ. Bebek yapma tarzı.

Yakında, belki. Ama henüz değil. Şehvet dolu halimle bile, bunun Olivia için şu anda çok büyük bir istek olduğunu biliyorum.

Özellikle de bebek yapma kısmı. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum. Bayan Olivia Gates sayesinde yaşadığım geçici deliliği suçluyorum. Tabii gerçek adı buysa.

Gerçek adını bile bilmiyorum.

Ama bu gece onu başka şekillerde tanımazsam lanetleneceğim.

Elleri başının üstünde benimkilere sıkışmış halde, merhametime kalmış durumda. Ağzımı boğazına, göğsüne götürüyorum. Meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum. Karnını son bir kez öpene kadar aşağı inmeye devam ediyorum. Sonra kalçalarımla bacaklarını ayırıyorum ve aralarından geçerek kalçalarımın üzerine yerleşiyorum.

Ellerini bırakarak kalçalarını kavriyorum ve onu kabaca kendime doğru çekiyorum.

Nefesi kesiliyor; sırtıyorum.

Göğsüne uzandım. Parmaklarımı etrafında kıvırıyorum. Meme ucuyla oynuyorum.

Diğer elimle bacaklarının arasına uzanıyorum. Başparmağımı kullanarak kıvrımlarını nazikçe ayırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Koyu renk saçları başının etrafında vahşi bir hale şeklinde dağılmıştı. Yanakları kıpkırmızı.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, başparmağımı klitorisine doğru bir, iki kez yuvarlıyorum, sanki şu eski moda kilitlerden birinin kadranını çeviriyormuşum gibi - kilidi açmak için bir dizi rakamı yuvarlamanız gerekenlerden. "Ve seni boşaltacağım."

Olivia inliyor. Kalçaları nazik vuruşlarımı karşılamak için yükseliyor. Meme ucunu çimdikliyorum ve bacakları titremeye başlıyor.

"Bu kadar çabuk mu?" Kendimi beğenmiş ve şaşkın bir ifadeyle söylüyorum.

Başını sallıyor, gözleri sikime takılıyor. Karardılar. "Senin için mi? Evet." Memesini sertçe sıkıyorum. "Pekâlâ, bebeğim. Benim için gel o zaman."

Başparmağımla klitorisini çalıştırmaya devam ediyorum. Diğer elimi aşağı indiriyorum ve iki parmağımı amına sokuyorum. Onları bir kez, iki kez itiyorum. Üç kez. Duvarları etrafımda çırpınıyor.

Ve sonra Olivia *patladı*. Etrafımda yumruklarını sıkıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve orgazm onu parçaladığında haykırıyor. Sıcak nabızdan sonra nabız parmaklarımı sağıyor. Bana uzanıyor, adımı söylüyor ve ben sadece şaşkınlıkla izleyebiliyorum, aletim zonkluyor, bana doğru yuvarlanıyor, dalgayı sürüyor.

Onun içinde olma ihtiyacıyla kavruluyorum. Bu anı -bu orgazmı- gerçekten kendime ait kılmak için. Ona sarılmak istiyorum. Hâlâ yanımdayken ona olabildiğince yakın olmak istiyorum.

Şu anda onun üzerine tırmanabilir ve bütün gece boyunca zevk alabilirdim. Ve yine de sonunda alan kişi o olacaktı.

Yine de her şeyimi vermek istediğim kişi o olurdu.

Sağ elimin parmakları hâlâ onun içindeyken, sol elimle vücuduna uzanıp bir prezervatif alıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

OLIVIA

Eli'nin folyo paketi dişleriyle yırtarak açmasını izlerken, "Evet," diyorum. "Eli, *Lütfen*."

Kemiksizim. Vücudum hâlâ orgazmın artçı şoklarıyla zonkluyor ve tüm orgazmlara son veriyor. Sadece burada çaresizce uzanabilirim, sırtım yumuşak yatağa gömülür ve bu devasa, muhteşem adamın prezervatifi yuvarlamasını izleyebilir, salyalar akıtabilir ve yanabilirim.

Aleti de e n az geri kalanı kadar muhteşem. Pürüzsüz, pembe tenli. Doğruca yukarı bakıyor. Gururlu. Biraz korkutucu olsa da mükemmel yapılmış.

Eli'nin ellerinin biraz titrediğini fark ettim. Prezervatifi tamamen takması bir iki denemesini aldı.

Gergin mi? Benim için mi?

Bu düşünce içimi pelteye çevirdi. Bu adamla gerçekten birlikte olma arzusuyla yanıp tutuşuyorum.

Kalması için. Onun içinde olduğu bir hayatı -yazarlık yaptığım Charleston'da bir hayatı- gerçekten kurabilir miyim? Bunu yapabileceğimden emin değilim.

Ama lütfen, ah, *lütfen*, şu anda, sadece öyle olduğumu hayal etmeme izin verin. Olasılığın tatlılığında yaşamama izin ver.

Yukarı bakıyor, gözlerimle buluşuyor. Gözleri kararıyor. Bu gece yeşilden çok kahverengi. Vücudumun üzerinde hararetle geziniyorlar. Meme uçlarım yeniden canlanmak için diken diken oluyor. Bana böyle baktığında kendimi çok *seksi* hissediyorum. Sanki hayatı boyunca bana açmış gibi.

Homurdanarak eğiliyor ve ağzımı öpüyor. Bacaklarımı daha geniş açarak okşamasına doğru yükseliyorum. Ağırlığını üzerime vermesine bayılıyorum. Onun tarafından kuşatılmış olmanın sıcak, hafif nefessiz hissini seviyorum.

Cildi biraz kaygan. Ter.

Elini yan tarafımda gezdiriyor. Bacağımı yakalıyor ve kalçasının üzerine kaldırıyor. Vücudunu benimkinin içinde eritirken, lateks kaplı ucunun girişimi dürttüğünü hissettiğimde inliyorum. Basınç zaten muazzam. Kukum ona dair yeni bir farkındalıkla zonkluyor.

Yeni bir beklenti duygusu.

"Tanrım, bebeğim," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Geldiğini hâlâ hissedebiliyorum."

Başımı salladım, gözlerimi açamayacak kadar bunalmışım. Kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime yakın tutuyorum.

Yüzünü boynuma gömüyor. *Cennete*.

"İzin ver iyiliğine karşılık vereyim," diyorum, kalçalarımı eğerek içimde biraz kaymasını sağlıyorum.

Tıslıyor, boynundaki ve sırtının üst kısmındaki kaslar parmak uçlarıma karşı esniyor.

"Olivia," diye yarı fısıldıyor, yarı uyarıyor. "Eğer bunu yaparsan - kontrol edemem

-Yavaş gitmeye çalışıyorum, tatlım. Seni incitmek istemiyorum."

"İncitmeyeceksin."

"Çok küçüksün," diyor.

"Ve sen çok mükemmelsin. Lütfen." Kalçalarımı tekrar kaldırıyorum. Şimdi yarısına kadar içimde ve bu acıtıyor. En iyi şekilde. "Çok fazla gelirse sana söylerim. Bana sahip olduğun her şeyi vermeni istiyorum Eli."

Nefesini içine çekiyor. İkna olmadı.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim. Gözlerimi açıyorum. Bunu yaptığımı hissetmiş olmalı, çünkü o da kendi gözlerini açtı.

Lütfen, bakışlarımla yalvarıyorum. *Lütfen, lütfen*,

lütfen. Eli burnumu dürtüyor. Şefkatli ve tatlı.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, yavaşça kalçalarını geri çekiyor.

Ve sonra içime dalıyor, uzun, hızlı, yıkıcı bir vuruşla onu kabzasına kadar içime gömüyor. Çılgılık atıyorum. Acı ve zevk eşit parçalarda içimden geçiyor.

Bu konuda hassas bir şey yok.

Ama yine de çok, *çok* tatlı.

Eli duraklar. Sadece bir saniyeliğine. Acıdığını söylememi bekliyor. Çok yoğun olduğunu, çok büyük olduğunu. Ben çok korkuyorum.

Bunların hepsi doğru.

Hala daha fazlasını istiyorum. Onu doyasıya içmek istiyorum. Aşk romanlarımda okuduğum o enfes zevki tatmak istiyorum.

Gözlerimi arıyor.

Daha fazla, benimkiyle diyorum.

Ve o da bana bunu veriyor.

İtıyor, vücudu üzerimde bu lezzetli, erkeksi düşüşlerle çalışıyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Beni dolduruyor. Beni geriyor. Acıtıyor ama içime çekiyorum. Her şeyin farkında olmaya çalışıyorum. Teninin odunsu dumanlı kokusu. Bacaklarımın arasındaki keskin kenarlı tatmin hissi.

Kalbimin derimin içinde erimiş gibi görünmesi. Tüm varlığım onun ritmine göre zonkluyor.

Eli sürekli beni izliyor. Kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Endişeyle de. Her hareketimi not alıyor. Kalçasını döndürdükten sonra dudağımı ısırduğımda -ki bu aç klitorisime vurmasını sağladı- aynı noktayı hedefleyerek tekrar yapıyor. İçime özellikle derinlemesine girdiğinde ve vücudum hareketsiz kaldığında, uzanıp göğüslerimi teker teker avuçluyor, meme uçlarıyla oynuyor ve amıma yeni bir sıvı ısısı gönderiyor, böylece biraz daha yumuşak bir şekilde girip çıkıyor.

Bu ilgi bile değil. Bu hayranlık.

Bana hissettirdiği *sevilme* duygusunu seviyorum. Sanki tamamlanmışım gibi. Vücudumun onun meydan okumasını karşılama yeteneğine güveniyorum.

Sanki böylesine acil, ezici bir duygusallığı yaşamaya layıkmışım gibi.

Gözlerimi kapatmak zorundayım.

Ağzımı kendi ağzıyla kapıyor. Vuruşları cezalandırıcı bir ritimle hızlanıyor, bedenlerimiz birbirine çarpıyor. Kendini içimde kaybediyor.

İçimde bir şeylerin yırtıldığını hissediyorum. Parçalanıyor.

Ayaklarımı sırtının alt kısmına geçiriyorum. Onu yaklaşıtıyorum.

"Çok iyi," diye homurdanıyor, nefesi dudaklarımda sıcak. "Beni içeri aldığımda ne kadar iyi hissettirdiğini gördün mü?"

Gözyaşları sıcak başparmaklar gibi göz kapaklarımdın arkasına bastırıyor. Başımı sallıyorum. Gerçekten iyi hissettiriyor.

Kalçalarını son bir kez bana doğru çeviriyor. Bana *sertçe* vuruyor.

Eli kükrüyor, sonra hareketsiz kalıyor, devasa vücudu benimkinin üzerinde ağırlaşıyor. Boşalırken siki içimde zonkluyor. Karın kaslarının karnıma doğru çalıştığını hissediyorum. Nefes almak için mücadele ediyor.

Bana baktığını görmek için gözlerimi açtım. Gözleri erimişti.

Yumuşak. Kalbim hıçkırıyor.

Uzaklara bakarak boynuna bir öpücük konduruyorum. Ama sonra burnunu kullanarak beni merkeze geri çağırıyor.

Bu adam acımasız.

Eğildi ve ağzımı öptü. Yavaş, sıcak bir öpücük, beni altına yatırdı. Bu adamın öpücüklerine doyamıyorum. Yaptığı her şeyde son derece şehvetli ve titiz.

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. Aramızdan anlayış geçiyor. Bu *iyiydi*. İlk sefer için olması gerekenden daha iyiydi.

Benim için hiç olmadığı kadar iyi.

Damgalanmış gibi hissediyorum. Artık farklıyım. Geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştim.

Vahşiliğin ne kadar iyi hissettirdiğini deneyimledikten sonra *güvende* olmaya razı olabilir miyim? Titreyen bir nefes alıyorum.

"Her şey yolunda bebeğim," diye fısıldıyor Eli, beni tekrar öperek. "İyi olacaksın."

Ona sarılıyorum.

"Bilmiyorum," diye

fısıldıyorum. O bana bakıyor.

"Ben biliyorum."

"Lütfen kal," diyorum, bacaklarımla onu kendime çekerek. "Sadece bir dakikalığına."

Eli vücudumun içinde eriyor, dirsekleriyle başımı destekliyor. "Sanki şu anda seni bırakabilirmişim gibi. Olivia, yaprak gibi titriyorsun."

Kalp atışlarımı kontrol edemiyorum. Yüzüm yanıyor, amım da öyle. Bekaretimi tekrar kaybetmiş gibi hissediyorum. Sadece bu sefer incindim çünkü seks çok iyiydi.

Çok, çok iyi.

Eli beni tutuyor. Etrafımı sarıyor. Nefesini dinliyorum. Derin nefesler. Derin nefesler. O gün yoga stüdyosundaki derste yaptığı gibi beni sakinleştirmeye çalışıyor. Onun hareketlerini taklit ediyorum, nefes alıyorum, nefes veriyorum.

Yardımcı olur.

Sonunda sakinleşiyorum.

"Gidip hemen temizleneceğim," diye fısıldıyor ve dudaklarını alnıma değdiriyor. "Tamam mı?"

Başımı salladım.

Eli içimden çıktığında ikimiz de irkiliyoruz. Bir dirseğinin üzerine kalkarak prezervatifi almak için aramıza uzanıyor. Aşağı baktığında saçları gözlerimin içine düşüyor.

Hareketsiz kalıyor. Omzuyla köprücük kemiğini birleştiren bir kas, oradaki kuş dövmesine çarpıyor. Üzerimden yuvarlanıyor.

"Regl mi oldun?" diye soruyor.

"Ne?" Sertleşerek soruyorum. "Hayır. Neden?"

"Lanet olası kanaman var, işte bu yüzden." Bana bakıyor, burun delikleri öfkeyle alevleniyor. *Kahretsin*. "Tanrı aşkına Olivia, canını yaktığımı neden bana söylemedin?"

Kana bulanmış prezervatifi kaldırıyor. Yüzüm yine alevler içinde kaldı.

Aman Tanrım, gerçekten *yırtıldım*. Kalbimin ikiye ayrıldığını hayal eden ben değildim.

Eli'n beni incitmesine neden oldum.

O bana böyle bakarken -suçlayarak, öfkeyle- kendimi çok savunmasız hissediyorum. Çok *utanıyorum*.

Böyle becerilmek istememin nesi yanlış? Kendimi o kadar kaptırmak istiyorum ki, sonunda kanıyor muyum?

"Özür dilerim," diyorum bacaklarımı kapatarak. "Yatağın üzerine mi aldım?"

Bana baktı. Yarım kalp atışından sonra, bir elini saçlarının arasından geçirerek *gülümsüyor*. Yüz ifadesi yumuşuyor. Dirseğine dayanarak boynunu eğiyor ve ağzımı öpüyor. Şakağımı.

"Hadi ama Olivia, kızdığım şey bu değil. Seni incittiğim için kızgıyım." Elini dizlerimin arasına koydu. Oturdu. "Bir bakayım, tatlım."

"Ben halledebilirim."

"Olivia. Bir bakayım."

Yutkunarak dizlerimin parçalanmasına izin veriyorum. Beni kontrol ederken tüm varlığım yanıyor, ela gözleri endişeyle bulutlanıyor.

"Bu acıtıyor mu? Dürüst ol," diyor Eli, parmağının ucunu nazikçe -çok nazikçe- girişime bastırarak. Acıyor.

"Evet," dedim.

"*Lanet olsun*," diye ısırıldı. "Olduğun yerde kal. Gidip seni temizleyecek ve daha iyi hissetmeni sağlayacak bir şeyler getireceğim."

"Yapabilirim-"

"Olivia, olduğun *yerde kal*. Lütfen. Seninle ilgilenmeme izin ver, tamam mı? Zaten yeterince kötü hissediyorum."

Sesindeki acımasız ıstırap karşısında hareketsiz kalıyorum. Eli üzgün. Bu da beni üzüyor. Bu adamla hayatımın en iyi seksini yaptım. Bunun onun kollarında hissettiğim tüm o enfes şeyleri mahvetmesini istemiyorum.

Midem sıkışıyor. Kendimi açıklamam gerekiyor.

Ona gerçekte kim olduğumu söylemeliyim.

Bir ya da iki dakika sonra banyodan elinde sıcak bir bez ve bir şişe ibuprofenle döndü.

"Çok üzgünüm," diyor, el bezini bacaklarımın arasına bastırarak. Dokunuşu acı verecek kadar hassas. "Bunu yaptığım için nefret ediyorum. Sertlik genelde benim tarzım değildir."

Genelde benim de değildir. Ama bu gece, sadece doğru hissettirdi.

Elijah Jackson'la geçirdiğim bu gecelerden her damla tutkuyu çıkarmalıyım. Kaç tane yapacağımı bilmiyorum. Ted'e geri dönmeyeceğim, ama yine de işime dönmek zorundayım. Öğrencilerime. Hayatıma.

Bileğini tutuyorum. Başparmağımı içindeki pürüzsüz derinin üzerinde gezdiriyorum. "Üzülme. İstedğim buydu. Her dakikasını sevdim."

Bana bakarken gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey titreşiyor. "Neden sana bunu yapmamı istiyorsun?" diye soruyor usulca.

Göz kırpıyorum. Başka tarafa bakıyorum. Sonra doğruldum ve bacaklarımı kapattım. Çarşafı baktığımda üzerime kan bulaşmadığını görüp rahatlıyorum.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayınca irkilme sırası bana geliyor. Zaten ağrım var. Ve hala o kadar ıslak ki içinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Arkamda, bir şişedeki hapların şingirtisini duyuyorum. "Al bunları." Eli avucuma iki hap bırakıyor. Onları ağızma atıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Üstümü başımı temizleyeyim," diyorum elbisemi yerden sıyrarak. "Sonra konuşuruz."

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

OLIVIA

Seks ve terden yapış yapış olmuşum, bu yüzden giyindikten sonra güverteye çıkıyorum. Eli beni takip etti. Sonbahar havası tenime karşı serin. Gece etrafımızda çok karanlık. Dünya sessiz. Cırcır böcekleri bile sustu; su zar zor hareket ediyor. Uzun bataklık otları küçük bir esintiyle bir kez iç çekiyor.

Sonra sadece Eli, ben ve yıldızlar. Gökyüzü o kadar siyah ki yemin ederim aralarındaki kozmik tozu görebiliyorum. Ya da belki de karanlıkta bir iğne izi bile oluşturmamayacak kadar uzakta olan daha küçük yıldızlardır.

Bataklığa bakan yıpranmış Adirondack sandalyelerden birine oturuyorum. Eli arkamdan geliyor ve benimkinin yanındaki sandalyeye çökmeden önce kolçağımın düzlüğüne bir bardak soğuk beyaz şarap koyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum şaraba uzanarak. "Hoş geldiniz."

Kelime boğuk. Bir puro yaktığını görmek için bakıyorum. Paslanmaz çelikten bir çakmağı tutarken avuçlarını sigaranın ucuna dolamış. Emerken yanakları çukurlaşıyor, közleri cesaretlendiriyor.

Yalınayak. Kot pantolondan başka bir şey giymiyor. Çıplak omuzlarındaki deri içeriden gelen ışıkla parlıyor.

Tütünün acı tatlı, topraksı kokusu burun deliklerime çarpıyor.

Sıcaklık beni tam bacaklarımın arasından vurdu. Bu adama daha yeni sahip olmuşum. Ve şimdi onu tekrar istiyorum.

Bacaklarımı göğsüme doğru kıvrarak şaraptan uzun bir yudum alıyorum. Bu Chardonnay. Tereyağlı ve lezzetli.

Biraz sıvı cesaretin kimseye zararı olmaz.

Nasıl başlayacağımdan emin değilim. O yüzden hemen konuya daldım.

"Ben yazar değilim," diyorum.

Eli sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Evet, öylesin. Ne kadar yazdın, yarım kitap mı? Bilgisayarının başına oturup yazıyorsun. Dolayısıyla sen bir yazarsın. Hem de çok iyi bir yazar."

İçimde bir duygu dalgası yükseliyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama beni heyecanlandırıldığını biliyorum. Mutlu.

"Yani yaşamak için yaptığım şey bu değil," diye cevap veriyorum. "Ben on dokuzuncu yüzyıl edebiyatı profesörüyüm."

"Charleston Üniversitesi'nde mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Keşke. Orada yaratıcı yazarlık dersi vermeyi çok isterdim. Ama hayır." Derin bir nefes alıyorum. "New York'ta bir üniversitede ders veriyorum."

Eli'nin ağzı purosunun etrafında kıpırdamadan durur. Sonunda dudaklarından çekip alır.

Yüzündeki farkındalığı izlerken kalbim serbest düşüşe geçiyor.

"Yani sadece oralı değilsin," diyor açıkça. "Orada yaşıyorsun."

Şarabımdan bir yudum daha alarak başımı sallıyorum. "Şu anda izindeyim. Asistanım ders yükümü devraldı. Ama bebeği Ekim sonunda doğacak. O zamana kadar dönmem lazım yoksa-"

"Yoksa ne olur?" Gözleri karanlıkta parlıyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Aşağı bak. Tekrar yukarı bakıyorum. "Ya da tüm kariyerim boyunca elde etmek için çalıştığım kadroyu kaybederim. Maaşımı kaybederim. Sigortamı. Bir akademisyen olarak geleceğimi."

Puroyu ağzına geri koyar. Uzun, yavaş bir nefes çeker, gözlerini yere diker.

"Peki ya yazıların?"

"Ne olmuş ona?" Omuz silkiyorum, kelimeler dilimde ekşiyor. "Şu anda sadece bir hobi. Her zaman yapmak istediğim aptalca bir şey."

Bana bir bakış fırlattı. "Bu aptalca değil, Olivia. Bu senin kim olduğun." Boğazım düğümleniyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum.

"Çalışmalarınızı okuduğum anlamına geliyor. Tutkulu yazım tarzınızdan, gösterdiğiniz özen ve adanmışlıktan bunun sizin için bir anlamı olduğunu söyleyebilirim." Yere biraz kül vuruyor. "Bunun seni mutlu ettiğini söyleyebilirim."

Sertçe yutkunuyorum. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Tanıştığımız gün - buraya ilk geldiğinde - tüm bu bastırılmış enerjiye sahiptin. Bu bastırılmış *tutku*. Gözlerinde gördüm. İçinde tutuyordun. Saklıyordun. Ama şimdi bu tutkuyu sayfaya döktüğünü görüyorum. Seni görüyorum

Romantizmden bahsederken ılık saçıyorsun. Yazmak. Gunnar ve Cate. Charleston'a gelmeden önce hayatın nasıldı bilmiyorum. Ama kapana kısılmış hissetmekle ilgili çok şey yazıyorsunuz. Başkalarının beklentileri tarafından engellenmek hakkında. Ama burada tüm bu saçmalıklardan kurtulmuş gibisiniz."

Tanrım, sanki ayı yutmuşum da boğazıma takılmış gibi.

"Bunlar Cate'in sorunları," diyorum, sesim titreyerek. "Onlar kurgusal."

"Onları yazma şeklin bana çok gerçekçi geliyor, tatlım." Sesi yumuşuyor. "Peki tam olarak neyden kaçırıyorsun, Yanki kız?"

Dikkatli bir şekilde sorması -sesindeki samimi endişe- çok fazla. Boğazımdaki tıkanıklığı açmayı umarak yutkunmaya devam ediyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

"Pek çok şey," diye idare ediyorum. "Ama buraya gelme nedenim eski sevgilimden uzaklaşmaktı."

Elijah'ın parmakları purosunun etrafında sıkılaşıyor. "Seni incitti mi?"

"Hayır, hayır, öyle değil." Başımı sallıyorum, yoga pantolonumu karıştırmak için aşağı bakıyorum. Bir nefes alıyorum. Yukarı bakıp Eli'nin gözleriyle buluşuyorum. "Aslında evlenme teklif etti. Evet demek istedim. Ama yapamadım."

Eli'nin gözlerindeki ifadeyi okuyamıyorum. "Neden olmasın?"

"Doğru gelmiyordu. Evet diyeceğim hayat iyi bir hayat. Güzel bir hayat. Ama bunun *ben olduğumdan* emin değildim. Kendimi çok boğulmuş hissediyordum. Buraya geldikten sonra nedenini anladım. Bu hayatta olduğum kişi olamam. Bilirsiniz, şehirde bisikletle dolaşan ve zamanını yogada berbat olmak ve romantizm okumak arasında bölen ateşli kitap yazarı."

Bu Eli'ye küçük bir gülümseme kazandırdı.

"Yogada berbat değilsin" diyor.

"Aslında en kötüsü benim. Ama sen aksini iddia edecek kadar tatlısın." Şarabımdan bir yudum alıyorum. Eli purosunu üflüyor.

"Evimdeki hayatımın ne kadar mükemmel olduğunu herkes söylüyordu. Her şeye sahibim," diye devam ediyorum. "Ama şimdi bunların hiçbirinin beni mutlu etmediğini fark ediyorum. Mükemmelliğin içinde tutkuya ya da yaratıcılığa yer yok. Kanserli bir şey."

Bana bir bakış attı. Tüm bu lanet *bakışları*. Karanlık, buharlı ve tüm doğru şekillerde kesici.

Tüm zor yollardan.

"Bu yüzden mi kanamak istedin?" diyor. "Bir şeyler hissetmek için mi?"

Evet.

Bunu yüksek sesle itiraf etmekte zorlanıyorum. Onun yerine gözlerimle söylüyorum.

Purosunu çekiyor. Duman dudaklarından yükseliyor ve gözlerini kısmasına neden oluyor.

"Berbat olduğunu biliyorum. Ama hoşuma gitti, Eli." Başımı salladım.

"Tanrım.

Neyim var benim?"

Parmakları kıpırdamadan dururken kaşları çatılıyor. "Senin hiçbir sorunun yok. Sen insansın. Yaşadığını hissetmek istedin. Sadece seni oraya götürmek için canını yakmak istemiyorum."

"Belki de acı çekmeyi hak ediyordumdur," diyorum başka tarafa bakarak. "Hayal kırıklığına uğrattığım onca insanı düşünürsek."

Eli'in yutkunduğunu duydum.

Başımı kaldırarak, "İtiraf etmeliyim ki buraya ilk geldiğimde ona geri döneceğimden emindim. Ama şimdi yapamam. Seninle birlikte olduktan sonra olmaz."

Eli'in gözleri parlıyor. Purosunu sandalyesinin kolundaki cam kül tablasında söndürüyor.

"Bu birlikte olduğumuz anlamına mı geliyor?" diyor yavaşça, bana bakarak. "Bu Charleston'da kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet." Yutkunma sırası bende. "Ve belki. Hiçbir garanti veremem Eli. Henüz veremem. Ama seninle birlikte olmak istiyorum. Charleston'da kalmaktan daha çok istediğim bir şey yok, çünkü burayı seviyorum. Sadece işimle ilgili ne yapacağımı bilmiyorum. Belli ki New York'ta. Evet, sevmediğim bazı yönleri var. Ama öğrencilerimi seviyorum. Ve bölümümde gerçekten parlak bir geleceğim var."

Eli bacaklarını önünde uzatır. "Charleston Koleji'nde bahsettiğin yaratıcı yazarlık derslerini vermeye ne dersin? Bunu yapıp bir yandan da yazar mısın?"

"İşe alım yapmıyorlar. Alsalar bile orada kadrolu bir pozisyon bulabileceğimden şüpheliyim," diyorum başımı sallayarak. "Büyük olasılıkla yardımcı profesör olurum. Bu da çok az paraya çalışacağım anlamına geliyor. Hiçbir sosyal yardım alamayacağım. Ve gelecekte çalışacağıma dair hiçbir garanti yok. Biriktirdiğim bir miktar para var, ama bir yardımcı doçentin maaşıyla yaşarken onu da çabucak tüketeceğimi tahmin ediyorum. Kitaplarıma gelince... Yani. Henüz bir tanesini bile bitirmedim. Nasıl yayınlayacağımı ve pazarlayacağımı düşünmedim bile."

Eli parmaklarını dikleştirip dudaklarına götürüyor. Bir dakika sessiz kalır.

"Bana bir şey söyle," diyor sonunda.

"Öyle mi?"

"Yataktayken sana hissettirdiklerimi anlat bana."

Dudaklarımı yalayarak burnumdan bir nefes alıyorum. Sözlerimi söylemeden önce dikkatlice düşünüyorum.

"Bana *yapabileceğimi* hissettirdin. Yatakta seninleyken kendimi çok... emin hissettim. Kendime çok güveniyordum. Kendim olmaktan korkmuyordum. Sınırları zorlamaktan ve risk almaktan, çünkü bir şeyler ters giderse birbirimizi yakalamak için oradaydık. Pastamı alıp yiyebilirdim, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Yani bu senaryoda pasta ben miyim?" diye soruyor gülümseyerek.

Bakışlarım çıplak gövdesinde geziniyor. "Eli, sen dünyadaki tüm keklerin birleşimisin. O kadar lezzetlisin ki bu çok gülünç."

Gülüyor.

"Bak, bence her şeye yanlış bakıyorsun," diyor. "Bence burada kendine tatmin edici ve işe yarar bir hayat kuramayacağını düşünerek kendini küçümsüyorsun."

"Eli," dedim. "Hadi ama. Bir yazar olarak hayatını kazanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Elbette zor." Omuz silkiyor. "Denememen gerektiği anlamına gelmez." "Görev süremi kaybedemem."

Eli başını eğiyor. "*Kadro* için hayallerinden vaz mı geçeceksin?" Boğazım düğümleniyor.

"Ya başarısız olursam?"

Eli alay ediyor. "Bana bakın! Başarısız oldum. Hem de fevkalade başarısız oldum. Hem de tüm dünyanın önünde. Tüm akranlarımla. Basının. Şehrin. Ama hala ayaktayım. Ve hala her gün uyanıp zamanımı sevdiğim bir şeyi yaparak geçiriyorum."

"Evet, şey. Senin yeteneğin bende yok."

"Yeteneğe ihtiyacınız yok. Özgüvene ihtiyacınız var. Ve çok fazla azım."

Başımı sallıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Onu siliyorum. "Çok korkuyorum."

"Kulübe katıl. Hepimiz korkuyoruz, tatlım. Ama hayallerinin peşinden koştuğun için korkmak, hiçbir şey hissetmemekten daha iyidir. Bir şeyler *hissedebilmek* için seni incitmeme izin verdin. Bunu bir düşün, bebeğim."

Bunu düşünüyorum. Acaba *bunu düşünüyor olmam* kafamın içindeki terazinin yeniden dengelendiği anlamına geliyor. Ben daha mı

Gitmekten mi korkuyorsun? Yoksa kalmaktan mı daha çok korkuyorsunuz?

Eli'ı gerçekten bırakabilir miyim? Eminim uzaktan çıkmayı deneyebiliriz. Ama o çılgın saatler çalışıyor. Ve Ithaca büyük havaalanlarından çok uzakta. Yürütmek gerçekten zor olur.

"New York'a tam olarak ne zaman dönmen gerekiyor?" diye soruyor.

"Ay sonunda."

Gözleri parlıyor. "İki hafta."

"Evet."

"Pekala," diyor başını sallayarak. "İki hafta."

Eli

Olivia'yı kalmaya ikna etmek için iki haftam var.

Onu hayallerine bir şans vermeye ikna etmek için iki hafta.

Bana bir şans vermesi için onu ikna etmek.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

ELI

Ertesi gün muhteşemdir. Lekesiz bir sonbahar gökyüzünün altında bataklık pırıl pırıl parlıyor. Hava biraz serin, bu yüzden açık şöminede bir ateş yakıyorum, Olivia'yı bir battaniyeye sarıyorum ve onu yazmaya bırakıyorum.

En son okuduğum romanı (hızla en sevdiğim mecazlardan biri haline gelen mantık evliliği hakkında bir romans) alıp içerideki kanepeye yerleşiyorum.

Billy güverteye çıkmadan önce beş saniye kadar benimle takılıyor. Açık kapıdan Olivia'nın onu karşıladığını duyuyorum ve ayaklarının dibine uzanırken künyesi mutlulukla şingirdiyor.

Gülümsüyorum. Üçümüze baksana, ne kadar da samimiyiz.

Güneş çıktı. Ateş güzel kokmaya başladı. Öğle yemeği için ne yapacağımı düşündükçe gülümsemeye devam ediyorum. Biraz balık ve ananas ve kişniş salatası var, tabii ki sıfırdan yapılmış, balık tacos için bir araya getirmek için. Buz gibi bir Corona eklediğimde Yankee kızımın mutlu bir kampçı olacağını biliyorum.

Ben de öyle. İçimi bir hoşnutluk duygusu kaplıyor.

Bir an için The Jam'le ilgili düşüncelerin gölgesinde kaldı. Şehre döndüğümüzde bunun sonuçlarıyla uğraşmak eğlenceli olmayacak. İnsanlar işlerini kaybedecek. Ben zaten bir ton para kaybettim.

Haberler muhtemelen şu anda gazetelerde yer alıyordur. Manşetlerin ne olabileceğini hayal ettiğimde irkiliyorum.

Telefonumu, banka hesap bakiyelerimi kontrol etmedim ve etmek de istemiyorum.

Dikkatimi tekrar Olivia'ya veriyorum. Artık Reçel için yapabileceğim bir şey yok. Bu da demek oluyor ki bebeğimin arkadaşlığının tadını çıkarabilirim.

Çünkü o benim bebeğim. Dün gece birlikte olduğumuz konusunda anlaştık. Yine de çözmemiz gereken çok şey var. Yani Olivia'nın işi konusunda ne yapacağımız. İki hafta içinde ayrılacağı düşüncesi içimi adını koymak istemediğim bir acıyla dolduruyor.

Onu kendine bir şans vermeye ikna etmek için şimdiden birkaç fikrim var. Çünkü eğer yazarlığına inanırsa, sebat etme yeteneğine inanırsa, sanırım Charleston'da kalmayı kabul edecektir. Nefret ettiği bir işe ve hayata geri dönmesini istemiyorum. Mutlu olmasını istiyorum.

Benimle mutlu olmasını istiyorum.

Ayrıca benim yanıma taşınmasını da çok isterim. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum. Ama onun etrafımda olmasını seviyorum. Onun yanında uyanmayı seviyorum. Bu sabah uyandığımda onu yanımda, çıplak, hülyalı ve aç bulduğumda neredeyse ölüyordum.

Şu anda kendimi *iyi* hissediyorum. The Jam'i düşünmüyorum. Güvertemde oturan kız dışında hiçbir şey düşünmüyorum.

Kulübeye kaçışları bizim için düzenli bir şey haline getirmeyi hayal ediyorum. Şimdiye kadar Olivia burayı sevmiş görünüyor. Ayda bir ya da iki kez gizlice inebiliriz. O yazar. Ben yemek yapardım. Bunları yapmadığımız zamanlarda yatakta oluruz.

Tanrım, onunla tekrar yatağa girmek istiyorum.

Kitabımı büyük parçalar halinde yutuyorum. Arada bir Olivia'yı kontrol etmek için başımı kaldırıyorum. Ateşe daha yakın olmak için sandalyeleri değiştirdi ve şimdi bana bakıyor. Yazdıklarını izliyorum, yüzü konsantrasyon maskesi gibi.

Saatler geçtikçe ve parmakları klavyenin üzerinde uçtukça, ifadesi yumuşamaya başlar.

Ve sonra *parlamaya* başlar.

Gülümsüyor. Dudağını ısıyor. Parmaklarını şıklatıyor, gözleri parlıyor - iyi bir şey bulduğunu hayal ediyorum. Belki de Cate ve Gunnar sonunda birbirleriyle yatağa girmişlerdir.

Belki de Olivia'nın dün gece benimle yatağa girmesi bu ampulün yanmasına neden olmuştur. Bu düşünce zedelenmiş egomu rahatlatıyor.

Güneşin altında yazı yazan, saçları rüzgârda dalgalanan Olivia'nın ışıltısından başka bir şey yok. Burada bu kadar mutluyken New York'ta bir üniversitede ne işi var?

Onun bu mutluluğa ulaşmasına yardımcı olduğum fikri hoşuma *gidiyor*. Mutfaklarımda genç şeflere akıl hocalığı yapmaktan her zaman keyif almışımdır. Belki Olivia'ya da bir şekilde akıl hocalığı yapıyorumdur. Ona tatmin olmanın yollarını gösteriyorum. Tutkuyu onurlandırmak. Şansını denemek.

Yazarlığına bir şans vermemesi fikrinden nefret ediyorum. Vazgeçemeyecek kadar iyi.

Onu New York'a dönmesine izin vermeyecek kadar çok istiyorum. Oradaki işini sevseydi bir şey olurdu. Onu bundan asla alıkoymazdım. Ama öyle görünmüyor. Belli ki güneyde daha mutlu.

Olivia beni ona bakarken yakaladı. Gülümsüyor, bu sevimli, güzel şey kalbimi alt üst ediyor ve sikimi dikkatime getiriyor.

"Aç mısın?" Kapıdan sesleniyorum. Sırıttırıyor. "Açgözlü."

"Benim için mi? Yoksa öğle yemeği için mi?" "İkisi de."

"Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim," diyerek ayağa kalkıyorum. "Önce hangisini istiyorsun?"

Olivia düşünür gibi yaparak dudaklarını büzüyor. "Önce öğle yemeği yiyelim. Sonra ben seni yaparım."

"Bu plan kulağa hoş geliyor. Ben mangalı yakayım."

Olivia orfoz tacoları yerken inliyor ve homurdanıyor.

"Eli, bu çok *saçma*," diyor, son lokmayı ağzına atarken gözleri başının arkasına kayıyor. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil, bebeğim." Ona baktım. Daha iyi düşünemedim soru ağzımdan çıkıveriyor. "Olivia Gates senin gerçek adın mı?"

Olivia çiğniyor. Yutuyor.

"Değil," diye yanıtlıyor birasından bir yudum alarak. "Bu benim takma adım. Gates büyükannemin kızlık soyadı. Görünüşe göre o da benim gibi çok okuyormuş."

"Bana gerçek adını söyle."

Sırıttırıyor. "Yemekten sonra hep böyle patronluk taslar mısın?" "Evet. Anlat bana."

Hâlâ gülümseyerek, "Gerçek adım Olivia Josephine Wilson." diyor.

Kelimeleri ağzımda yuvarlıyorum.

"Güzel," diyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia Wilson."

Elini uzatıyor. "Ben de memnun oldum Elijah Jackson."

Elini tutuyorum ve biraz çekiştiriyorum. Gülüyor, öne eğiliyor ve onu öpmeme izin veriyor.

Kaya gibi sertleştim. Dün gece ne kadar ateşli ve sıkı olduğunu hatırlıyorum. Aminin parmaklarımın etrafında nasıl kıvrıldığını.

Onu incittiğimi de hatırlıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Soruyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Sandalyesine geri çökerek bir elini karnının üzerine koyar.

"Dolu." Kasıklarına doğru başımı sallıyorum. "Ya orası?"

Gözlerinde bir sıcaklık kıvılcımı

yanıyor. "Biraz ağrım var. Çok kötü

değil." "Hâlâ kanıyor mu?"

"Hayır." Gözleri  ıplak g ğ mde geziniyor. Kul bedeyken asla ama asla tişört giymem. Ayağa kalkıyor, peçetesini tabağına bırakıyor. "Sanırım yeterince iyileştim. Hadi yatağa gidelim."

Yatak odasına gittiğimizde Olivia kot pantolonunu ve gömleğini çoktan çıkarmıştı. Arkasına uzanıyor ve s tyenini açıyor.

    amaşını giymiyor.

Yatağa  ıplak giriyor, o kadar güzel görünüyor ki dayanamıyorum. Yastıklara yaslandığında göğüsleri zıplıyor. Gözleri benim üzerimde.

Kotumu ve boxerımı çıkardım. Olivia her hareketimi izliyor, şişmiş sıkimi gördüğünde bakışları açlıkla kararıyor.

Elime alıyorum ve kendime yavaş, güçlü bir vuruş yapıyorum. Karnımın alt kısmında bir his oluşuyor.

"Böyle mi, bebeğim?"

Mırıldanıyorum. Dudaklarını

yalıyor.

"Buraya gel," diyor, dizlerinin üzerine çökerken parmağıyla işaret ediyor.

Yatağın kenarında duruyorum ve sonra elini sikimin üzerinde dolaştırıyor, ben öpücük için eğilirken başparmağı başıyla oynuyor. Başka bir vuruşta ona

rehberlik ederken, ağzına karşı nefes alıyorum. Bu gidişle uzun süre

dayanamayacağım. Ama tekrar seks yapmadan önce

O gerçekten iyi.

Diğer elimle bacaklarının arasına uzanıyorum. Yavaşça -çok, çok nazikçe- dudaklarını ayırıyorum ve parmak ucumu kıvrımlarının içine kaydırıyorum.

Sırılsıklam ve ateşli. "*Yankee*

girl," diye mırıldandım.

"Beni tahrik ettiğini söylerken ciddiye dim Eli."

Gözleriyle tanışıyorum. Parmak ucum klitorisinin üzerinde gezinirken onları inceliyorum. Gözleri bulanıklaşıyor. Sikim kabarıyor.

Ama girişine doğru ilerlediğimde, ona zar zor dokunduğumda, o mavi gözler acıyla parlıyor.

Hemen geri çekiliyorum.

"Hâlâ yaralısın,"

diyorum.

"Hayır!" diyor, elimi tutarak. "Hayır, sorun değil Eli, söz veriyorum. Ben *gerçekten*

bunu yapmak istiyorum. Seni istiyorum."

Gözlerini arıyorum. "Farklı bir şey denemeye ne dersin? İyileşmen için sana biraz daha zaman verelim," diyorum ve sikimin başını kasık kemiğine hafifçe bastırıyorum.

Bakışlarındaki sıcaklığı gördüğümde sırtıtıyorum.

"Farklı bir şey," diyor, gözleri sikime kayıyor. "Ben buna varım."

Ve sonra, ne yaptığını anlamadan önce, gerçekten aşağı iniyor.

Şimdi elleri ve dizleri üzerinde, ben ayaktayken önümdeki şiltenin üzerine çömelmiş durumda. Tüm ağırlığını sol eline vererek sağ eliyle bana uzanıyor. O elini sikimi ağzına götürmek için kullandığında yıldızlar görüyorum.

Beni santim santim içine alıyor, dilini yavaş, şehvetli vuruşlarla başımın üzerinde gezdiriyor. İhtiyaç içimi parçalıyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum. Güneşten dolayı hala sıcaktı.

Olivia bana baktı. Gözleri kocaman. Sikim ağzında. Koyu renk saçları her yerde.

"Tatlı kız," diye fısıldıyorum, kalçalarımı birazcık yuvarlayarak. Gözlerini kapatarak beni daha derine alıyor.

Ve sonra o berbat.

Emiyor, okşuyor ve beni öyle delirtiyor ki orgazmımın yaklaştığını hissediyorum, daha yirmi saniye bile olmadı.

Şimdi boğazındayım, yumuşak damağı başıma bastırıyor. İnliyor, titreşimler sikime şok dalgaları gönderiyor.

Bu işte iyidir.

Bu iyiliğe bir şekilde karşılık vermeliyim.

Bacaklarını daha geniş açıyor, kıkır yanaklarını aralıyor. Bir elimi sırtının güzel yamacında gezdiriyorum. Yavaşça, ilk iki parmağımı yanaklarının arasından kıvrıp arkadan ıslaklığının içine kaydırıyorum.

Olivia tekrar inliyor, bana daha iyi bir açı vermek için kalçalarını eğiyor.

Doğrudan klitorisine yöneliyorum, şişmiş, kaygan kıvrımlarında dikkatle ilerliyorum. Parmaklarımı istediği yerde dolaştırdığımda başını sallamaya başlıyor.

Ben. O da benim gibi sıkı sarılıyor.

Teslim oluyor. Savunmasız olmak.

Yazılarında gördüğüm tüm o bastırılmış şevkle beni emiyor.

Beni içine çekiyor.

"Bebğim, çok yaklaştım," diyorum dişlerimi sıkarak. Elimi saçlarından çenesine doğru götürüyorum ve bana bakması için onu yukarı kaldırıyorum. "Ağzına boşalmama izin ver."

Gözlerimle bunun bir soru olduğunu anlamasını sağlıyorum. Burada kararları veren o. Her zaman da öyle olacak.

Neandertal bir yanım onu işaretlemek istiyor. Onu tamamen benim yapmak. New York'ta bok kafalı bir eski sevgilisi olduğu fikrinden nefret ediyorum. Ona geri dönmeyeceğini söyledi. Ama ben yine de kalması için elimden geleni yapacağım. Her çizgiyi aşmak istiyorum. Tüm yanlış şeyleri doğru şekilde yapmak.

Sadece onu benim yapmak istiyorum.

Gözlerindeki mavi parlıyor.

Cevap olarak beni daha da derine götürüyor, dili etrafımda yumuşak ve sıcak bir şekilde dönüyor.

Kalçalarımı döndürüyorum. Tekrar yuvarlanıyorum, bu sefer biraz sarsılıyorum. Orgazmımın bana yaklaştığını hissediyorum.

Vücudum sertleşiyor ve boşalıyorum. Sert bir şekilde. Gözlerim kapanıyor ve arkalarında neon havai fişekler patlıyor, hisler içime çarpıyor. Döllerimin boğazından aşağı kaydığını hissediyorum.

"*Olivia*," diye mırıldandım.

Beni diliyle sağıyor, sonra yutuyor. Dizlerimin bağı çözüldü.

Şimdi sallanan kim?

Parmaklarım hala bacaklarının arasında. Benim orgazmım azalırken, onunkini dikkatlice canlandırıyorum. Parmak uçlarımı klitorisinin üzerinde tekrar tekrar gezdiriyorum. Bana karşı hareket ediyor, tam ihtiyacı olan yere dokunmam için beni yönlendiriyor.

Boştaki elimle meme uçlarını teker teker çimdiklemek için uzanıyorum. Kabarık ve parmaklarımın arasında o kadar yumuşak ki inliyorum.

Boşaldığında aletim hala ağzındaydı. Kasılmalarını hissedebilmek için parmaklarımı içine gömmek istiyorum. Ama hâlâ canının yandığını biliyorum, bu yüzden inlemelerine ve şok dalgaları geçerken kemiksiz kalmasına razı oluyorum.

Kalçalarımı eğip dikkatle içinden çıkıyorum. Ağır bir şekilde sırt üstü düşüyor, çarşafı yumrukluyor. Zor nefes alıyor.

Yanındaki yatağa tırmanıyorum.

"Gel bebeğim," diyorum, bir kolumu ortasına doluyor ve onu bedenime doğru kıvırıyorum. Büyük kaşık ve küçük kaşık. Açık pencerelerden bir esinti giriyor ve yorganı üzerimize çekiyorum.

Nabzım hızlı atıyor. Onunki de öyle.

Boğazını öpüyorum. Başını çeviriyor ve ağzını öpmeme izin veriyor. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum.

"Seni böyle seviyorum," diyorum onu yavaşça öperek. "Sıkılmış. Ağzında benim tadım."

Öpücüğümün içinde inliyor.

"Ne?" "Ne?" diyorum.

"Sen," diyor.

Gözleriyle buluşmak için geri çekiliyorum. "Peki ya ben?"

"Beni bunaltıyorsun Eli," diye cevap veriyor, bakışları benimkileri arıyor. "Sadece hissediyorum... Tanrım, seninle birlikteyken her şeyi hissediyorum."

Kalbim kabarıyor.

"Umarım bu bir süre daha kalacağın anlamına geliyordur," diyorum. Şakağına bir öpücük konduruyorum.

Böyle uykuya dalarız. Birbirimize dolanarak. Sıcak, rahat ve memnun.

Bu haftanın sonsuza dek sürmesini istiyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

OLIVIA

Kulübede günler çok çabuk geçiyor. Ve geceler, onlar asla yeterince uzun olmuyor.

Haftanın sonunda, bitkin düşmüştüm. İkimiz de arka arkaya birkaç saatten fazla uyuyamadık. Eli ve ben gece boyunca uyuyamayacak kadar açtık.

Beni şafak vakti uyandıracak, başını bacaklarımın arasına yerleştirirken dudaklarında hınzır bir gülümseme olacak. Gecenin köründe onu uyandıracığım, sırlıklam ve muhtaç bir halde, o da hiç konuşmadan bir folyo paketini yırtıp açacak ve koca bedenini üstüme yuvarlayarak benimle yavaşça sevişecek. Uykulu bir şekilde. Ağzı ağzımda, göğüslerimde, boynumda.

Sonrasında her zaman beni temizler, kan olmadığından emin olmak için kontrol eder. Tatmin olmuş bir şekilde beni kendine doğru çeker, ben uykuya dalarken kalbi sırtımın ortasında kalın bir şekilde atar.

Acaba bir daha o rahatlatıcı, kendinden emin sesle çevrenmeden uykuya dalabilecek miyim?

Onun tarafından kuşatılmadan.

Güzel manzaradan mı, iyi yemeklerden mi, inanılmaz seksten mi yoksa üçünün bir kombinasyonundan mı emin değilim ama ilham perim kesinlikle burada şarkı söylüyor. Günümün büyük bir kısmını ya Eli ile yatakta ya da güverte üzerindeki şöminenin yanındaki sandalyede bölüm bölüm yazarak geçiriyorum. Ben yazdıkça Eli düzeltiyor. Karakterlerime aşık oluyorum.

Ve ona aşık oluyorum.

Bunu inkar etmenin hiçbir anlamı yok. Sert adamı oynamanın. Onun yanındayken çok yumuşak ve çok savunmasızım. Kendimi bu şekilde açmanın inanılmaz romantik bir yanı var.

Eli'nin her şeyi basit tutma tavsiyesi üzerine çok düşünüyorum. Belki bu da onun bir parçasıdır - hislerimin olduğu gibi olmasına izin vermek.

Sadece onları kabul etmek. Kendimi kabul ediyorum.

Kendi kendime yaptığım işkencelerden kurtulmak bana uçabileceğimi hissettiriyor. Hayattan zevk alıyorum. Eli da çoğunlukla öyle. Arada sırada telefonunu kontrol ederken kaşlarını çatarken yakalıyorum. Ve bazen gözlerinde sıkıntılı, uzak bir bakış oluyor. Sanki tamamen başka bir yerdeymiş gibi.

"Sen iyi misin?" Bir gece yemek sırasında sordum. Her zaman yaptığımız gibi dışarıda, ateşin yanında yemek yiyorduk. Gunnar'ın koyun bağırsağından yapılmış prezervatifin on dokuzuncu yüzyıldaki versiyonu olan Fransız harfini kullanması hakkında güzel bir sohbet ediyorduk ki Eli yine dalmaya başladı.

Eli kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırır. "Özür dilerim. Beni yıpratıyorsun Olivia. Bütün hafta zombi gibi dolaştım durdum."

"Ne düşünüyordun?" Ben soruyorum. "Reçel mi?"

Gözleri titriyor. Harden. Neredeyse bir kapı iniyor gibi. Ne hissettiğini anlayamıyorum.

"Birazcık, evet." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor.

Elini tutmak için masanın öbür ucuna uzandım. "Özür dilerim. Her şey berbat. Sana bunu sormak istiyordum. Ama hassas bir konu olduğunu biliyorum, o yüzden bu konuyu açmanı bekliyordum. Konuşmak istersen ben her zaman buradayım."

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum bebeğim, gerçekten." Elini çevirip benimkini kavırıyor. "Dürüst olmak gerekirse söyleyecek çok fazla şey yok. Salı günü temelli kapatacağız. Naomi yapılması gerekenlerin büyük kısmıyla ilgileniyor." Omuz silkiyor ve ayağa kalkmadan önce elimi sıkıyor. "Ama bu konuyu düşünmek istemiyorum. İç karartıcı. Ben seni istiyorum. Beni mutlu ediyorsun."

Ona bakıyorum, karanlık gözbebeklerinde yansıyan ateş. "Ben de seni istiyorum. Elbette seni istiyorum. Ama eğer kendini iyi hissetmiyorsan, bunu bana söylemeni istiyorum."

"Şu anda beni daha iyi hissettiren tek şey seninle olmak." Gözleri yalvarıyor. "Öyleyse seninle olmama izin ver. İstedğim gibi."

Kafamın arkasında bir ses onu bu konuda zorlamam için beni dürtüklüyor. Onu daha iyi hissettirdiğim için çok mutluyum. Ama bunu onun sorununu ele alarak yapmıyorum. Onunla konuşarak.

Bunu beynini sikerek yapıyorum.

Bu konuda bir şeyler garip hissettiriyor sanırım. Ben bir çeşit cinsel yara bandı mıyım?

Ama bana gülümseyip tabağımı aldığında ve beni sertçe öptüğünde bu his geçiyor. Ondan beklediğim türden kasıtlı, ruhumu yakan bir öpücük.

Bir erkek yara bandını böyleöpmez.

Bu yüzden daha sonra Eli'ye The Jam'i sormak için aklıma bir not aldım. Bu arada, onun daha iyi hissetmesini sağlayacağım.

Çok, çok daha iyi.

O Pazar toparlanırken Eli'nin gömleklerinden birini çalıp çantama atıyorum. Zaten çok sık gömlek giymiyor gibi görünüyor. Ve ondan küçük bir parçayı yanımda tutmak istiyorum. Birlikte olmadığımız zamanlarda onu koklayabilmek için yataarken gömleğini giymek istiyorum.

Gün batımında eve dönüyoruz. Ağaçların turuncu, sarı ve kahverenginin ateşli tonlarıyla aydınlandığı alçak arazide ilerlerken zihnim dolaşüyor. Kaybetme korkusu beni düz ve dar bir yolda tuttu. Her şeye sahip olmayı kaçıracağım korkusu.

Bu yolda ilerleyerek neleri kaçırdığımı hiç merak etmedim.

Bu.

Bunu özlemiştim. Eli'ın koca eli kalçamdaydı. Vücudumun her köşesinde nefis bir hassasiyet ve ağrı hissediyordum. Pencereleden esen keskin sonbahar havası saçlarımı her yöne savuruyor. Arkamda güzel, zor yazılar. Önümde iyi ve zor bir yazı var. Burada Pazar korkusu yok. Yarın için heyecanlıyım.

Bunca zamandır kaçırdığım şey buymuş.

Vazgeçmeyi düşünmek bile acı veriyor.

Eli'a bakıyorum. Temiz, kendinden emin ve sakin. Cehennem gibi yakışıklı. Göğsümün içindeki ve bacaklarımın arasındaki ağrı şiddetleniyor.

Serin hava tenimde çok iyi hissettiriyor. Bunaltıcı. Şimdiye

kadar istediğimi bilmediğim şey tam olarak buydu.

Eli dar garaj yoluna girdiğinde hava kararmıştır. "Kal," diyor vitesi parka iterek.

Bir an için benden *kalmamı* istediğini düşündüm. New York'u terk edip, sonsuza dek Charleston'da kalmamı.

Cevap bana içgüdüsel bir kesinlikle geliyor.

Evet.

Kapı koluna uzanırken ellerim titriyor. Kamyonun motorunun gümbürtüsü aniden muazzam görünüyor, kalp atışlarımla aynı anda zonkluyor.

Gerçekten kararımı verdim mi?

Gerçekten her şeyi geride bırakıp baştan mı başlayacağım?

Haftalardır bu imkansız görünüyordu.

Şimdi ise kaçınılmaz görünüyor.

İşimle ilgili ne yapacağımı bilmiyorum. Tam zamanlı yazamam. En azından bu işten nasıl gerçek para kazanabileceğime dair daha iyi bir fikrim olana kadar.

Christine'in bebeğinin olması aynı zamanda dönemin geri kalanında New York'taki derslerimi devralacak kimsem olmadığı anlamına geliyor. Büyük ihtimalle bu görev bana düşecek. Bu da en azından Aralık sonuna kadar Ithaca'ya dönmek zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Ama artık Charleston'da bağlantılarım var. Küçük ama güçlü bir ağ oluşturuyorum. Bundan yararlanmaya başlayacağım. Bakalım bir şeyler bulabilecek miyim. Yeni bir hayatın başlangıçlarını bir araya getireceğim.

Durum ne olursa olsun, sanırım bir adım atmaya hazır olabilirim. Büyük olan.

Eli'nin alnı, takınmış olduğumu tahmin ettiğim şok olmuş ifadeyi görünce çatlıyor.

"İstemiyorsan sorun değil," diyor hızla, bileğini direksiyonun üst kısmına dayayarak. "Ama yarın erken kalkabiliriz diye düşünmüştüm. Belki bir kahve içer ve yoga dersine gideriz. İşe gitmeden ve beni bekleyen bok fırtınasıyla uğraşmadan önce ter atmam gerekecek."

Göz kırpıyorum.

Doğru ya. Gece kalmaktan bahsediyordu. Onun evinde.

Gülümsemeyi başardım. "Çok isterim."

Billy'nin kuyruğu mutlu bir şekilde koltuğumun arkasına çarpıyor.

Ertesi sabah ilk iş Peter'ın yoga dersine gittik.

"Pratik yaparken düşünmeniz gereken bir şey var," diyor Peter odanın önüne doğru ilerlerken. "Yoga, tüm farklı benliklerinizin ya da varlıklarınızın birleşmesi ya da bir araya gelmesidir. Zihinsel varlığınız. Fiziksel varlığınız. Ruhsal varlığınız. Yoga yaptığımızda, tüm bu parçalarımızı uyum içinde bir araya getirmeye çalışırız. En temel benliğimize ulaşmak için katmanlarımızı sıyırırız. Bunun için Sanskritçe bir deyim vardır-sat *nam*. 'En gerçek benlik' anlamına gelir. Bugün bunu mantramız haline getirelim. Nefes alırken bu kelimeleri kendinize söyleyin. Dünya çoğu zaman bizi gerçek benliğimizden uzaklaşmaya teşvik eder. Yoga bizden bu benliğe *doğru* gitmemizi ister. Bugün bunu deneyin ve nasıl hissettirdiğini görün." Bir duraklama. "Çocuk duruşuyla başlayalım."

Eli'nin bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Bu tam da son birkaç haftadır konuştuğumuz şeyler.

Ona bakmadan çocuk duruşuna geçiyorum. Yorgun ve tok hissediyorum. Şu anda bunu yapacak ruh halinde değilim. Yakında hiçbir garanti olmadan hayatımın en büyük adımını atacak olmamın gerçek olasılığı üzerinde durmak. Gerçek bir güvenlik ağı yok.

Hepsi bu gerçek benliği aramak adına.

İlk başta, *sat isminden* nefret ettim. Kulağıma şeytan gibi geliyor. Güneşi selamlama hareketlerinin açılış sekansı sırasında omuzlarımın ve diz arkası kırımlarımın nasıl yandığını düşünürsek, bu uygun görünüyor.

Ama ben hareket ettikçe, yanımda Eli'nin zarif ve istikrarlı hareketlerinden cesaret alarak, zihnim berraklaşmaya başlıyor. Yanma hissi azalmaya başlıyor. Devam ediyorum, nefesimle sessizce zikrediyorum.

Yarım asansör. *Doğru*. Yay. *Kendini*.

Sandalye pozuna otururken terim yumuşak bir şekilde matımın üzerinde patlıyor.

Ne kadar çok zikredersem, o kadar çok düşünürüm. Charleston'a gelmeden önce *gerçek benliğimin* kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu kavramın farkındaydım. Ama önemli olduğunu düşünmüyordum.

Büyük ve havalı bir işe sahip olmak mı? İyi bir kız arkadaş olmak mı? Jones'lara ayak uydurmak? *Bunlar* önemliydi. Ama neyi sevdiğimi bulmak? Bunu yapmak için zaman harcamak?

Hayır. Gün içinde bunu yapmak için yeterli saat yoktu.

Burada durmuş, kartal pozu almış, nefes alıyor, sessizce zikrediyor ve katmanlarımı soyarken, sipariş ettiğim şekilde

önceliklerim inanılmaz derecede aptalcaydı.

Tüm bunların amacı eğlenmek değil de nedir? İyi, anlamlı bir iş yapmak ve gerçek sizi tanıyan ve sevenlerle birlikte gülmek?

Ve içten gelen, sarsıcı bir kesinlik duygusuyla biliyorum ki, kim olduğumu ve ne istediğimi itiraf etmezsem hayattan hak ettiğim şekilde zevk alamam.

Dersin eziyetli hadi 200 bisiklet egzersizi yapalım kısmına geldiğimizde, matıma düşen ter mi yoksa gözyaşı mı anlayamıyorum.

Bu da tabii ki bana Cate'i düşündürüyor. Gunnar onu kendisi ve hayatı hakkındaki varsayımlarına karşı tekrar tekrar zorlarken döktüğü tüm o gözyaşları.

Eli da bana aynısını yapıyor.

Charleston'da olmak bana da aynısını yapıyor.

Önceden korkuyordum. Ama şimdi minnettarım.

Eli hızlı eve dönüş yolunda sessizdir. Kamyonu garaj yoluna sokarken çenesindeki bir kas seğiriyor.

Endişeli olduğunu söyleyebilirim. Bugün The Jam'in çalışanlarının çoğunu işten çıkarmak zorunda olduğunu söyledi.

Sırılsıklam ve pis kokuyor olmama rağmen arabadan inip ona sarılıyorum.

"Bütün gün buralarda olacağım," diye mırıldanıyorum omzuna. "Bana ihtiyacın olursa araman yeterli, tamam mı? Bunu da atlatacaksın. Sen hâlâ Elijah Jackson'sın ve bisküvilerin beni hâlâ boşaltabilir."

Alay ediyor, bana biraz daha sıkı sarılıyor. "O kadar iyi mi?"

"O kadar iyiler." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Dayan biraz. Şu anda yaraların taze. Bugün zor olabilir ama bundan sonrası daha kolay olacak. Sadece biraz zamana ihtiyacın var."

"Sadece sana ihtiyacım var," diye cevap veriyor ve bana bakmak için geri çekilmeden önce boynuma sıcak, kalıcı bir öpücük konduruyor. "Gece yarısına kadar işim bitmiş olur. Eve döndüğümde yatağında olmanı istiyorum."

Alaycı bir kaş kaldırıyorum. "Çok otoriter. Ya yatağında olmanı istersem?" "Paspasın altına bir anahtar bırakın," diyor sırtarak. "Bir daha düşündüm de,

Bunu yapma, çünkü başka biri bulup benden önce davranabilir. Benim

Yatak. Gece yarısı. Okumam için bir bölümün varsa bonus puan. Bunu yapabilir misin?"

Lütfen yok. Belirsizlik yok.

Utanmak yok.

Tanrım, bayıldım.

"Bir şeyler ayarlayabilirim," diye cevap veriyorum alaycı bir şekilde.

"Beni bekletme." Evine doğru dönmeden önce kıçımı sıkıyor. Gidişini izlerken bacaklarımın arasında sıcak bir özlem nabızı hissediyorum. Kıç demişken, onunki mükemmel. Tıpkı geri kalanı gibi.

Gülümsüyorum. Ve vermek üzere olduğum bu çılgınca kararın doğru karar olduğuna dair yeni ve kapsamlı bir kesinlik hissediyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ELI

"Gerçekten nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" Olivia, East Bay Caddesi'nde her zaman mevcut olan trafikte ilerlerken pencereden bizi izleyerek soruyor.

"Sürprizlerin nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi?"

Bana hınzırca bir bakış fırlattı. Sikim kalktı. *Lanet* olsun, kızımın tavır yapmasına bayılıyorum. Kulübeden döneli bir hafta oldu ama bu kadına olan susuzluğum daha da arttı. Ondan uzak kalmaya, onun içinde olmamaya bir saniye bile dayanamıyorum.

"En son bana sürpriz yaptığında yirmi dört saat boyunca yatak odandan çıkmamıştık," diye yanıtlıyor.

Hatırladıkça sırtıtıyorum. "Bu gerçekten daha dün müydü?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Sanırım verdiğimiz paranın karşılığını aldık."

Bahsettiği şey, önceki gün işe giderken aldığım vibratör. Kızım benim hoşuma gitmeyecek kadar sık ağrıyor. İlk sikiştiğimizde olanları düşününce, ona karşı daha dikkatli olmak istiyorum. Ama yine de onu boşaltmak istiyorum. Sık sık.

Bu eğlenceli küçük oyuncak tam olarak bunu yapmamı sağlıyor. Kan yok. Acı yok. Sadece Olivia'nın tekrar tekrar orgazm olurken mutlu inlemeleri.

Kahretsin. Düşündükçe sertleşiyorum.

Bunu düşünmeye *bayılıyorum*. Günümü geçirmemi sağlayan tek şey Olivia'yı gece yatağında beni beklerken bulacağımı bilmek. Hayatıma daha iyi bir zamanda giremezdi.

Zamanlamanın gerçekten her şey olduğunu düşündürüyor.

Sinyal lambamı yaktım. Dönüşe geçerek kamyonetimi yapraklarla kaplı Ansonborough mahallesine doğru yönlendiriyorum. Kusursuzca restore edilmiş konakların, havuzların üzerinde yükselen eski meşe ağaçlarının, araba evlerinin ve gizli bahçelerin yanından geçerken Olivia nefes nefese kalıyor.

Şehrimi ne kadar çok sevdiğini görmek hiç eskimiyor.

New York'a dönmesine bir haftadan az bir süre kaldı. Kendisine ve yazdıklarına inanması için onu ikna etmeye çalışıyorum.

Birlikte olabilmemiz için Charleston'da bir hayat kurabileceğine onu ikna etmeye çalışıyorum.

Tanıdık otoparka dönmek için yavaşlıyorum. Kanım heyecanla kaynıyor. Biraz da gerginlik. Bugünlerde Olivia'yla ilgili her şey ölüm kalım meselesi gibi geliyor.

Bir bakıma öyle.

Olivia ön tarafta asılı olan küçük tabelayı daha iyi görebilmek için başını eğiyor.

"Rainbow Row Books," diye okuyor gözlerini kısarak. Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Eli, burası çok sevimli."

"Böyle düşünmene sevindim," diyorum. "Ama sürpriz bu değil. Hadi, içeri girelim."

Arabayı park ettim ve emniyet kemerimi çözdüm. Olivia, her zaman yaptığım gibi kapısını açmak için kamyonun etrafından dolaşamadan arabadan atladı.

Resmen ayaklarının üzerinde zıplıyor. Benden bir ya da iki adım önde yürüyor ve utanmadan kıcını kontrol etmeme izin veriyor. Kot pantolonu kalçalarını şahane gösteriyor.

Şimdiden onu eve götürmek ve üzerindeki kotu çıkarmak için sabırsızlanmam yanlış mı?

Boğazımı temizleyerek, kasıklarımı ihtiyatlı bir şekilde çekiştiriyorum. Bugün kitaplar hakkında. Olivia'nın yazarlık kariyeri. Seks bekleyebilir.

En azından bir süreliğine.

Ona kapıyı açıyorum.

Olivia dudağını ısırtıyor ve bana bakıyor. "Biliyor musun, toplum içinde her zaman çok kibarsın. Ama özel hayatında-"

"Otoriter miyim?" Elimle kapının köşesini tutuyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Taleplerimde ve ihtiyaçlarımda kaba mıyım?"

"Çok kaba." Parmak uçlarında yükseliyor ve beni dudaklarımdan hızlı ve tatlı bir şekilde öpüyor. Sonra fısıldıyor, "İyi ki hoşuma gitti."

"İçeri girmezsen gerçekten kabalaşacağım," diyorum kitapçıyı başımla işaret ederek. "Bu kotlar beni öldürüyor."

Son bir kez bana doğru baktı ve Olivia içeri girdi. Ben de takip ettim.

Louise, parlak renkli kitaplarla dolu tezgâhın arkasındaki her zamanki yerinden başını kaldırıp bakıyor. Yüzünde bir gülümseme belirir.

"Eli! Hakkında çok şey duyduğum romantik yazar bu mu?" diye soruyor, Olivia'yı daha iyi görebilmek için gözlüğünü burnunun ucuna kaydırarak.

"Elbette öyle," diyorum. "Louise, bu Olivia. Günümüzde çalışan en iyi tarihi aşk romanı yazarlarından biri. Bunu şimdi söyleyebilirim, çünkü son birkaç haftadır çok fazla tarihi roman okudum."

Bir elimi Olivia'nın sırtına koyup onu ileriye doğru yönlendiriyorum. Biz ilerlerken o da dükkânı inceliyor. Soyulan boyayı. Kedileri. Çok satan kitapların ve personel tavsiyelerinin gelişigüzel dizilimi altında inleyen kitap raflarını. Burnundan derin bir nefes alıyor. Ben de öyle yapıyorum ve birlikte kâğıt kokusunu içimize çekiyoruz. Toz kokusunu. Açılmamış hikâyeler.

Başını çeviriyor ve bana gülümsüyor. Onun neşesini kalbime saplanan bir ok gibi hissediyorum.

Aman Tanrım.

Louise sandalyesinden fırlar ve tezgâhın etrafından dolaşarak Olivia'yı sıkı bir kucaklamanın içine çeker. Olivia güler.

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyor Olivia. "Mağazanız kesinlikle çok güzel."

Louise bu iltifat karşısında sırıtıyor. "Teşekkür ederim. 1982'den beri buradayız. O zamandan bu yana çok şey değişti, ama bu eski kitapçıda hala biraz sihir olduğunu düşünmek istiyorum. Bu yüzden burada olmanıza sevindim. Yardıma ihtiyacım var."

Olivia kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yardım mı?"

"Seni küçük bir proje için gönüllü yapmış olabilirim," diyorum utanarak.

Louise gözlüklerini burnunun üzerine geri iterek, "Romantizm bölümüm acınacak halde," diye açıklıyor. "Ne stoklayacağımı ve romantik okuyucuları mağazaya nasıl çekeceğimi bilmiyorum. Siz de aşk romanları yazdığınıza göre, bunu düzeltmemeye yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

Olivia geri çekiliyor. Yanakları zevkten pembeleşmişti. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime yakın tutuyorum.

"Ben mi? Gerçekten mi?" Bana baktı. Louise'e bakıyor. "Ama ben yayınlanmadım bile. Henüz değil."

Louise kollarını kavuşturuyor. "Çok fazla romantik kitap okur musun?"

"Evet," diye ağızından kaçırıyor Olivia. "Sanırım buna bağımlı olduğumu söylemek yanlış olmaz." "O zaman hangi yazarları satın alacağını biliyorsun. Yeni ve heyecan verici olanları.

Okunmaya değer ilk kitaplar."

"Şey. Ben uzman değilim. Ama elimden geldiğince takip ediyorum, özellikle de artık yayıncılıkla ilgilendiğim için."

Kaşlarını kaldırma sırası bende. "Öyle mi?"

Olivia sırtarak, "Evet," diye yanıtlıyor kolayca. "Birçok aşk blogu okuyorum - herkesin bahsettiği kitaplar hakkında bilgi edinmek için iyi bir yol. Facebook ve Twitter'da bir yazar profiline kaydoldum, böylece eleştirmenleri ve diğer yazarları takip edebiliyorum. Hatta birkaçına sorularım için ulaştım. Ve tabii ki her zaman e-okuyucumdaki listeleri karıştırıyor, bir sonraki okumamı arıyorum."

Louise başını sallıyor. "Görünüşe göre romantizm hakkında benden çok daha fazla şey biliyorsun. Okur sayımızı artırmamda bana yardımcı olmak ister misiniz? Düşünüyorum da birlikte bir plan yapabiliriz ve okuyucuları mağazaya çekebiliriz. Size ödeme yapacağız elbette. Muhteşem kitabınızı çıkarmaya karar verdiğinizde de elimizden geldiğince yardımcı olacağız." Louise'in gözleri bana kaydı. "Eli durmadan kitabın ne kadar harika olduğundan bahsediyor. Okumak için sabırsızlanıyorum."

Olivia sertçe göz kırpmıyor. Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Louise'e yardım etmeyi taahhüt ederse, Charleston'da kalmayı da taahhüt etmiş olur.

Benimle kalıyor olabilirdi. Kitaplarını yazıyor. Hayallerinin peşinden koşuyor.

"Evet," dedi Olivia sonunda. "*Evet*. Yardım etmeyi çok isterim! Beni düşündüğünüz için gerçekten çok onur duydum. Şimdiden başlayabileceğimiz bir sürü fikrim var. İmza günleri düzenleyebiliriz - belki birkaç yerel aşk romanı yazarını buraya getirebiliriz. Hatta sadece romantizm okumaya adanmış yerel bir kitap kulübü bile kurabiliriz..."

Kalbim şişiyor. Sonra patlıyor.

Onu kollarımın arasına alıp yerden kaldırma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine yan tarafını sıkarak onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum.

Umarım bu düşündüğüm anlama geliyordur.

Olivia'nın tekrar parladığına bakılırsa, şansımız yüksek.

Acaba gerçekten benim yanıma taşınır mı? Zaten bugünlerde neredeyse birlikte yaşıyoruz. Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum. Ama ben

bir kız hakkında hiç bu kadar emin olmamıştım.

Olivia'nın da benim hakkımda emin olduğunu düşünmek istiyorum.

Belki pazartesi günü konuyu açarım. İzin günüm. Büyük bir brunch yaparım.

Seviş. Sonra hamlemi yaparım.

Üçümüz birlikte tezgâhın arkasına oturduk ve romantik olan her şeyi konuştuk. Satın alınması gereken yazarlar, önemli yeni kitaplar. Değinilecek konular. Gözümüze çarpan kapaklar.

Olivia ve Louise'in bir yığın romantik kitapçık üzerinde birbirlerine vurulduklarını görmek beni derin bir tatmin duygusuyla dolduruyor. Gitmemiz gerektiğinde, numaralarını ve e-posta adreslerini çoktan değiştirdiler ve bu hafta daha sonra akşam yemeği yemek için planlar yaptılar.

Olivia eve dönüş yolunda enerjiyle titreşiyor. Yanımda oturan kızın kaç hafta önce mutfağıma giren kızdan ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. O kız tutkusunu saklamıştı. Bastırmıştı.

Ama buradaki kız? Onunla çiçek açıyor. Gözlerinde. Gülümsemesinde. Parmaklarında, zihninde ve bedeninde.

"Yani?" Kırmızı ışıktaki ona bakmak için başımı biraz çevirerek söylüyorum. "İyi bir sürpriz mi?"

Bakışları yumuşuyor. Gülümsüyor ve elini yanağıma koymak için konsolun diğer tarafına uzanıyor.

"Şimdiye kadarki en iyi sürpriz. Evet. Vibratör de harikaydı. Bütün sürprizlerin harika, Eli. Ama bu seferki ekstra düşünceliydi." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Başımı çeviriyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. Işık yeşil yanıyor. Yola geri dönüyorum.

"Bir şey değil, bebeğim. Buraya kadar geldiğin için seninle gurur duyuyorum. Ve gerçekten bu iş için mükemmel bir insan olduğunu düşünüyorum. Hem kitap işi hakkında biraz bilgi edinebileceğini hem de doğru insanlarla -okuyucularla, diğer yazarlarla- tanışabileceğini düşünüyorum."

Başparmağını enseme sürtüyor.

"Bu kitap olayını gerçekleştirmemi gerçekten istiyorsun, değil mi?"

"*Seni* gerçekten gerçekleştirmek istiyorum. Gerçek seni." Ona bir bakış attım. "Umarım bu Charleston'da kalacağın anlamına geliyordur."

Yanakları pembeleşir. "Ben de öyle umuyorum. Hâlâ bazı ayrıntıları çözmem gerekiyor. Ama deniyorum Eli."

"Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin yeter." Olivia sırtıyor. Seksi, arsız bir şey.

"Bana seks sahneleri için fikir vermeye devam edin," diyor. "Eğer bir gün geçimimi sağlamak için romantizm yazacaksam, bunlardan birçoğu üzerinde çalışıyor olacağım."

Gülüyorum. "Bitti. Lafı açılmışken, bu gece hâlâ geliyorsun, değil mi?"

Olivia kaşlarını alaycı bir şekilde sallar. "Onun yerine bana gelmeye ne dersin? *Sana* bir sürpriz yapmak istiyorum."

"Bu kulağa hoş geliyor," diyorum

sırıtarak. O da sırtıyor. "Bir anahtar

bırakacağım-" "Paspasın altına değil."

"Aklımdan bile geçmezdi. Merdivenlerin altındaki çiçek saksısına ne dersin?"

Sırıtma sırası

bende. "Bu işe

yarar."

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

OLIVIA

O gün Holy City Roasters'a giderken her zamanki rotam olan Charleston Koleji'nden geçiyorum. Güneşli ve berrak bir sonbahar öğleden sonrasında kampüste olmak gibisi yoktur. Robotikle ilgili etik konular hakkında derin bir sohbe dalmış bir çift öğrencinin -genç, ikinci sınıf öğrencisi olabilirler- yanından geçiyorum. Bir grup kız bir bankın etrafında oyalanıyor, organik kimya sınavı için son dakikada bir araya geliyorlar. Önümdeki çocuk annesiyle telefonda konuşuyor.

"Evet, anne, söz veriyorum, iyiyim," diyor, açıkça kızgın. "Sadece üşüttüm. Hayır, hayır, gerçekten anne, lütfen çorba postalamaya çalışma. Bunun herkes için kötü sonuçlanacağından eminim. Yine de düşüncen için minnettarım."

Sırıttıyorum.

İşimi özlemiyorum. Düdüklü tencere ortamını. Korkunç ofis politikalarını. İşin kendisini hiç düşünmüyorum; sadece nasıl ayrılacağımı düşünüyorum. Yazdığım kurgusal seks ve yaşadığım çok gerçek, çok mükemmel seks arasında başka bir şey düşünecek zamanım yok. Charleston'daki yeni hayatım beni bütünüyle yuttu.

Bu konuda daha mutlu olamazdım.

Ama öğretmenliği özlüyorum. Parlak genç insanlarla etkileşim kurmayı. Yazmak oldukça harika bir iş olabilir. Yine de yalnız olabiliyor. Kampüs kültürünün bir parçası olmak profesörlükle ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi.

İngilizce Bölümü'nün önünde duruyorum. Yıpranmışlıktan biraz daha kötü görünen şirin, sarı bir Charleston single'ında yer alıyor. Eski dalgalı cam pencerelerden içeride dolaşan insanları görebiliyorum.

Kalbim iki kat çalışıyor. Bölüm başkanıyla olan randevum için biraz erken geldim. Ama iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

Sadece yazarak yaşayamam. İlk başta olmaz. Tüm birikimimi tüketmek istemiyorum. Yarı zamanlı bir öğretmenlik işi eski hayatımla yeni hayatım arasında güzel bir köprü olabilir. Şu anda açık pozisyon olmadığını biliyorum, ama en azından şapkamı ringe atabilirim. Gelecekteki açık pozisyonlar için Bölüm Başkanına danışın.

Farklı bir şey öğretmek gerçekten çok güzel olurdu. Gerçekten tutkulu olduğum bir şey. Artık karamsar Byron yok (Tanrı'ya şükür). Artık Dickens yok. Nora Roberts öğretmek istiyorum. Beverly Jenkins. Ve tabii ki Jane Austen.

Gerginim.

Hoş karşıladığım bir duygu. Burada her türlü duyguyu yaşadım. Bu sayede eve döndüğümde ne kadar hissiz olduğumu fark ettim. Ya da belki de hissettiklerimi halının altına süpürmek için ne kadar uğraştığımı, çünkü "mükemmel" hayatımı yaşamama engel olduğunu.

Burada, yıkık dökük bir evin önünde, üzerimde kot pantolonum ve kolumda kalbimle dururken, mükemmelden olabildiğince uzağım.

Ayrıca gerçek, romantik yazar özentisi benliğime hiç olmadığım kadar yakınam.

Derin bir nefes alarak merdivenleri çıktım ve içeri girdim.

Eli bu hafta özellikle geç saatlere kadar çalışıyor. Eve döndüğünde uyanık olabilmek için akşam yemeği saatinde araya bir şekerleme sıkıştırmaya çalışıyorum. İtiraf etmeliyim ki kapıdan girdikten sonra doğruca bana gelmesini seviyorum. Anahtarlarını bırakmıyor. Yemek ya da bir bardak su almıyor. Her zaman bana doğru bir adım atıyor, benimkileri yırtmaya gelirken kendi kıyafetlerini de yırtıyor. Sonra *geç saate* kadar ayaktayız. Sevişiyoruz, sonra konuşuyoruz. Sonra tekrar sevişiyoruz.

Ama bu gece uyuyamayacak kadar yorgunum. İyi haberlerle doluyum. Eli'a tam da böyle bir sürpriz yapmak istiyordum.

İrtibatta olduğum bazı bağımsız yazarlara gönderdiğim e-postaları tamamladım.

Ondan sonra, en sevdiğim romantizm bloglarından birkaçını okudum.

Sonra duşa giriyorum. Her şeyi tıraş edebilmek için kendime fazladan zaman tanımak istiyorum. Daha önce Eli için hiç çıplak olmamıştım. Yeni bir şey denemenin iyi olacağını düşündüm.

O ne düşünürse düşünsün, bu beni kesinlikle tahrik ediyor. Tenim karıncalanıyor. Yumuşak.

Sonra onun gömleğini -kabinden çaldığım ve onun gibi kokan gömleği- ve çok sevdiğini bildiğim dantelli kırmızı tangayı giydim.

Sütyen yok.

Yatağımda daha önce yazdığım bölümü okurken kısık bir ses duydum

Zip

. Anahtar kilide sokuluyor. Bir kalp atışı sonra kapının açıldığını duyuyorum.

"*Merhaba,*" diye sesleniyor Eli.

Sert sesi meme uçlarımı diken diken ediyor. Onu gözümün önünde görüyorum.

Başını. Spor ayakkabılarını çıkarırken kocaman bir eliyle saçlarını tutacak. Odun fırını ve ter gibi kokacak. Teni.

"Burada mısın, bebeğim?" diyor. Tezgâha bir şey koyduğunu duyuyorum. Bir çekmece açtığını.

Yataktan fırlıyorum, sayfalar kucağımdan yere düşüyor. Onları almaya zahmet etmedim.

Onsuz bir saniye daha geçirme düşüncesine dayanamıyorum.

"Buradayım," diyorum ve mutfığa gitmeden önce büro aynasında son bir kez saçlarımı karıştırıyorum.

Eli beni görmeden önceki bir saniyeliğine kasvetli bir ifade takınıyor. Ne kadar *yorgun* görüldüğünü fark ediyorum. Gözlerinin etrafında koyu halkalar var ve teni solgun. Birkaç gri saç teli ensesini süslüyor.

Ama sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Buz gibi bir şişe beyaz şarabı açmanın yarısındaydı ama açacağı bırakıp bana doğru yaklaştı. Gözleri meme uçlarıma takılınca ağızla parlıyor.

"Hey," diyorum, o bariz bir şekilde sert giysisini düzelttiğinde bir sırtışı ısııyorum. "O benim gömleğim mi?" diye soruyor.

"Evet," dedim. "Onu çaldım sayılır. Karşı konulamayacak kadar güzel kokuyordu. *Senin* gibi kokuyordu."

"İçinde ne kadar seksi görünsen de tatlım, itiraf etmeliyim ki onu senden koparmak istiyorum. Benim gömleksiz kulübüme katılmıştın, hatırladın mı?"

Gülüyorum. "Tabii ki."

Tezgâhın etrafından dolaşıp beni kollarına çekiyor. Şimdiye kadar bu konuda gerçekten iyiydik. Ayak parmaklarımdan üzerine çıkıp kendimi ona doğru bastırıyorum. Elleri kışımaya gidiyor. Kasıklarımı onunkilere doğru yönlendiriyor.

O benim için her zaman zor.

Her zaman.

Ve vücudum her zaman bu duruma ayak uydurmaya hevesli.

Kıç yanaklarıma masaj yapıp onları sahiplenici bir şekilde sıkıldığında içimde düşük bir elektrik kıvılcımı çıkıyor.

Yüzünü boynuma gömüyor. Nefes alıyor, sonra homurdanıyor. Muhtaç, ilkel bir ses.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor tenime karşı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. "Duştan yeni mi çıktın?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Bunun sürprizinizle bir ilgisi var mı?"

"Bir parçası. Evet." Avucumu göğsüne yaslayarak geri çekiliyorum. "Bazı haberlerim var."

Ağzının bir tarafı o kadar yakışıklı ve neşeli bir şekilde tanıdık bir yarım gülümsemeye dönüşüyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

"Öyle mi?" Parmakları kalçalarımın üstündeki gömleğinin eteğiyle oynuyor. "Bunu duymak için ölüyorum."

"Bugün öğleden sonra Charleston Koleji İngilizce Bölümü Başkanı ile konuştum. Bu dönem için işe alım yapmıyorlarmış. Ancak gelecek dönem için açılacak pozisyonlar için ilk sırada ben varım ve öğretmek istediğim ticari kurgu dersi için bir teklif hazırlamama izin veriyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin? Bugün mü girdin? Bu inanılmaz bir haber! Tebrikler, bebeğim."

"Özgeçmişimden etkilendi ve romantizm piyasası hakkındaki bilgimden daha da çok etkilendi. Görünüşe göre departmanı biraz daha kariyer odaklı hale getirmeye çalışıyorlar, bu yüzden uzmanlık alanım buna çok uygun."

Eli beni bir kez daha kucaklıyor ve bu kez tüm bedenimi sıkıyor. "Senin adına ne kadar mutlu olduğumu anlatamam Olivia. Bu tam *sana göre* bir şeye benziyor. Yazmayı ve öğretmeyi seviyorsunuz. Şimdi umarım ikisini de yaparsınız. Hem de benim şehrimde." O

kadar çok gülümsüyorum ki yüzümün çatlayacağından endişeleniyorum. "Charleston artık benim de şehrim."

Geri çekilme sırası onda. Gözlerimi arıyor.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Dudağımı ısıırıyorum. Başımı sallıyorum. "Evet."

Cevap olarak başını eğiyor ve kulak mememi ısıyor. Nefesim kesiliyor. Bacaklarımın arasında bir şehvet çarpması da öyle. Çıplak seksimde biraz farklı bir his var. Daha karıncalı. Bu da beni çok daha fazla tahrik ediyor.

"Bunu kutlamalıyız," diye nefes alıyor.

"Yapmalıyız. Başka bir sürprizim var," diyorum. "Ama önce, getirdiğin şarap güzel görünüyor."

Eli inliyor, ilk parmağını gömleğimin en üstteki düğmesine takıyor. "Beni gerçekten bekletecek misin?"

"Gecikmiş haz," diye sırtarak cevap veriyorum. "Ödemeyi çok daha iyi hale getirecek. Söz veriyorum."

Gözlerini deviren Eli isteksizce ellerini üzerimden çekiyor ve mutfığa geri dönüyor.

Şişenin ağzını açarken ön kolundaki kasların patlayışını izliyorum. "Ocağın üstündeki dolap," diyorum gözlük için başını kaldırdığında. Gülümsüyor. "Öğreniyorum, tatlım."

Mutfakta ona katılıyorum, elime tutuşturduğu bardağı alıyorum.

Bakışları yine takdirle üzerimde geziniyor. Burun delikleri alevleniyor.

Bu duygunun en sulu dalgasıyla vuruluyorum - şu anda dünyada Eli ile bu mutfaktan başka olmak isteyeceğim hiçbir yer olmadığı hissi. Şarap içerken.

Azgın gençler gibi birbirlerini içiyorlardı.

Gömleğime bakarak başını sallıyor. "Çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın?"

Şaraptan bir yudum alıyorum. Sancerre. Mükemmel derecede soğuk, gevrek, sadece bir parça meyve. Gözlerimi kapatıyorum, kendime dilimin üzerindeki hissin tadını çıkarmak için bir saniye veriyorum.

"Çıkarmam için bana ne vereceksin?" Gözlerimi açarak alay ediyorum.

Uzanıp, dağınık saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Tezgâha geri koymadan önce şarabından bir yudum aldı.

"Sana ne vermek istediğimi biliyorsun bebeğim," diyor, sesi aynı anda daha alçak, daha yumuşak ve daha sert.

Amıma gelen yeni bir sıcaklık dalgası bacaklarımı birbirine kenetlememe neden oluyor.

Biraz ağrım var. Yeni bir şey değil. Sadece alıştığımдан çok daha büyük.

Beni alıştığımдан daha sert ve daha iyi beceriyor.

Gözlerimi açtığımda bana dikkatle baktığını görüyorum. Gözleri yumuşaktı.

Acıktım.

Kalbim sıkışıyor.

Tanrım, bu adamın içinde *boğuluyorum*. Tam havalandığım anda beni tekrar altına çekiyor. Bir bakış, bir ses, bir dokunuş. Beni sersemletmek için tek gereken bu. Nefes almam için bana bir an bile vermiyor.

Yaklaşıyor, etrafımı sarıyor ve gömleğin düğmelerini açmaya başlıyor. Örnek olarak.

"Nasıl hissediyorsun?" diyor, gözleri benimkilerden ayrılmadan. Endişesi o kadar tatlı ki içimi acıtıyor. O ilk gece kanadığımdan beri bana karşı daha dikkatli davranıyor.

İlgi göstermediği anlamına gelmiyor. Sadece artık vücudumu daha iyi tanıyor. Ne zaman iteceğini ve ne zaman geri çekeceğini biliyor.

Yeteneği sarhoş edici.

"Sarhoşmuşum gibi," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Senden." Gülüyor.

"Anlayabiliyorum."

Üst düğmeler artık açık. İçeriye uzanıyor ve nazikçe tit.

Nasırlı başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirerek sert bir noktaya ulaşmasını sağlıyor. Dokunuşuna doğru eğildim, nefesim kesildi.

"Eli," diye yalvarıyorum.

Eli tekrar düğmelere gidiyor. "Şarap içmeye devam et." Göz kırpyorum. "Şarap mı?"

"Hoşuna gidiyor." Gömleğin düğmeleri tamamen açılmış. Parçalara ayırıyor,

Ellerini belime koydu. "O zaman içmeye devam et."

Ağzımı öpüyor. Ben de ona doğru yükseliyorum, onu geri öpüyorum.

Parmağını tangamın askısına geçiriyor. "Bu küçük külotunu ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin."

"Aslında var," diye mırıldandım. "Ama sürpriz bu değil."

Eli gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor.

"Bu oyunu seviyorum," diyor.

Sonra ağzını çenemin yamacında gezdiriyor. Köprücük kemiğimi, göğsümü öpüyor. Durup önce bir meme ucumu, sonra diğerini ağzına alıyor, önce nazikçe, sonra daha sert emiyor.

Daha sert.

Klitorisim titriyor. Acı.

Güneye doğru ilerledikçe dizlerinin üzerine çömeliyor.

Ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıyor, kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve öne doğru eğiliyor. Burnunu kasıklarımın gömüyor ve içine çekiyor.

"Burası da çok güzel kokuyor," diyor dudaklarını kırmızı dantele bastırarak. "Şimdiden ısladığını söyleyebilirim."

Parmakları şimdi yanlarımdaki kayışların içinde. Beklentiyle dolup taşıyorum.

Şarabı dudaklarıma götürürken ellerim titriyor. Gözlerimi kapatıp bir yudum alıyorum ve aynı anda Eli tangamı aşağı çekiyor.

Elleri bacaklarımda hareketsiz duruyor. Sessizlik.

Kalbim yerinden fırlayacak. Şarabı içiyorum, boğazımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Tenimin içinde mutlu bir vızıltının başladığını hissediyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor sonunda.

Gözlerimi açtığımda onu çıplak amıma saygıyla bakarken

görüyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Gözleri benimkilere kayıyor.

Kalbim yine çarpıyor.

"Hoşuma gidiyor," diye cevap veriyorum. "Belki her zaman değil. Ama yeni bir şey denemek eğlenceli."

Başını iki yana sallayarak acıyla alay ediyor. "*Eğlenceli*. Tanrım, Olivia, bazen beni felç ettirmeye çalıştığını düşünüyorum."

"Yani?" Ona bir bakış attım. "Benimle eğlenecek misin? Yoksa o felci geçirecek misin?"

Cevap olarak, bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirerek beni iyice ayırıyor. Sonra tangamı parmaklarının arasında döndürüyor ve sert, vahşi bir çekişle ikiye ayırıyor. Arkasına fırlattı.

Dikkatini benim seksime verdi.

Beni nazikçe dürtmek için başparmaklarını kullanıyor. Dudaklarımdaki pürüzsüz deriyi hissediyor. Ovuyor. Ağlamamak için dudağımı ısırıyorum.

Bana bakarken gözlerinin ihtiyaçla kararmasını izlemek, *bakmak*, beni o kadar çok tahrik ediyor ki acıtıyor.

Başparmakları dudaklarımı açıyor. Şimdi yüzünün önünde iyice açılmıştım.

Hâlâ bana öyle yoğun bakıyor ki çılgılık atmak istiyorum.

Başparmağının ucuyla klitorisime arkadan öne doğru vuruyor. Sadece bir kez. İçimi bir titreme kaplıyor. Bacaklarım titriyor.

"Evet," diye tısladım. "Yüce Tanrım, *evet*."

Sorgulayan başparmağını içimde gezdirmeden önce bana karanlık ve şımarık bir bakış fırlatıyor. Bu sefer önden arkaya. O kadar kayganım ki

kolayca gider. Pürüzsüzce.

Kalçalarım onun dokunuşuna doğru yuvarlanıyor.

Orta parmağı beni buluyor. Eli öne eğilip beni öperken aynı anda içime batıyor.

Dudaklarımın birleştiği yerin hemen üstünden
öpüyor beni. Bir elimi saçlarına daldırıp
çekiyorum. "Bu hoşuma gitti," diyorum.

Eli'nin gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Şarabını unutma. İçmeye devam et, Olivia."

"Nasıl yapabilirim-"

"Yapın bunu. Yoksa bunu alamazsın" diyor. Orta parmağını içimden çıkartıyor ve birinci ve ikinci parmaklarının boğumları arasında klitorisime sert bir vuruş yapıyor. İnliyorum.

Şarabımı yudumluyorum ve uzun, *uzun* bir
yudum alıyorum. "İşte benim kızım. Güzel,
değil mi?"

Bu iyi bir şey. Vızıltım, seksimdeki zonklamayla birlikte artıyor. İkisi birlikte aşırı duyuşal yüklenme.

Bayıldım.

Ve sonra Eli bir elini kıcıma kaydırıyor, parmakları kıvrımla oynuyor. Sonra klitorisimi öpüyor ve serbest bırakılma ihtiyacım sıkılaşıyor. Neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Başını biraz eğiyor ve sonra beni Fransız öpücüğüyle öpüyor. Tüm amımı -en azından görebildiğim her şeyi- ağzına alıyor, diliyle beni yalıyor. Dişleriyle. Dudaklarıyla.

Yavaşça. Çok yavaş.

Elimde değil. Onun adını haykırıyorum. Güçsüzleştiğimi hissediyorum. Ayaklarımı kaybediyorum.

Ama Eli beni tutuyor. Bir eli kalçamda, diğeri hâlâ kıcımda. Parmakları çatlağımın içinde aşağı doğru kayıyor.

Aşağıya.

Parmağını kık deliğime bastırıldığında ağzına doğru eğildim.

Onu sokmuyor. Sadece büzüğümle oynuyor, klitorisimi *sertçe* emerken benimle alay ediyor.

Tekrar inliyorum.

Dalganın geldiğini hissediyorum. Şimdiden çok büyük ve bunaltıcı.

"Neden," diye soluyarak saçlarını çekiştiriyorum. "Neden beni sevmekte bu kadar iyi olmak zorundasın?"

Beni sevmek. Kelimelerle karnımda panik ışıkları yanıyor.

Bunu söylemek istememiştim. Bu sözleri, biz birbirimizin yanında değilken söylemek istedim.

-Bunu iyi yapıyorum. Benim için önemli olan, ona onu sevdiğimi o anın sıcaklığıyla değil, bilinçli olarak seçtiğim bir anda söylememdir.

Kahretsin.

"Çünkü." Benimle göz göze gelmeden önce amımı uzun, yavaş bir şekilde yalıyor. Gözleri açık ve şehvetten arınmış. "Seni seviyorum, Olivia."

Bunu yapan onun gözleri. Evet, şu an çok heyecanlıyız.

Ama hala bir şekilde *gözleri açık*.

Beni uçurumun kenarına göndermek için tek gereken bu. Boşaldım. Tüm orgazmları sona erdiren orgazm.

Şiddetinin ısırmasıyla gözlerim yaşıyor. Uzuvarım sertleşirken Eli'ye doğru çöküyorum, sonra gevşiyorum. Tatlılığın ritmi ardı ardına amımda dolaşıyor. Benim kanım.

Kalbim göğsümün içinde açık bir yara gibi hissediyor. Patlıyor. Hassas. *Savunmasız*, her şeyin saldırısına karşı çaresiz, Elijah'ın her şeyi.

Gözlerimi

kapatıyorum.

Teslim

oluyorum.

Eli klitorisime son bir öpücük veriyor. Ayağa kalktığını, vücudunun benimkine sürtündüğünü hissediyorum. Şarabımı aldı. Tezgâhın üzerine koydu. Beni de tutup tezgâhın üzerine kaldırıyor, bacaklarımın arasına yerleşirken beni dik tutmak için bir kolunu belime doluyor. Çaresizdim. Ona yapıştım, hareket edemeyecek kadar bunalmıştım.

Kalbimin öfkeli çalışmasının üzerinde, bir folyo paketinin yırtılma sesini duyuyorum.

Bir dakikalığına geri çekiliyor.

Sonra girişimi dürtüyor. Kolunu kullanarak beni aletine doğru yönlendiriyor. Yavaşça içime giriyor, sıkılmış dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkarıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki ona bakamıyorum. Yanacağımdan korkuyorum. Parçalanmış halde yerde kalmaktan.

Ağzımı bir öpücükle yakalayarak kalçalarını döndürmeye başlıyor. Tanrım, içimde hareket etmesine bayılıyorum. Derin, güçlü ve yavaş. Büyük, yuvarlanan, atletik itişler. Acele etmiyor.

Bana her zaman zaman veriyor. Olduğum kişi olmam için zaman ve alan. Kollarımı boynuna doluyorum.

"Ben de seni seviyorum Elijah," diyorum

kulağına. İtişin ortasında hareketsiz kaldı.

Başını eğerek beni biraz daha yaklaştırıyor.

"Senden duymak istediğim tek şey buydu," diyor. Nefesi düzensiz. "Tek istediğim sensin."

Sonunda kalçalarımı yuvarlayabiliyorum, ona ihtiyacım var. O da bana ihtiyaç duyarak geri dönüyor.

Birlikte onu orgazma ulaştırıyoruz. İçimde nabzının attığını hissediyorum, bir ulumayla boşalıyor.

Sonunda nefesini tuttuğunda, "Bu nasıl daha iyi olmaya devam ediyor bilmiyorum," diyorum. "Ama öyle."

"Ben bir şefim," diyor dudaklarını boynuma bastırarak. "Eninde sonunda seninle bir mutfakta sevişmek zorunda kalacağımı biliyordun, değil mi?"

Gülüyorum, onu daha yakına çekiyorum.

Güneyli büyücümü asla yeterince yaklaştıramıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

ELI

Ertesi sabah Olivia'nın yatağında yüzümde kocaman aptal bir sırıtışla uyandım.

O da karşılık verdi.

Beni sevdiğini söyledi.

Bir süredir ona aşık olduğumu biliyordum. O zamandan beri-

Evet. Olivia'ya tam olarak ne zaman aşık olduğumu söyleyemem. Yağmurda Bruce Springsteen'le dans ettiğimiz o gece olabilir. Ya da ilk öpüştüğümüzde içimde eridiği an.

Mutfağıma geldiği o ilk sabah da olabilirdi. Gözlerindeki o ateş. Ona hazırladığım kahvaltıyı yedikten sonra gülümsemesi.

Hiç şansım olmadı, değil mi?

Olivia yanımda hışırdıyor. Yan yatmış, sırtı bana dönük. Çarşaflar düşüyor ve çıplak omzu ortaya çıkıyor.

Yan yatıp, ağzıma alıyorum. İnliyor. Yuvarlanmadan kalçalarını oynatıyor, kıcını kasıklarına yerleştiriyor.

Üst bacağına tutup kendi bacağına üzerine çekiyorum ve onu açıyorum. Elimi karnının düzleminden aşağı kaydırmak ve onu bulmak için uzanıyorum.

Onun çıplaklığı karşısında şehvet içime işliyor. Sanki yeterince zor uyanmamışım gibi.

Şişmiş. O kadar kaygan ki uyarılmışlığı parmaklarımı kaplıyor.

Parmak uçlarımla klitorisine yumuşak, yavaş bir masaj yaparak onayımı inletiyorum.

"Günaydın bebeğim," diye mırıldanıyorum boynuna doğru.

Kıcını sikime bastırıyor. "Lütfen," diye nefes alıyor.

"Çok ağrımıyor
mu?" "Bebeğim,
lütfen."

Daha sert sırtıyorum. Bana ilk kez bebeğim diyor.

Buna bayıldım.

Yatağın başucundaki masadan bir prezervatif alıp takıyorum.

Bacağı hâlâ benimkinin üzerinde dururken, kendimi onun yarığına doğru yönlendiriyorum. Kalçasını avuçlarımın arasına alıyorum. Sonra hızlı ve sessiz bir şekilde, boynunu omzuna bağlayan tendonu ısırarak içine giriyorum.

"Oh," diye mırıldanıyor, sesi hâlâ uykunun etkisiyle kısık. "Bu çok güzel bir his-Elijah, bu çok güzel bir his."

Bana neyi sevdiğini söylemesine bayılıyorum. Ne istediğini.

Olivia uzanıyor ve ben yavaşça içine girip çıkarken kendisiyle oynamaya başlıyor.

Beş saniye sonra boşaldı, sikimi bir menene gibi sıkıyordu.

O zaman ben de geliyorum.

Tüm bu seks beni ona çok bağlı hissettirdi. O benim önemli bir parçam oldu. O yanımda olmadığında, bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Onun yokluğu gerçek bir çürükmüş gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum," diyorum.

Olivia omzunun üzerinden bana bakıyor. Gülümsüyor, o mavi gözleri mutlulukla parlıyor.

"Ben de seni
seviyorum."

Kalbim uçuyor.

Doğrulup çarşafın beline kadar düşmesine izin verdi. Göğüsleri güzel ve ağır, meme uçları kabarık ve gece yarısı onlara gösterdiğim ilgiden dolayı biraz kırmızı.

Uzanıp sol göğsünü elime alıyorum, o telefonunu kontrol ederken dalgın dalgın okşuyorum.

"Bugün yazmam gereken çok şey var," diyor ve elini saçlarımda gezdiriyor. "Kendini dışarı bırakabilir misin? Bütün sabah kalıp bunu yapmak istesem de" -çıplaklığımızı işaret ediyor- "muhtemelen bir duş alıp işe koyulmalıyım. Cate ve Gunnar kara anlarını yaşamak üzereler, bu da kitabı bitirmeye oldukça yakın olduğum anlamına geliyor."

Bırakmadan önce memesini nazikçe sıktım.

"Seninle gurur duyuyorum Olivia," diyorum. "Gunnar ve Cate'e çok fazla işkence etmeyeceğine söz ver, tamam mı? Onlar benim için çok gerçek ve ben

onların incindiğini görmekten nefret edeceğim."

Sırıtır ve ilk parmağıyla burnumun ucuna dokunuyor. "Üzgünüm Elijah, ama onlara işkence etmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Sen bir sadistsin."

"Bu ciddi bir suçlama." Kaşlarını oynatıyor. "Doğru olup olmadığını öğrenmek ister misin?"

Kasıklarımda yeni bir arzu zonklamasıyla inliyorum.

"Duşa gir. Hemen," diye bağırdım. "Yoksa bugün hiçbir şey yazamayacaksın."

Olivia gülerek yataktan kalkıyor ve banyo kapısını arkasından kapatıyor. Her zaman duşa ona katılmak istemişimdir ve birçok kez katılmışımdır ama bugün beni davet etmedi. Ve bir erkeğin dayanabileceği bir seks sınırı var. Aletim gerçekten acıyor. Kız çok sıkı. Yani daha önce ağrımadıysa bile şimdi muhtemelen ağrıyordur.

En iyisi biraz ara vermek, yoksa ikimizden biri seksle ilgili talihsiz bir sakatlık yaşar ve ellerimi saatlerce değil günlerce ona sürmeme engel olur.

Billy de evde beni bekliyor. Onu dışarı çıkarmalıyım.

Yataktan yuvarlanıp boxer'ımı ve kot pantolonumu çekiştiriyorum. Komidinden telefonumu aldım. Cüzdanımı. Anahtarları. Yanımda getirdiğim bir avuç prezervatifi bırakıyorum. Geçen gece burada bıraktığım bir zula zaten vardı ama bu tür şeylerden asla çok fazla bulunduramazsınız.

Olivia'nın duşu açtığını duydum.

Bakışlarım yatağın ayakucunda, yerde duran gömleğe takılıyor.

Gömleğim.

Olivia'nın çaldığı çünkü üzerinde benim kokum vardı.

Sırıtır, bakışlarımı karşı duvardaki şifonyere

kaydırıyorum. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı arka cebime atıp telefonumu şifonyerin üstüne koyuyorum ve ilk çekmeceyi açıyorum.

Ağızına kadar dantel parçacıklarıyla dolu.

"Siktir. *Evet*," diye mırıldanıyorum, elimi içeri sokarak.

Her türlü iyilik parmaklarıma takılıyor. Elma şekeri kırmızısı sütyeni tanıdım. Çıplak tangayı. Geçen gece giydiği, içi görünen ve bağcıklarını yeterince hızlı çözemediğim yaramaz korseyi.

Ben daha çok iç çamaşırlarıyla ilgileniyorum.

Şu kırmızı tangalardan istiyorum. Fark etmemi istediğinde giydiği türden. Araştırmaya devam ediyorum. Bir sürü iç çamaşırı var. Çoğu yeni görünüyor. Bunları sadece benim için aldığını düşününce gülümsüyorum.

Parmak eklemlerim çekmecenin dibiyle buluşuyor. Sadece-bekle. Bu çekmece değil. Bir çeşit kutu.

Kadife bir kutu.

Küçük olduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kare. Tanıdık. Bir mücevher kutusu.

Bir *yüzük* kutusu.

Kulaklarımda garip bir his hissediyorum. Yaklaşan bir dalganın büyüyen kükremesi.

Kadife aniden avuçlarımda nemli bir hal aldı. Ya da belki de nemli olan benim avucumdur.

Bu kutu Olivia'ya ait. Çekmeceye koymasının bir sebebi vardı. Onu açmaya hakkım yok. Zaten onun çekmecelerini karıştırmaya hakkım yoktu.

Elimde değil ama. Suçu bu kız için deli olmama at. Olivia Wilson hakkında her şeyi bilmek istememe.

Aşk acısı çeken, endişeli bir pislik olduğum için suçla. Sebep ne olursa olsun, kutuyu açtım.

Midem bulanıyor.

İçindeki minik beyaz yastıkların arasına bir yüzük yerleştirilmiş.

Şaka değil, elmas ceviz büyüklüğünde. Kocaman. Parlak ve mükemmel, basit bir platin ayara yerleştirilmiş. Tiffany reklamlarından fırlamış gibi.

Yıllar önce eski bir kız arkadaşıma (kısa bir süre) evlenme teklif etmeyi düşündüğümde, yüzüklere bakmaya gittim. Bunun dörtte biri büyüklüğündeki pırlantalar şu anda tasarruf hesabımda olandan daha pahalı. *Bu* büyüklükte bir pırlantanın, aşçı yardımcılarımdan birinin bir yılda kazandığı para kadar olduğunu hayal ediyorum.

Yapıldı. Bir yıl içinde. *Restoranım iflas* ettiği için The Jam'deki tüm yardımcı şeflerimi işten çıkarmak zorunda kaldım.

Olivia'ya bu kadar güzel bir yüzük alacak param yok. Bir yıl önce mi? Alabilirdim. Ama The Jam'i kapattığımda büyük bir mali darbe yedikten sonra, böyle bir şeyi karşılayabilmemin imkanı yok. Bırak düğünü. Olivia'nın muhtemelen istediği türden büyük, güzel bir düğün.

Bir kenara itmeye çalıştığım tüm panik, şüphe ve güvensizlik bir anda üzerime geliyor. Bir gelgit dalgası gibi başıma vuruyor ve beni sersemletiyor. Nefes alıyorum, göz kırpıyorum ama zihnim bedenimden ayrılmış gibi hissediyorum ve dalga beni altına çekerken yukarıdan izliyorum.

Olivia bana eski sevgilisinin ona evlenme teklif ettiğini söyledi. Ama yüzüğünü sakladığını söylemedi.

Olivia'ya beş haneli bir yüzükle evlenme teklif eden adam kimdi?

Ve neden o lanet şeyi sakladı ve ta New York'tan getirdi?

Acaba onu çok istediği için mi bırakamadı? Eğer *hala* çok istiyorsa. Bu beni öldürüyor, çünkü ona bunun yarısı kadar bile güzel bir şey verebilecek miyim bilmiyorum.

Daha önce hiç bilmediğim kadar sıcak bir kıskançlık dalgası içime çarpıyor. Şu an gerçekten boğuluyorum.

Olivia'nın bu adamla çıkmasının bir sebebi var. Belli ki başarılı biri. Muhtemelen rahat, istikrarlı bir şirket işi var.

Temelde benim tam tersim.

Ya benim yapamadığım ama onun ona verdiği şeyleri özlemeye başlarsa? Heyecanı geçtiğinde ve çalışma saatlerimden, küçük evimden, daha küçük banka hesabımdan bıktığında?

Eğlenceli bir seks arkadaşısın, Ithaca'ya dönüp işinden ayrıldıktan sonra ona tekrar aşık olduğunu söylediğini hayal ediyorum. Ama belli ki uzun vadeli bir malzeme değilsin. Ted öyle.

Zihnimin uzak bir köşesinde nefes almam gerektiğini biliyorum. Sakinleşmeli ve bir plan yapmalıyım ki Olivia ile bu yüzüğün, hakkında pek konuşmadığım ama tüm ay boyunca boğuştuğum yetersizlik hissini nasıl körüklediğine dair verimli bir konuşma yapabileyim.

Gerçekleri öğrenene kadar soğukkanlılığımı korumam gerektiğini biliyorum. Belki yüzüğü saklamasını istemiştir. Belki de gerçekten ailesine aittir. Büyükannesinden kalan bir yadigar falan.

Yüzüğe bakıyorum. O kadar parlak ve ateşli ki kör olmadan bakabilmek için gözlerimi kısamam gerekiyor.

Siktir et.

Odayı iki adımda geçiyorum ve kapıyı çalma zahmetine girmeden banyo kapısını çekip açıyorum. Duvara çarpıyor.

Kafamın içindeki bir ses sakın olmam için beni uyarıyor. *Bu çok aptalca, şu anda çok aptalca davranıyorsun.*

Görmezden geldim ve bir deli gibi banyoya daldım. Çünkü bu kız beni böyle biri haline getirdi.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

.....
ELI
.....

Buğulu duş kapısından Olivia'nın döndüğünü görüyorum, ıslak saçları cama doğru uçuşan damlacıklar saçıyor.

"Tanrım, Eli, beni korkuttun."

Açık kutuyu tutuyorum. "Bu da ne böyle?" Olivia göz kırptı. Sonra hareketsiz kaldı.

Panik içimi kavırıyor ve sıkıyor.

Aramızda akan suyun sesi muazzam. "Çekmecelerimi mi karıştırıyordun?" dedi sonunda.

"Lanet külotundan bir çift almak istedim. Gömleğimi çaldığın için sana borcumu ödemek istedim. Şirin olmaya çalışıyordum."

"Başkalarının eşyalarını karıştırmanın sevimli olduğunu bilmiyordum."

Kalbim şimdi gerçekten çarpıyor. "Olivia, bana bu yüzüğün ne *halt* olduğunu söyle."

Tereddüt ediyor. Sadece bir saniye. Sadece bir nefes için. Ama tereddüt ediyor.

Bu da demek oluyor ki-

İsa.

"Bu Ted'in evlenme teklif ettiği yüzük," diyor.

Banyodaki kapalı v e buharlı havadan mı yoksa hissettiklerimin büyüklüğünden mi bilmiyorum ama birden başım dönüyor.

"Ama onu geri çevirdiğini söylediğini sanıyordum."

Olivia suyu kapatır ve duştan çıkar, havluyu gövdesine düğümler.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Eli, Ted'le evlenmeyeceğim." "O zaman neden yüzüğünü sakladın?"

Yutkunuyor. Uzaklara bakıyor.

"Çünkü ona geri döndüğümde bunu giymemi söyledi." Bana baktı. "İşte bu yüzden. Ama ona geri dönmeyeceğim. Yüzüğü geri vereceğim ve sonra *seninle* olacağım Eli."

Gözlerini arıyorum. "Ya sana inanmazsam?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Bu şaşkınlık acıya dönüşür.

Kahretsin. Kıskançlığımın, güvensizliğimin beni yenmesine izin veriyorum. Ama duramıyorum. Çaresiz hissediyorum. Bu da beni *kızdırıyor*.

Belki de bunca zamandır beni kullanıyordur diye düşündüm. Belki de ben onun için sadece bir ribaunddum. Evet, aramızdaki şeyler yoğunlaştı. Beni sevdiğini söyledi. Ama bu bir gün uyanıp terk ettiği adamın ben olmamı dilemeyeceği anlamına gelmez. Ted değil.

Ted, bu günlerde yetersiz kaldığım tüm yolları hatırlatan o lanet yüzükle ona evlenme teklif etti.

"Neden bana inanmıyorsun?" diyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bunca zamandır sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım. Başka hiç kimsenin görmediği yanlarımı görmene izin verdim. Seninle hiç kimseyle olmadığım kadar samimi oldum. Ben sana aşığım Elijah. Ted'e değil. *Sana*."

"Ben de sana aşığım," diyorum. Sonra yüzüğü tutuyorum. "İşte bu yüzden bu beni çok rahatsız ediyor."

Olivia gözlerini kırptırır. "Bir dakika. Eski sevgilimi mi kıskanıyorsun?" "Belki de kıskanıyorum."

"Olmamalısın." Bir adım öne çıkıyor. "Ted harika bir adam, ama sanırım sana onun bana göre biri olmadığını açıkça belirttim. O sensin. Ted'le işim bitti."

Ben de bir adım öne çıkıyorum.

"O zaman kanıtl. Benim yanıma taşın."

Olivia

Kalbim sıkışıyor. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Bir dakika önce Eli'la yavaş, tembel, sessiz bir sabah seksi yaparken, bir dakika sonra yüzü kıpkırmızı ve kavgaya hazır bir şekilde banyoya dalıyor.

"Senin yanına taşınmak mı? Bu fikir de nereden çıktı?" Gerçekten perişan bir halde söylüyorum. "Eli, birbirimize aşık olduğumuzu biliyorum. Geçtiğimiz ay birlikte çok zaman geçirdiğimizi de biliyorum. Ama durumumun ne olacağına hâlâ karar veremedim. Ya Ithaca'daki departmanım yerime birini bulamazsa ve tatil sonrasına kadar orada kalmak zorunda kalırsam? Ya Charleston Koleji'ndeki yeni işim de olmazsa? İşlerimi yoluna koymak için zamana ihtiyacım var."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sertleşiyor. "Ve bir cevaba ihtiyacım var."

"Eli," diyorum şaşkınlıkla. "Saçmalıyorsun. Birlikte yaşamayı konuşmak için bolca vaktimiz var. Geleceğim hakkında daha fazla şey öğrendiğimde bunu tekrar konuşalım."

"Bu konuyu tekrar açmak istemiyorum," diyorum. "Bunun hakkında şimdi konuşmak istiyorum." Gözlerimi kırptırıyorum, sertçe.

"Ama anlamıyorum. Bu konuyu daha önce hiç açmamıştın."

"Bir süredir bunu düşünüyordum." Bakışları benimkileri arıyor. "Etrafımda olman hoşuma gidiyor. Sana *ihtiyacım* var Olivia."

Göz kırptırıyorum. Daha önce hiç bu kadar muhtaç olmamıştı.

Çok güvensiz. Bu benim bayıldığım kendinden emin, neredeyse ukala erkek arkadaşım değil. "Bu sen değilsin Eli."

"Özür dilerim," diyor, gözleri yumuşuyor. "Ama bu işte gerçekten var olduğunu bilmek istiyorum. Gerçekten kalacağını bilmem gerek. Hadi Olivia, bunun ne kadar mükemmel olacağını düşün. Sen yazabilirsin. Yemek yapabilirim. Billy mutlu olur. Ve kira ödemek için endişelenmene gerek kalmaz. Bunu sana vermeme izin ver. Lütfen. Tekrar ayağa kalkman için sana biraz nefes aldırır."

Hadi, Olivia. Eli, Ted'in eskiden söylediği gibi söylüyor.

Ve Eli'nın nefes alma süresinden bahsetmesi komik, aslında bana bir ultimatoma veriyor. Onunla yaşarken sahip olacağım sözde özgürlüğün tam tersi.

Bu duyguyu bilirim. Ted diz çöküp bana evlenme teklif ettiğinde hissetmişim.

Bir ilmik, boynumu sıkıyor.

"İstedğim tek şey *sensin*," diye fısıldıyorum, nabzım hızlanmaya başlıyor. "Lütfen bunu yapma Eli. Lütfen özgürlüğümü kazandıktan sonra beni bağlamak istediğini söyleme."

Ela gözleri kocaman oldu. "Seni bağlamaya çalışmıyorum. Sana para konusunda endişelenmeden yazma özgürlüğü vermeye çalışıyorum."

"Hayır. Beni hazır olmadan bir karar vermeye zorlayarak tuzağa düşürmeye çalışıyorsun."

"Anlamıyorum." Boynunu eğiyor. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Neden hazır değilsin? Beni sevdiğini söylemiştin."

"Çünkü bu işte yeniyim!" Ben patladım. "Bu şehir, bu kariyer, bu *hayat*. Keşfetmek için daha fazla zaman istiyorum. Biriyle birlikte yaşamaya başlamadan önce farklı şeyler denemeliyim. Lanet olsun Eli, üç yıllık bir ilişkiyi bitireli daha bir ay bile olmadı."

Hızla göz kırpmıyor, geri çekiliyor. Sanki ona vurmuşum gibi. "Yani farklı insanları mı denemek istiyorsun?"

"Hayır," diye ısııyorum. Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek iç geçiriyorum. "Asıl noktayı kaçırıyorsun, Elijah. Sana yalvarıyorum. Lütfen bana bu ültimatomu verme. Seninle birlikte olmak istiyorum ama işleri ağırdan almalıyım. Yeni başladığımız bu güzel şeyi keşfetmek için hayatımızın geri kalanı varken neden acele edelim?"

Bir saniye bana baktı. Sonra ellerini kaldırdı ve başını salladı.

"Özür dilerim bebeğim. Ama benim olduğunu bilmem gerek. İş yerinde olan biten her şey..." Sesi kesiliyor. Boğazını temizliyor. "Seninle olmak beni daha iyi hissettiren tek şey, tamam mı?"

Farkına vardığımda nabzım hızla atıyor, başım zonkluyor. "Aman Tanrım," diyorum, kendimi sabitlemek için makyaj masasına yaslanıyorum.

"Ne?"

"Beni sevdiğin için yanına taşınmamı istemiyorsun. Yalnız kalmak istemediğin için istiyorsun." Gözlerimden yaşlar akıyor. "Tanrım, Eli bunun benimle hiçbir ilgisi yok, değil mi?"

Eli'nin boynunda bir kızarıklık belirir ve yanaklarına yayılır. Gözleri öfkeyle parlıyor.

"Bu doğru değil," diyor. "Sana tapmadığımı söyleyemezsin."

Boğazım o kadar sıkılıyor ki başımın tamamı ağrıyor.

"Elbette bana tapıyorsun. Ama senden birçok kez Jam'de olanlar hakkında konuşmanı istedim. Her seferinde beni geçiştirip kitaplarım hakkında konuşmaya başlıyorsun ya da bana dokunmaya başlıyorsun. Bilirsin işte. Bu da bana beni dikkat dağıtmak için kullandığını düşündürüyor."

"Hayır," diyor, sesi titriyor, açıkça geri adım atıyor. "Sen bundan çok daha fazlasın Olivia."

Gözlerine bakarken üzerime ağır bir hüznün çöküyor. Köşeye sıkışmış bir hayvanın paniklemiş bakışı var yüzünde.

"Haklısın." Sesim titriyor. "Senin için bundan daha fazlasını ifade ettim. Ama şimdi beni kullanılmış hissettiriyorsun. Kendimi *ucuz* hissettiriyorsun. Bence şu anda yaptığın şeyin yanlış olduğunu biliyorsun. Yine de yapıyorsun, çünkü kalacağımı söylediğimde bana inanmıyorsun. Neden bana güvenmiyorsun?"

Eli uzun bir süre bana baktı.

"Sana güvenmiyorum çünkü New York'taki hayatın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim," diye yanıtlıyor. Yüzüğü lavabonun yanındaki tezgâha bırakıyor. Uzanıp kutuyu kapatıyorum. "Sana o şeyi alan adamın gerçek olduğunu düşünmeye başladım, ben ise sadece becermek istediğin bir aptalım."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Nefes almakta zorlanıyorum. Bunları söyleyenin Eli olduğuna inanamıyorum. Nezaketi ve bana olan inancı hayatımı pek çok açıdan daha iyi hale getiren adam.

"Senin hakkında hiç de öyle düşünmüyorum," diye idare ediyorum. "New York'taki hayatım hakkında ne bilmek istiyorsun? Sana her şeyi anlatırım."

Gözlerime bakıyor. "Bilmek istediğim tek şey benim yanıma taşınıp taşınmayacağın."

Sadece ona bakıyorum. Ciddi miydi?

"Özür dilerim," diyorum. "Cevabım hayır. Senin yanına taşınamam. *Henüz taşınamam.*

Ama bana zaman verirsiniz-"

"Hep daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun." Kollarını kavuşturuyor, kollarındaki kaslar şişiyor. "Belki de daha fazla zamana ihtiyacın var çünkü ona geri dönmeyi planlıyorsun. Belki de böyle bir yüzük takmak istiyorsun. Böyle bir adamla, bu kadar büyük bir şeyi karşılayabilecek biriyle birlikte olmak. Ben de üzgünüm ama seni beklemekten bıktım. Sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadım, Olivia. Ama sen bana karşı dürüst olmayı bile beceremiyorsun. Neden bana yüzüğünü sakladığını söylemedin?"

Bakışlarım aramızdaki tezgahın üzerinde duran mücevher kutusuna kayıyor.

"Yüzüncü kez söylüyorum, Ted'e geri dönmeyeceğim. Yüzük için özür dilerim," diyorum, bir öfke saplanması hissederek. "Seni bu kadar üzeceğini bilseydim, o lanet şeyi pencereden dışarı fırlatırdım. O yüzük benim önceki hayatımın bir parçası. Geçmişte bırakacağım bir hayatın. Bunu bilmen gerektiğini düşünmedim çünkü sen benim geleceğimin bir parçasısın. Benim seçtiğim bir geleceğin. Gerçekten Eli, sen bundan daha iyisin ve bunu biliyorsun."

"Seninle daha iyiyim."

Bir bıçak darbesi daha hissediyorum. Bu seferki bir acı bıçağı.

Kimse size kendiniz olmanın -kendinizi *seçmenin*- bazen ne kadar acı verdiğini söylemiyor.

"*Zamana ihtiyacım* var."

Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor. Onu siliyorum.

"Yani bu gerçekten hayır demek," diyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasında döndürerek başımı sallıyorum.

Büyük göğsünü dışarı çıkararak bir nefes alıyor. Sonra tezgahı iterek bir elini başının arkasına götürüyor.

"Pekâlâ," diyor. "Sanırım hepsi bu kadar. Gitmeliyim."

Tekrar başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar boşanırcasına akıyor.

Banyodan dışarı çıkıyor. Ayak seslerinde korkunç bir kesinlik var.

Onu takip ederken zihnim beni sakinleştirmek için yarışıyor. *Yerinde duruyorsun. Kendine karşı dürüst oluyorsun. Doğru olanı yapıyorsun.*

Ama Eli'nın kapı tokmağını son kez eline sıkıştırmasını izlemek hâlâ yanlış hissettiriyor.

Berrak ve ıslak gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı bakıyor.

"Zamanlama her şeydir derler. Bizimki açıkça berbat," diyor. "Belki de kaderimizde birlikte olmak yoktu."

Buna katılmıyorum. Ama yine de bunu yüksek sesle söylediğini duymak *beni öldürüyor*.

"Yüzük için özür dilerim," demeyi

başarıyorum. Gözleri sertleşiyor. "Ben

de üzgünüm." Ve sonra gitti.

Son kez söylüyorum.

Havluyu göğsümde tutarak yavaşça yere doğru kayıyorum. Başım dönene kadar ağlıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

.....
ELI
.....

Günlerimi bir sis içinde geçiriyorum. Çok fazla çalıştığımı biliyorum. Çok fazla içiyorum.

Çok fazla Post Malone dinliyorum.

Şu anda her şeyden nefret ediyorum. Geçen gece Pearl'den eve geldim ve Olivia'nın arabasının garaj yolunda her zamanki yerinde olmadığını gördüm.

O zamandan beri görmedim.

Arabasının kaybolduğunu fark etmemiş olsaydım bile New York'a erken döndüğünü bilirdim. Hava farklı. Charleston birdenbire tüm renkleri emdi. Her zevkten. Gökyüzü bile değişti. Ekim başındaki güneş yerini şehri örten yağlı bir bulut örtüsüne bıraktı.

Olivia kelimenin tam anlamıyla ışığı da yanında götürdü. Çünkü kalbimi ve gururumu almak zaten yeterli değildi.

Bu kadına karşı hissettiğim öfke gece gündüz göğsümde yanıyor. Utanç, pişmanlık ve kendinden nefretle beslenen bir fırın.

Ama ne yapmam gerekiyordu? Çekmecesinde başka bir adamın yüzüğünü bulduktan sonra öylece yatıp yuvarlanmam mı gerekiyordu? Olivia ile aramızdaki şeylerin hızlı geliştiğinin farkındayım. Ama biliyorsan, biliyorsundur.

Olivia'nın doğru kişi olduğunu biliyorum. O aynı şeyi hissetmedi. Hikayenin sonu.

Gitmesine izin vermeliyim. Bana bağlanmak istemeyen bir kız için böyle yanıp tutuşmak aptalca. Ben sadece-

Boş bir eve gelmeye dayanamıyorum. Billy'nin suratı asık. Ben bir uykusuzluk hastasıyım. Gecelerimi sigara ve içki içerek geçiriyorum. Boktan filmler izleyerek.

Netflix kuyruğumdaki dizileri izliyorum. Her gün yoga stüdyosundayım, bazen iki kez, ders boyunca homurdanarak ilerliyorum. Sürekli çalışıyorum, gidiyorum, *yapıyorum*. Beni onu düşünmekten alıkoyacak her şeyi yapıyorum.

Söylediği şeyleri düşünmemi sağlamak için. *Ben senin için sadece bir dikkat dağıtıcıyım. Beni kullandın.*

Biraz daha içerim. Telefonumdan ve internetten uzak dururum. Gazetelerden de.

The Pearl'ün mutfağında çalışırken ellerim titremeye başladı. Aşçılarım bundan bahsetmeyecek kadar ihtiyatlı. Ama bana nasıl baktıklarını görüyorum. Gözlerinde acıma var. Naomi ve Maria'yı soyunma odasında birden fazla kez kısık sesle konuşurken yakalıyorum, ben ortaya çıktığımda aniden duruyorlar.

Ama sadece Luke bir sandık balkabağı bırakmak için geldiğinde kimse benimle yüz yüze gelmiyor.

Bir Cuma öğleden sonrası. İkiyi biraz geçiyor ama hafta sonu telaşına hazırlanırken mutfak şimdiden hareketlenmiş durumda.

Kapıya arkamı döndüğüm için içeri girdiğini göremiyorum. Ama çıkardığı alçak, yargılayıcı ısıktan o olduğunu anlıyorum.

"Kahretsin," diyor Luke. "Size gerçekten Post Malone mu dinletiyor?"

Ona cevap verirken Maria'nın sesindeki göz devirmeyi *duyabiliyorum*.

"Bir haftadır 'I Fall Apart' şarkısını tekrar tekrar çalıyor," diye fısıldıyor.

"Artık dayanamıyorum! Tanrı aşkına, yüzü dövmeli soluk beyaz adamları hayal etmeye başlamadan önce bize yardım et."

Luke elindeki ürün kasasını yanımdaki tezgâhın üzerine bırakarak beni zıplatıyor ve taşınabilir hoparlörümün güç düğmesine basıyor.

"Hey!" diye bağırdım, dosyaladığım kiremit balığından başımı kaldırarak. "Onu yerine koy."

Mavi gözlerindeki bakışla midem bulanıyor. Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor ama bunda çok başarısız oluyor.

Luke'u korkutmak için ölüme oldukça yakın görünmeliyim. Beni en kötü halimde gördü.

Kahretsin, belki de en kötüsü *budur*.

"Artık Post Malone yok," diyor Luke kararlı bir şekilde. "Berbat görünüyorsun ve daha da kötü kokuyorsun. Evine git, E."

Eve gitmektense kendi kolumu çiğnemeyi tercih ederim. Sessizlik - boşluk- bana her şeyi berbat ettiğimi düşündürüyor. The Jam'i kaybetmek. Olivia'yı kaybetmek.

Aklımı başımda tutan tek şey işim.

"Ben iyiyim," diye homurdanarak balığa dönüyorum. "Bu gece evimiz dolu. Mutfağın bana ihtiyacı var."

Luke görüş alanıma girmek için bir adım öne çıkıyor. Artık ondan kaçış yok.

"Bu lanet bir yalan ve sen de bunu biliyorsun. Hadi, seninle dışarıda konuşmak istiyorum."

Cevap beklemeden kolumdan tutup beni mutfığa ve arka kapıya doğru sürüklüyor. Öğleden sonra iki için oldukça kasvetli olmasına rağmen doğal ışığın saldırısına göz kırpiyorum. Başım zonkluyor.

Luke çöp konteynerinin yanından birkaç kasa alıp binanın önüne koyuyor. Cebinden iki puro çıkarır.

Cohibas. Benim favorim.

Bana bir kesici ve paslanmaz çelik çakmakla birlikte bir tane uzattı. Siktir et bu adamı. Beni nasıl dinleteceğini çok iyi biliyor.

Sandıklardan birini göstererek, "Otur," diyor.

Uzattığı şeyi alıyorum ve homurdanarak bana söyleneni yapıyorum.

Benim yanıma oturdu. Purolarımızı yakarken birkaç dakika sessizce takıldık.

Büyük nefesler alıyorum. Ağzım karıncalanıyor, sonra hoş bir şekilde uyuşuyor. Keşke diğer her şeyim de -kalbim, kafam, sikim- aynı şeyi yapsa.

"Haklı mıydım?" Luke sonunda purosunu ağzından çıkararak söylüyor. Boğazımı temizliyorum. "Ne konuda haklıydın?"

"Benekli Kurt'ta o gece konuştuklarımız. Olivia'yla bu yüzden mi ayrıldınız? Çünkü kendini bok gibi hissediyordun ve daha iyi hissetmek için onu mu kullanıyordun?"

Omuz silkerek, Luke'un yüzümü görmemesi için aramızdaki duman bulutunu bilerek serbest bırakıyorum.

"Sebeplerden biri, evet. Ama bu onu sevmediğim anlamına gelmiyor Luke. Çünkü seviyorum. Ona çok aşığım. Aramızdaki her şey harikaydı. Ama sonra eski sevgilisinin ona verdiği nişan yüzüğünü buldum. Bu muhteşem yüzük o kadar büyüktü ki İngiltere Kraliçesi'ne ait olabilirdi."

Luke'un kaşları havaya kalktı.

"Evet," diyorum. "Mesele şu ki, bu adamla işinin bittiğini söyledi, teklifini reddetti. Ama ben ona inanmadım. Ona böyle bir yüzük veren bir adama neden geri dönsün ki? Ben de ondan yanıma taşınmasını istedim. Sen

Bu büyük, romantik jesti yaptım çünkü aşık olduğunuzda böyle yaparsınız."

Luke'un kaşları daha da yukarı fırlıyor. Artık neredeyse kafasının arkasındalar.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ve haksız da sayılmazsın. O yüzüğü görünce kendimi çok kötü hissettim. Eğer Olivia böyle bir yüzük istiyorsa, ona alabilmek isterim. Ama şu anda alamam. Bir daha böyle bir şey alabilecek miyim bilmiyorum. Eski sevgilisi mi? O alabilir. Ve bu beni gerçekten öldürüyor, Luke."

Sırtımı sıvazladı. "Ona kraliçe yüzüğü isteyip istemediğini sordun mu? Adamı geri çevirdi."

"Hayır," dedim. "Ama o şeyden nefret ettiğini düşünemiyorum."

"Sen de ona yanına taşınmasını teklif ettin çünkü ona böyle bir yüzük veremesen de yine de *bir şeyler* vermek istedin. Seni gerçekten seçip seçmeyeceğini bilmek istedin - seni üç hafta tanıdıktan sonra seni sevdiğini söyleyecek kadar ona iyi davranan çılgın, yetenekli, dürüst, çalışkan bir adamı, evet demesi için şatafatlı bir yüzükle evlenme teklif etmesi gereken küçük penisli bir dangalağa tercih eder miydi? Ve o *zaman* bile hayır dedi."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Vay be. Sen söyleyince kulağa biraz aptalca geliyor."

"Çünkü aptalca. Bence dışarıdan bakan herkes benim yaptığımı görür. Birlikte yoğun, çılgın bir ay geçirdiğinizi, dünyadan saklandığınızı ve çok fazla *takıldığınızı*. Paylaştığınız ve birlikte hissettiğiniz şeylerin gerçek olduğundan şüphem yok. Dünyayı sarsan şeyler olduğundan da şüphem yok."

"Örtmecelerden nefret ediyorum," diyorum asık suratla, külleri asfalta vurarak.

"Senden nefret ediyorum," diye karşılık veriyor Luke. "En azından şu anda olduğun gibi aptalca davrandığında ediyorum. Dinle. Harika bir ay geçirdiniz ama yine de sadece bir aydı. Otuz bir gün. Bu kadar kısa bir sürenin ardından birinden sana bağlanmasını istemek çok çılgınca dostum. Senin için bile. Bu kıza zaman vermelisin. Onu doğru sebeplerden istediğinden emin olmalısın, E. Gerçekten mi? Sanırım ikimiz de hâlâ The Jam'in kapanışının etkisiyle boğuştuğunu biliyoruz." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Bana saçmalama. Biz ezelden beri arkadaşız. Acı çektiğini biliyorum. Sadece bunu kabul etmiyorsun."

Bir duygu seli hissediyorum. Boğazıma doğru yükseliyor ve gözlerime iniyor.

Başparmağım ve parmağımla çekerek kapatıyorum. Puro yüzünden başım dönmeye başladı. En son ne zaman yemek yedim? Hatırlayamıyorum.

"Ne yapmalıyım?" Sessizce söyledim.

Luke elini omzuma koydu. "Bu şeyle yüzleşmeni istiyorum. Zamanı geldi E. Hepimiz bunu atlatmana yardım etmek için buradayız. Ve hazır olduğunda - başkalarını koltuk değneği olarak kullanmadan kendi başına ayağa kalkmayı öğrendiğinde - işte o zaman kız arkadaşının peşinden gideceksin. Bir saniye bile önce değil, duydun mu beni? Çünkü o zaman kendini iyi hissetmek için onun senin yanına taşınmasına ihtiyacın olmayacak. Kendi başına iyi hissediyor olacaksın. İşte bu sağlıklı bir ilişkinin temelidir."

Şimdi gözlerimden yaşlar dökülüyor. Umursamayacak kadar yorgunum. Luke'un onları görmesine izin verip buruşuk beyaz şef ceketime sildim.

Luke haklı. Genellikle öyle. Erkek düşkününü bir beyzbolcu-bahçıvanın kendini tanıyacağını düşünmezsiniz. Ama oğlumda fazlasıyla var.

Ne dediğini düşünüyorum. Olivia'dan bana karşı savunmasız olmasına izin vermesini istedim, hatta yalvardım. Ama ben bu iyiliğe karşılık vermedim. Ona karşı savunmasız olmaya. Ve bu, her şeyden çok, ilişkimize zarar verdi.

Bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Deneyeceğim," diyorum. Sonra da alay ediyorum. "Çünkü zaten yeterince canım yanmıyor."

Omzumu sıkıyor. "Düşündüğünden daha güçlüsün şef. Sonunda buna degecek. Söz veriyorum. Şöyle düşün: Olivia'nın hak ettiği adam olacaksın."

Gözlerimi kırıştıtarak başımı sallıyorum. Ona bu şeyi *nasıl* yaptığımı sormak istiyorum. Başarısızlığımın yüzleşme ve onu kabullenmeyi öğrenme sürecine nasıl başladığımı. Ama Luke'u tanıyorum. Bana bunu kendi başıma çözmem gerektiğini söyleyecektir.

Ki öyle. Bunu biliyorum.

Ama çok korkuyorum.

Çakıllı kaldırımında çatırdayan lastik sesleriyle başımı kaldırıyorum. Tanıdık, parlak kırmızı bir Jetta zum yaparak görüş alanımıza giriyor ve birkaç metre önümüzde duruyor.

"Bu Gracie mi?" Karanlığın içinden bakarak söylüyorum.

Luke ayağa fırlıyor, neredeyse *beni* zıplatacak. İlk kez, giyinip kuşandığını fark ediyorum.

Yani. En azından Luke için şık giyinmiş. Genelde yırtık kot ve kirli bir tişört giyer. Bara gitmediğimiz sürece, o zaman *temiz* bir tişört giyer.

Bugün güzel bir kot pantolon - koyu renk k o t , vücuda oturan - ve tertemiz beyaz bir düğme giyiyor. Yakasından bir etiket çıkıyor.

Binanın kenarında sigarasını söndürürken gergin b i r şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor.

Luke'tan Grace'e bakıyorum. Grace'den Luke'a.

Luke gömleğinin kuyruklarını düzelterek, "Ben Grace," diye cevap veriyor. "Kahve içmek için buluşacaktık."

Ona ters ters bakıyorum. "Tanrı aşkına, lütfen bana bunun başka bir örtmece olmadığını söyle."

"Hayır, hiç de değil. Ben ciddiym, E." Ellerini kaldırdı. "Üzerinde çalıştığı yeni bir Kolombiya karışımını denememi istedi."

"Ama sen kahve içmiyorsun."

Luke, Grace'e bakıp gülümsüyor. Ben de başımı kaldırıp onun bana el salladığını görüyorum. "Artık biliyorum."

Tanrı merhamet etsin.

Luke iyi bir adam. Ama o kesinlikle onları sevip bırakan bir tip. Bunu küçük kız kardeşime yapma fikri-

Pekala. Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç. Grace bu tür şeylerden hoşlanıyorsa, tamam. İyi değil. Onun incinmesini istemiyorum. Ama kuralları o koyuyor. O bağımsız, yetişkin bir kadın. Zeki biri. Benden çok daha zeki. İstedğini yapabilir.

Sadece *benim* tanıdığım Grace seri tek eşli. Son kontrol ettiğimde hala Nicholas'la çıkıyordu.

O zaman Luke'u kahve içmeye davet ederek ne halt ediyor?

Grace camını indiriyor, kaşları endişeyle çatılıyor. "Nasılsın, E?"

"Daha iyi oldu," diye cevap veriyorum, puromu sağlam bir şekilde çekerek.

Arabasını park ederken vites seslerini duyuyorum. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Ona el salladım. "Siz gidin. Ben iyi olacağım." "Emin misin?" Luke soruyor.

"Eminim."

Luke'un gözlerine bakıyorum. Ona elimden geldiğince tek kelime etmeden *Pantolonunun içinde kalsın.*

O şeyi gördüm. Şehir efsanesi gibi bir şey oldu. Biz geçerken barlarda kızların bu konuda fısıldaştıklarını duyuyorum. Ona "*Luke Lady Hançeri*" diyorlar.

Gittiği her yerde ardında yıkım ve kalp kırıklığı bırakan bir kadın hançeri.
Luke ellerini ceplerine sokar. "Tabii ki. Söylediklerimi düşün, tamam mı?
Ve ihtiyacın olursa beni ara E. Bunu atlatacağız."

Söylemesi yapmaktan kolay, diye düşünüyorum kız kardeşimin ve en iyi arkadaşımın uzaklaşmasını izlerken. Birlikte. "Kahve almaya."

Ciddiyim. Geçen hafta dünya tersine mi döndü? Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?

Eve gidiyorum. Her zamanki dört parmak burbonumu atlayıp onun yerine uzun, kaynar sıcak bir duş alıyorum.

Ve durmaya çalışıyorum.

Duygularımla savaşmayı bırak. Kendime yalan söylemeyi bırak. Her şeyi içinde tutmayı bırak.

Teslim olmak kolay değil. Duvarlarımı güzel ve yüksek ördüm. Selin geldiğini hissediyorum, savunmalarına baskı yapıyor. Yükseliyor, ciğerlerimi dolduruyor.

Sonunda, duş başlığının altında dururken, uzun zamandır içime attığım her şeyin dev dalgası duvarlarıma çarpıyor. Etkisi ani ve yıkıcı oluyor. *Her şeyi* hissediyorum.

Hayal kırıklığı.

Hayal kırıklığı.

Pişmanlık.

Panik.

Yalnızlık.

Lanet olsun, bu berbat. O kadar kötü acıyor ki hareketsiz kalamıyorum.

Sol serçe parmağında bir çatlak hissedene kadar yumruklarımın dış taraflarını fayansa vuruyorum. Kariyerim boyunca yeterince el yaralanması yaşadım - yanıklar, kesikler, parmak uçlarının kazara kesilmesi - kırık olduğunu bilmek için.

Siktir, siktir, siktir.

İlk dürtüm bir şişe Jack Daniels ile acıyı dindirmek oluyor. Ama duştan çıktığımda kendimi bitkin hissediyorum. Sarhoş olamayacak, hatta aşağı inemeyecek kadar bitkin.

Yeni bir dibe vurdum.

Tek yapabildiğim yatağa yığılmak. Uykulu bir yarı uykuya dalıyorum, beynim bana işkence etmek için yeni bir panik düşüncesi yarattığında bir başlangıçla uyanıyorum. Bu tekrar tekrar oluyor. Bütün gece.

Sırada Pearl var diye endişeleniyorum. İşten çıkarmak zorunda kaldığım aşçılar, garsonlar ve barmenler için endişeleniyorum. Onların gelecekleri için endişeleniyorum, ben de kendi geleceğim için endişeleniyorum.

Kendime verdiğim değerin başarılı olmaya ne kadar bağlı olduğunu fark etmemiştim. Olivia'ya tatmin ve tutkunun önemini anlatırken, ona inançlarıma para ve şöhretten daha çok değer verdiğimi söylüyordum, oysa bir yanım açıkça bunlara değer veriyordu.

Ertesi sabah kız kardeşimi aradım, sonra da bir terapist çağırdım. Bütün viskilerimi attım. Yogaya gittim.

Olivia'nın hak ettiği gibi bir adam olabilir miyim bilmiyorum. Ama gerekirse, denerken öleceğim.

OceanofPDF.com

Otuz Dördüncü Bölüm

OLIVIA

Ithaca'ya dönüş yolu çok çabuk geçti.

Bitmesini istemiyorum. Çünkü bittiğinde, yeni bir hayata başlayabilmek için eski hayatımı yakmam gerekecek.

Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum. En çok da değer verdiğim insanları inciteceğimi bildiğim için. Hayatım boyunca herkesi *memnun* etmek için çok uğraştım. Ben buydum, insanları memnun eden. Yumuşak başlı olduğum için çok övgü aldım. Tekneyi sallamadığım, sorun yaratmadığım ya da zor olmadığım için.

Çok zor olmak üzereyim. Ve sonunda kendi mutluluğuma öncelik vermeyi seçtiğim için mutlu olacağıma emin olsam da, başkalarınınkini ezmek yine de berbat olacak.

Yola çıktığımı haber vermek için Ted'i aradım - ailemin evinde kalmaya gitmeden önce uğrayıp birkaç şey almayı planlıyordum. Telefonda sesini duymak bile beni şüphe ve suçluluk duygusuna sürüklemeye yetmişti.

Araba kullanıyorum, ağlıyorum ve hiçbir şey yemiyorum çünkü içim içime sığmıyor. Yol boyunca hasta olacaktım gibi hissediyorum. İçimden bir ses, *madem doğru seçimi yapıyorsun, neden bu kadar acıyor* diye soruyor.

Eli'ı düşünmeden duramamamın bir faydası yok. Yaptığımız tartışma korkunçtu. Kafamın içinde tekrar tekrar oynatıyorum. Ona lanet yüzükten bahsetmediğim için pişmanım. Hikâyemin bu kısmını ondan sakladığım için benim de bir korkak olduğumu düşünmeye başlıyorum.

Yaptığım hataları kabullenip kabullenemeyeceğimden emin değilim. New York'ta yaşadığım güzel hayatı istemediğim için kendimi affetmek çok zor bir şey.

Daha fazlasını istediğim için kendimi affediyorum.

Ben de Eli'ı istiyorum. Onu özlüyorum. Hem de çok. Ama o bağılılık istiyor. O istiyor
Son. Ve ben daha hikayemin başındayım.

Küçük bir kasaba olan New York'un ne kadar sessiz olduğunu unutmuşum. Charleston'ın enerji ve telaşından milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi hissediyorum.

Geldiğimde Ted beni kapıda bekliyordu.

Gülümsüyor. Sanki buraya beni geri alması için yalvarmaya gelmişim gibi. Yüzüğünü geri vermek için değil.

Belli ki garip bir şeyler oluyor.

Hatırladığımdan daha güzel olan evimizin ön merdivenlerinden aşağıya iniyor - sedir rengi dış cephe kaplaması ve üçgen çatısıyla New England'a çok benziyor - ve arabamın kapısını açıyor, ben dışarı çıkarken kapıyı tutuyor.

"Seni özledim," diyor yanağımdan öperek. Kolonyasının narenciye kokusu kafamı dolduruyor. Eli'nin teninin güçlü, dumanlı kokusundan çok farklı. "Hadi içeri gel. Az önce güzel bir Bordeaux şışesi boşalttım."

Göz kırıyorum. "Ted. Eşyalarımı almak için uğrayacağımı söylemiştim. Kalmayacağım."

Gözlerime bakıyor. Ellerini ceplerine soktu. "Emin misin?"

"Eminim," diye cevap veriyorum. Hareket etmediğinde, "Neler oluyor?" diye soruyorum.

Ted rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor. "Fikrini değiştirdiğin için geri geleceğini sanıyordum. Belli ki Charleston'da kalmayacaksın, o yüzden..."

Birkaç dakika boyunca konuşamayacak kadar kızgın ve şaşkın bir şekilde ona bakıyorum.

"Ted," diye başladım yavaşça. "Eşyalarımı almak için geri geldim. Sana söylediğim gibi. Sömestr sonunda Charleston'a dönme planlarım var. Kalmayacağım."

"Bunu söylediğini biliyorum," diyor, boynundan yüzüne doğru kırmızı bir kızarıklık yayılıyor. "Ama ciddi olduğunu düşünmemiştim. Hadi ama Olivia. Tanrı aşkına, bir aşk romanı yazmak için kaçtın. Bu sana nasıl bir gelecek sağlıyor? Burada sahip olduğumuz gelecekle kıyaslanamaz bile. *Birlikte* sahip olduğumuz gelecekle. Hala seninle evlenmek istiyorum. Ve bence sen de benimle evlenmek istiyorsun. Lütfen evet de. Tek kelime. Çok kolay."

Birkaç dakika boyunca ona öylece baktım, farkına vardığım şey bir ton tuğla gibi çarptı yüzüme. Demek Ted bu yüzden ara verdiğimiz süre boyunca başkalarıyla görüşmemi sorun etmiyordu. Ondan temelli ayrıldığımda bu yüzden bu kadar rahattı.

Ciddi olmadığımı düşündü.

Çok korkacağımı, onu çok özleyeceğimi, başka biriyle birlikte olamayacağımı ya da Charleston'da temelli kalamayacağımı varsaydı.

Bunu yapacak cesaretim olduğunu düşünmüyordu.

Ani bir öfke patlamasıyla sarsıldım. Benim hakkımda böyle bir şey düşünmesi ne kadar da küçümseyici. Ted her zaman kendine güvenmiştir. Ama benim hakkımda bu kadar kibirli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Belki önceden korkuyordum. Ama şimdi korkmuyorum. Bunca yolu *kolay* olsun diye gelmedim.

Bunca yolu başladığım yere dönmek için gelmedim.

Gözlerimi kaçırarak arabaya geri dönüyorum ve çantamdan yüzük kutusunu çıkarıyorum. Ona uzatıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Cevabım hayır," diyorum kararlılıkla. "Ve kalmama konusunda çok ciddi olduğumu söylediğimde bana güven. Şimdi izin verirseniz, içeriden bir şeyler almam gerekiyor."

Geceyi ailemin evinde geçirdim. Haberleri duyduklarında çok şaşırdılar.

"Geri mi verdin?" diye nefes nefese kaldı annem. "O kusursuz, muhteşem dört karatlık elmas yüzüğü mü? Çıldırдың mı sen?"

Babam başını sallıyor ve buzdolabından bir bira daha alıyor. "Buna pişman olacaksın Olivia. Hayatını mahvediyorsun. Bunu anlamıyorum."

İşimi bırakıp Güney Carolina'ya taşınarak öğretmenlik yapacağımı ve ateşli aşk romanları yazacağımı duyana kadar bekleyin. Bunun saçmalığı karşısında dehşete düşecekler. Ben de bu muhteşemliğe gülümseyeceğim.

Ted'i görmeye gittikten sonra istifamı vermek için ofisime uğradım. Ailem gibi patronum da ülkenin öbür ucunda yaratıcı yazarlık dersi vermek için neredeyse on yıldır çalıştığım kadrodan vazgeçmem karşısında *şaşkına* dönmüştü.

"Bu dönemi burada tamamlamaya ne dersin?" dedi. "Aralık'ta ayrılmak istediğinden hâlâ eminsen, o zaman bu istifayı kabul ederim. Anlaştık mı?"

Kabul ettim ama öğrencilerimin final sınavlarını bitirdiği gün aynı istifa mektubunu teslim edeceğimi şimdiden biliyorum. Charleston'a geri dönmek için Eli'ye sahip olmayabilirim. Ama dönmeye karar verdiğimde orada beni bekleyen yepyeni bir hayatım var. Başlamak için çok heyecanlı olduğum bir hayat.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve Google'da "Charleston SC kiralık daire" aradım. Bütçem ve bu fiyat aralığındaki yerler

-küçük. Ama itiraf etmeliyim ki, kendime ait bir evimin olması fikri beni biraz heyecanlandırıyor. Orada yaşarken yeni hayatımın nasıl olacağını düşünmek beni uçuruyor.

Sonra Eli'nin bunun bir parçası olmadığını düşündüğümde sert bir şekilde yere çakılıyorum. Telefonuma bakıyorum, yarı yarıya ondan bir mesaj görmeyi umuyorum. Cevapsız bir arama. Bana ulaşmamış olması canımı acıtıyor, özellikle de söylediği şeylerden sonra. Şu anda çok şey yaşıyorum - nişanları iptal etmek, işten ayrılmak, ailemin kalbini kırmak- ve şu anda biraz moral desteğine gerçekten ihtiyacım var. Eli, Charleston'dayken benim kutup yıldızım gibiydi. Her zaman doğru yöne gittiğimi hatırlatan bir şey.

Ama belki de bunu kendi başıma atlatmam gerekiyordur. Belki de kendi kutup yıldızım olmayı öğrenmeliyim.

Her ne kadar berbat olsa da, bu kararı istediğim için verdiğimi bilmek istiyorum. Eli'nin istediği değil. Şehvetli pantolon hislerimin istediği değil.

Ne istediğimi. Gerçekten. Derinlerde.

Bunu tek başıma yapmak acı verecek. Yalnız ve zor olacak. Ama buna degeceğini düşünmek istiyorum.

Davranışlarından dolayı onu affetmeye hazır olup olmadığım da emin değilim. *Seni beklemekten bıktım* dediğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırladığımda hâlâ gözlerim doluyor. Bu çok kabaydı. Haksızlıktı da.

Belki de Eli düşündüğüm gibi biri değildir.

İç çekerek interneti kapattım ve *Düşmanım Earl'ü* açtım. Son birkaç gündür bu karakterleri özlemiştim - her şey olup biterken, onlar üzerinde çalışamadım.

Bu kitabı yazmak çok zor oldu. Kim "seveceğin bir şey yaparsan hayatında bir gün bile çalışmazsın" demişse saçmalamış. Yazmak bana her zaman iş gibi geliyor. Aşırı odaklanma gerektirir. Çoğu zaman sıkıcıdır. Ama uyandığımda ve bir önceki gün yazdıklarımı okuduğumda, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir neşe ve tatmin duygusu beni şaşkına çeviriyor.

Bunu *ben* yazdım. Bu karakterleri *ben buldum*. Bu hikayeyi. Bununla gurur duyuyorum ve aynı zamanda bundan çok korkuyorum. Bir kitap yazmanın ve onu satmanın iki farklı beceri gerektirdiğinin farkındayım. Ama umarım ikisini de iyi bir şekilde kavrarım.

Julia'nın beni Charleston'da tanıştırdığı profesör-romantik yazar Kathryn Score'a e-posta göndermek için dijital takvimime bir not düşüyorum. Sonra da Gunnar ve Cate üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Cate kendisine verilenin en iyisini yaptı. İhtiyacı olan tek şeyin ailesi olduğunu düşünmüştü. Günlerini ve kalbini onlar dolduruyordu. Ama son zamanlarda - Batı Kalesi'ndeki yıldızların altında Gunnar'ı öptüğünden beri - bir şeyler değişmişti. İçinde bir şeyler değişmiş, farklılaşmıştı. Sanki kalbinin karanlık boşluklarında parlayan bir ışık, daha önce fark etmediği bir karanlığı, bir kanamayı ortaya çıkarmıştı.

Ve şimdi bu kanama onu tüketti.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

ELI

Yataktan çıkamıyorum.

Bir hafta geçer. Bir hafta daha.

Daha önce hiç bu kadar düşmemiştim.

Yine de daha önce hiç böyle başarısız olmamıştım. Bir restoranı kaybetmek -Bir rüya ve rüya gibi bir kızın aynı anda bir arada olması, kalbi zayıf olanlara göre değildir.

Ama bunu hissetmekten çekinmiyorum. Acıyı. Beni yatağa yapıştırmasına izin veriyorum. Beni orada tutmasına izin veriyorum, terliyorum ve dua ediyorum. Küfrederek ve umut ederek. Arkadaşlar düzenli, sessiz bir akışla gelip giderler, arkalarında güveçler, ibuprofen şişeleri ve kitaplar bırakırlar.

Grace Billy'yi götürmeye çalışıyor ama o reddediyor.

yanımdan ayrılmak için.

Manevi desteğini takdir ediyorum. Kafamın içinde o kadar kayboluyorum ki, o kadar karışıyorum ki ama Billy her zaman beni şimdiki zamana geri getirmek için orada. Kabus gördüğünde çıkardığı o küçük çığlıklar. Sabahları yüzümü yalaması. Bitiremediğim güveç parçalarını nasıl kurt gibi yediğini.

O benim gerçek dünyaya giden cankurtaran halatım. O ve terapistim olmasaydı, kaybolurdum.

İşte olmamak çok garip. Daha önce hiç birkaç günden fazla izin almamıştım. Kontrol etmek istiyorum. İçeri girmek istiyorum. Cumartesi gecesi mutfağın çığlık çığlığa telaşında kendimi kaybetmek. Çok kolay olurdu.

Ama bu, aldığım bu küçük iznin tüm amacını boşa çıkarırdı. İşlerimi kendi başıma hallediyorum. Bu yüzden Maria'ya acil bir durumda beni araması için talimat bırakıyorum. Aksi takdirde, yetki onda.

Bir kere bile aramadı. Mutfağımın bu kadar becerikli ellerde olduğunu bilmek hem rahatlatıyor hem de hayal kırıklığına uğrattıyor. Düşündüğüm kadar önemli biri değilim.

Öyleydim.

O kadar da önemli değil.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Şef Elijah Jackson dışında ben kimim ki?

Komodininin üzerindeki sayfa yığınınına bakıyorum. *Düşmanım Earl*. İki yüz küsur sayfanın tamamı notlarımla işaretlenmiş. Olivia en son geceyi burada geçirdiğinde bırakmıştı. O zamandan beri sayısız kez tekrar okudum. Daha fazla not aldım. Olası sonları düşündüm. Olası devam kitaplarını.

Olivia'nın güzel sözlerini okumak onu o kadar çok özlememe neden oluyor ki bu konuda düpedüz öfkeleniyorum. Ve sert. Böylesine tutkulu ve güzel bir insanı hayatımdan çıkardığım için kendime kızıyorum.

Böyle bir aptal olduğum için. Ona söylediğim şeyler için kendimi çok kötü hissediyorum. Asla geri alamayacağım şeyler.

Onu aramak istiyorum. Özür dilemek ve onu geri kazanmak için elimden geleni yapmak istiyorum. Ama yeni bir anlayışın pırıltılarını alıyorum. Ve yeniden bir araya gelmemizin onun şartlarına bağlı olması gerektiğini anlıyorum. Onun için elimden geldiğince kendimi geliştiriyorum. Kendimi korkularımdan uzaklaştırmak yerine onlarla yüzleşmek. Yine de yollarımız tekrar kesiştiğinde benim için hala hazır değilse...

Pekala.

Bununla başa çıkacağım. Tıpkı şu anda başarısızlığımın başa çıktığım gibi.

Ama bu düzenleme işi karanlığımdaki birkaç parlak noktadan biri. Bu işte gerçekten iyi olup olmadığımı kim bilebilir? Ama bu potansiyel olarak eğlenceli bir yan iş olabilir. Belki yemek kitaplarını ya da onun gibi şeyleri düzenleyebilirim. Kendi kitabımı yazmaya hiç niyetim yok. Yemek hakkında *yazmaktansa* yemek yapmayı tercih ederim. Ama bir el yazması ile oturup kalemimi açmayı ve zihnimi kelimelere, cümlelere, fikirlere odaklamayı seviyorum.

Ya da belki de Olivia'ya odaklanmayı ve bu kitabı yayınladığında nasıl başarılı olacağını düşünmeyi seviyorum.

Tanrım, onu aramak için ölüyorum. Sesini duymayı özledim. Nerede olduğunu, ne yaptığını ve o yüzüğü gerçekten eski sevgilisine geri verip vermediğini bilmek istiyorum.

Ama Luke'un tavsiyesine sadık kalacağım. Grovel'i denemeden önce kendi işimi kendim halletmeliyim.

Olivia o kısmı henüz kitabına yazmadı. Gunnar'ın Cate'i geri kazanmak için ne yaptığını bilmek isterim. Bu bana nasıl bir yol izleyeceğim konusunda ipucu verebilir.

Olivia'yı da geri kazanabilir.

Kendi başıma çözmeme gereken bir şey daha.

Olivia

Dönemi Ithaca'da bitiriyorum. Tıpkı planladığım gibi, öğrencilerimin final sınavlarına girdikleri gün istifamı verdim. Bu sefer patronum kabul etti.

Noel'in ertesi günü arabamı topladım, ailemle vedalaştım ve Charleston'a geri döndüm.

Şehre geldiğimde yapılacaklar listem çok kabarık oluyor.

Ama her şeyi çözerken ikimizin de kaldığı Julia'nın arabalı evindeki yataktan her seferinde bir maddeyi ele alıyorum. Charleston'da kalıcı olarak yaşayacağım için çok mutlu.

İlk önce iş durumum. Charleston Koleji'nin İngilizce Bölüm Başkanı ile bir toplantı ayarladım. Yaratıcı yazarlık dersleri için öğrenci bekleme listesi olduğunu öğrendiğimde, onu sadece bir taşma sınıfı oluşturmaya değil, aynı zamanda benim de ders vermeme izin vermeye ikna ettim. Ayrıca onu ticari kurgu sınıfı fikrim konusunda biraz iğneledim. Güz dönemi için programa koymayı düşüneceğini söyledi.

Ders vermek neredeyse hiç para kazandırmıyor. Çok fazla olmayacağını biliyordum ama yine de rakamın bu kadar düşük olması beni şok etti. Yardımcı profesör olarak ders vereceğim, bu da kadro alamayacağım ve hemen hemen hiç sosyal yardım alamayacağım anlamına geliyor. Ancak bölüm başkanı ileride yaratıcı yazarlık yüksek lisans programındaki rolümü genişletme konusunda umutlu konuştu. Ve tabii ki yazmayı ve yayınlamayı başardığım kitaplarım var.

Bu arada, sırtımı yaslayabileceğim bir birikimim var. İyi bir miktar. Bana en az altı aylık sağlam bir yazarlık ve yardımcı öğretmenlik zamanı kazandırmaya yetecek kadar.

Para eski işime yeni bir gözle bakmamı sağlıyor. Belki de bu yüzden sevmediğim bir işte bu kadar uzun süre çalıştım. Para biriktirmek, istifa etmek ve sevdiğim bir işte çalışmak için.

Her şey hala çok belirsiz geliyor. İçimdeki kontrol manyağı, sık sık gecenin bir yarısı başını kaldırıyor ve beni uykumdan alıkoyuyor. I

savunmasız hissediyorum. Sanki derim soyulmuş, her damarım, her organım ortaya çıkmış gibi. Her karanlık arzum ve isteğim. Bazı günler şehirde dolaşmak bile dayanılmaz oluyor.

Ancak endişelendiğim kadar, sürekli artan bir heyecan duygusu da hissediyorum.

Bunu yapıyorum.

Aslında kim olduğumu onurlandırmak ve hayallerimi gerçekleştirmek için adımlar atıyorum.

Yine de bu hayali Elijah yanımdayken gerçekleştirmek güzel olurdu.

Onunla karşılaşmaktan çok korkuyorum. Henüz hazır değilim. Burada kendi başıma yeni normalimi bulmak istiyorum. Bunu yapmak önemli hissettiriyor. Eli'ye aşık olmadan önce bu şehirdeki hayatıma aşık olmuştum. Bu şehre aşık *kalmaya* kararlıyım, içinde muhteşem, dövmeli, aşk romanları okuyan erkekler olsun ya da olmasın.

Queen Caddesi'nde 1880'lerden kalma bir Charleston müstakil evinin ikinci katında sevimli bir daire buldum. Fransız Mahallesi'nin hemen kenarında. Küçük ve ilginç bir yer ve öğleden sonraları inanılmaz doğal ışık alıyor - yazmak için en sevdiğim zaman. Eğimli verandası Aziz Philip Kilisesi'ne bakıyor. Yandaki evin çatısı üzerinden alçı kaplı kulesini bir an için görebilirsiniz.

Julia ve ben bir gün antikacılık yaparken Mount Pleasant'ta bir dükkânda ayağı kırılmış zarif bir yazı masası buluyoruz. Sahibi onu bana bir şarkı karşılığında sattı. Julia ayağı tamir etti ve ben de masayı ayakkabı kutusu büyüklüğündeki yatak odamdaki dalgalı cam pencerenin altına koydum. Dışarı çıkmak istemediğim günlerde orada yazıyorum.

Arabamı sattım ve nane yeşili bir bisiklet aldım.

Her Cuma, Kathryn'in Charleston Koleji kampüsünün kenarındaki evine gidiyorum. Charleston Yazarlar Kulübü'nün haftalık toplantısına ev sahipliği yapıyor. Cin kokteylleri ve peynir çubukları eşliğinde, ajanslar, sözleşmeler, geleneksel ve bağımsız yayıncılık hakkında bulabildiğim her beyni topluyorum. Seçtiğim beyinlerin mensuplarından bazıları arkadaş oluyor. Beni evlerine davet ediyorlar ve sıcak misafirperverliklerinden sürekli etkileniyorum. Ayrıca ne kadar *içebildiklerinden* de.

Charleston kesinlikle ayyaş bir şehir. Ve ben buna hiç aldırmiyorum.

Dersimi vermeye başladım. Öğrencilerimi ve konu başlığımı hemen sevdim. Buradaki bölümün havası çok daha rahat.

Ithaca'da olduğundan daha fazla.

Rainbow Row Books'taki Louise'i sık sık ziyaret ederim. Romantizmin birkaç büyük ismiyle -diğer yazar arkadaşların arkadaşlarıyla- birkaç imza günü ayarladık ve hakkında konuştuğumuz romantik kitap kulübü için zemin hazırladık.

Yazmadığım ya da ders vermediğim zamanlarda yürüyorum. Yürümediğim zamanlarda da arkadaşlarımla ya da üniversitedeki öğretim üyeleriyle buluşuyorum. Ağaçlar çiçek açmaya başladığında ve kış günlerce masmavi gökyüzüyle bahara dönüştüğünde, yeni hayatıma alışıyorum.

Harika bir şey. Mükemmel değil. Gunnar ve Cate'in hikâyesinin son bölümlerini yazarken ağlıyorum. Sağlık sigortası için teklif aldığında yine ağlıyorum.

Ama buradaki hayat pek çok açıdan hâlâ rüya gibi. Hâlâ *daha iyi* ve daha ben. Bahar havasından mı, yoksa *Düşmanım Earl*'ü nihayet bitirmiş olmamdan mı bilmiyorum ama her sabah uyandığımda içimi yakan bir özgürlük duygusu hissediyorum. Açık pencereler, taze demlenmiş kahve ve o gün için yapılacaklar listesindeki *tüm kelimeleri yazmaktan ve öğretmekten* başka bir şey yok.

Bazı günler neredeyse suçlu hissediyorum. Sanki dönüştüğüm kişiyi gerçekten sevdiğim için bir şeylerden kaçtıyormuşum gibi.

Ama sonra düşünüyorum, *bir saniye bekle*. Eğer ben böyle hissetmeyi hak etmiyorsam, o zaman kim hak ediyor? Hiç kimse mi?

Bu noktaya gelmek için çok mücadele ettim. Hâlâ vermem gereken çok mücadele olduğunu biliyorum. Ama çoğu sabah *böyle* hissetmek pahasına da olsa çok çalışmaktan korkmuyorum.

Gecelerim ise farklı bir hikâye.

İşte o zaman özlem beni vurdu. Aylar sonra Eli'ı bu kadar özlemeyi bırakacağımı sanmıştım. Özellikle de son konuşmamızdan sonra. Çok kötüydü. Çok *kötüydü*.

Ama onu daha çok özliyorum. Verandamda bir kadeh şarapla oturup şehre bakıyorum ve onun şehrin neresinde olduğunu merak ediyorum. Büyük ihtimalle Pearl'de. Şef ceketi ve geriye taranmış saçlarıyla cehennem kadar yakışıklı görünerek mutfakta mahkemeyi yönetiyor.

Sık sık yerel haberlerde karşımıza çıkıyor. Makalelerdeki resmine bakmaya dayanamıyorum. O gülümseme, o tıraş ve o *gözler*.

Son konuştuğumuzda ne kadar kötü olmasına rağmen onu tekrar görmek istiyorum. Ama ya hala The Jam'i kaybetmeyi atlatamadıysa? Ya hala

Benim üzerimden mi? Benimle irtibata geçmemesinin bir sebebi olmalı. Eli oyun oynayacak bir tip değil. Eğer beni görmek isteseydi, bana ulaşırđı.

Ve yapmadı.

Şarabımı içiyorum ve güneşin batışını izliyorum. Düşüncelerim karmakarışık. Dizüstü bilgisayarımın başında geçirdiğim uzun bir günün ardından boynum ve omuzlarım ağrıyor.

Yoga dersleri şu anda bütçeme pek uygun değil. Ama belki sadece bir tane alabilirim. Sadece kafamı boşaltmak ve boynumdaki düğümleri çözmek için.

Eli hala Yoga First'te ders alıyor mu merak ediyorum.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Kendim için pratik yapıyorum. Ya o da orada olursa?

Sanırım onu gerçekten görmek isteyip istemediğimi öğreneceğim.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

ELI

Mutfığa geri döndüm. Aşınma için daha kötü. Ama yarı işlevselim ve artık Post Malone'u tekrar tekrar çalmıyorum. Bu da bir şey sayılmalı.

Ayrıca eski benliğimin pırıltılarını da görüyorum. Korkmayan adam. Karakteri, inancı ve pastırma yağıyla hınzır bir yolu olan.

Aylar geçtikçe daha fazla ortaya çıkıyor. Gracie'nin Şubat sonundaki doğum gününde tekrar gülmeye başladım. The Jam'in kaybı hala acı veriyor. Ne zaman aklıma gelse kara bir depresyon çukuruna düşmemek için mücadele ediyorum. Ama zaman yardımcı oluyor. Her sabah ayaklarımın üzerinde biraz daha sağlam durarak uyanıyorum. Kendime biraz daha güveniyorum. Yaralarımın iyileştiğini hissediyorum.

Olivia'nın bıraktığı hariç tüm yaralar.

Bu lanet şey durmadan kanıyor ve *acıtıyor*.

"Onu arayacak mısın, aramayacak mısın?" Grace bir sabah evime son Etiyopya karışımından bir kilo getirdiğinde soruyor.

Üzerinde çalıştığım yulaf ezmesi tenceresinden başımı kaldırmıyorum.

"Yapamam."

"Neden olmasın?" Grace, ilk parmağını *çok* gürültülü gözlüklerinin köprüsüne koyup burnunun üzerine iterek "Neden olmasın?" diyor. Adadaki bir tabureye oturur. "Zaman ayırdığın için seninle gurur duyuyoruz-"

"Biz mi?" Bu sefer kafamı kaldırdım.

Kız kardeşim kızardı. Gözlerinin daha mutlu görüldüğünü fark ettim. Aydınlandı. "Evet. Luke ve ben."

"Luke ve sen' diye bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Yok. Biz sadece-um. Arkadaşız. İyi arkadaşız." Boğazını temizliyor. "Her neyse. Dedğim gibi, bu işi kabul ettiğin için seninle gurur duyuyoruz."

Kendi işlerinle uğraşmak için zamanın var. Ama *aylar* oldu, E. Belli ki Olivia için hâlâ üzülyorsun. Biz-

"Sen ve Luke mu?" Kaşlarımı kaldırarak alay ediyorum.

"Tanrım, şunu bırakır mısın? Evet, *Luke ve ben* kendi başına çalıştığını ve artık doğru nedenlerle onunla birlikte olmaya hazır olduğunu düşünüyoruz. Yani, hadi ama E. Daha geçen gün bana nasıl daha az içtiğini, daha çok uyuduğunu ve son altı ayda olan her şeyi kabullenmeye başladığını anlatıyordun. Sadece bu konular hakkında *konusuyor* olman bile bana değiştiğini gösteriyor."

İrmiği biraz karıştırıp tencerenin kapağını kapatıyorum. "Bu doğru olabilir. Ama top Olivia'nın sahasında. Onu çok fazla zorladım. İstedğim şeye hazır değildi ve karşı çıktı. Anlaşılır bir şekilde. Onu tekrar zorlayamam. Hazır olduğu için bana gelen kişi *o* olmalı. Tam tersi değil."

Grace kaşlarını çatar. "Bunu anlıyorum. Ve bu kadar temkinli olman hoşuma gidiyor. Onun duygularını dikkate almak kesinlikle önemli. Ama ya senin ona ulaşmanı bekliyorsa? Dediğin gibi, *onu* kendinden uzaklaştıran *sendin*. Bugünlerde aşk romanları uzmanı olduğunu biliyorum. Ama bu senaryoda ayaklarına kapanmak senin sorumluluğun değil mi?"

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip inliyorum.

"Hem evet hem hayır," diyorum. "Sadece içgüdülerim bana nazıkçe gitmemi söylüyor. Olivia'yı özlüyorum. Ve onunla birlikte olmak istiyorum. Bu da yalvarışımın mükemmel bir zamanlama ve mükemmel bir şekilde uygulanması gerektiği anlamına geliyor. Lanet olası parkın dışına vurmalıyım, Gracie. Zamanlama doğru olmalı. Sadece o hazır olduğunda."

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ. Bu adil. Ama onunla konuşmazsan hazır olduğunu nasıl anlayacaksın?"

Bu milyon dolarlık bir soru. Arkadaşlarımdan Olivia'yı şehirde gördüklerini duydum. Bu da demek oluyor ki eski sevgilisine yüzüğünü geri vermiş. Tıpkı söylediği gibi.

Tanrım, ben bir bok parçasıyım. İnançsız, aptal bir bok parçası.

Görünüşe göre üniversitede yaratıcı yazarlık dersleri veriyormuş. İçimdeki küçük, huysuz bir parça her zamanki uğrak yerlerini takip etmek istedi, böylece "kazara" onunla karşılaşabilirdim. Ama bu yanlış. Daha önce hiç böyle oyunlar oynamadım ve şimdi de oynamayı düşünmüyorum. Bu yüzden yolumun kesişmesi umuduyla her zamanki rutitime sadık kaldım.

"Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek. "Sanırım olması gereken buysa, olacaktır."

"Bu fikirden nefret ediyorum," diye yanıtlıyor Grace. "Ben de bir eylem kadınıyım."

Sırıttıyorum. Gerçek bu değil mi? Yemin ederim kız kardeşim anne karnından bir elinde ajanda, diğerinde bir fincan kahve ile çıktı.

"Ben de nefret ediyorum. Ama şu anda ne yapacağımı bilemiyorum.

Yeterince zaman geçerse

-Peki. Yeniden değerlendireceğim. Bu arada, yavaş gideceğim."

"Bu kahvaltıdaki kadar yavaş mısın?" Grace taburesine oturur. "Açlıktan ölüyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hiçbir zaman büyük bir kahvaltı insanı olmadın." İşte yine o kızarma.

Bir şeyler oluyor.

Beni ilgilendirdiğinden değil. Ama kendimi umuyorum ki

Luke'la yatmayan *bir şey* var.

"Son zamanlarda çok egzersiz yapıyorum. İştahım çok arttı." Oh Tanrım.

Ona bir bakış attım. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, küçük kardeşim?" "Ben bebek değilim."

"Ben de öyle. Bana neden gözlerinde yıldızlar olduğunu söyle."

Grace utancını kızgınlık olarak gizleyerek geri çekilir. "İşler gerçekten iyi gidiyor. Önüme harika fırsatlar çıkıyor. Sadece heyecanlıyım, hepsi bu."

"Nu-uh." Çırpıcımı ona doğrultuyorum. "Bu cümleyi bana karşı kullanma. Her zaman karşına harika fırsatlar çıkıyor. Beni ekerek sadece daha fazla şüphelenmeme neden oluyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Ben-oh, bekle, Eli, etlerin kaynıyor."

Arkamı döndüğümde kremi beyaz irmiğin tencerenin kenarlarından aşağı döküldüğünü ve bir *tıslamayla* ocağa indiğini görünce lanet ediyorum. Ateşi kısıyorum ve kapağı kaldırıp irmikleri sakınleştirici bir şekilde karıştırıyorum. En azından güzel kokuyorlar. Biraz peynir, biraz taze soğan ekleyeceğim ve dünyada her şey yeniden yoluna girecek.

Boşver onu. Olivia, Grace'in yanındaki taburede oturup ikisi benimle dalga geçerken bana aç bakışlar attığında her şey yoluna girecek.

O gün için sabırsızlanıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, o günün geleceğine dair içimde bir şüphe oluşmaya başladı. Belki de çok kötü batırdım.

Belki Olivia asla hazır olmayacak.

Bu noktada beni ayakta tutan tek şey yanıldığıma olan körü körüne inancım.

Şu anda elimdeki tek şey inanç.

Genelde derse geç kalmam. Yoga iyileşme sürecimin büyük bir parçası oldu. -Olivia gittiğinden beri haftada en az üç kez stüdyoya gidiyorum ve oraya erken gitmeyi seviyorum. Antrenman başlamadan önce kendime matıma inmek için zaman tanıyorum.

Ama sabahı bir mutfak krizini çözerek geçirdim. Balık satıcımız hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboldu. Bu hafta deniz ürünleri tadımı yapacağımızı düşünürsek büyük bir olay. Süvarileri çağırmak zorunda kaldım. Maria'nın yardımıyla, yerel balıkçılardan, cömert restoran sahiplerinden ve sinsi şeflerden oluşan rengarenk bir ekipten ihtiyacımız olanları bir araya getirebildik.

Kriz önlendi. En azından yarına kadar.

Yoga First'ün otoparkına girdiğimde, her zamanki 11.00 dersim yeni başlıyordu. Neyse ki kalabalık değil ve stüdyonun arka tarafındaki kapının yanında bir yer bulabiliyorum.

Herkes çoktan güneşi selamlamaya başlamış olsa da ben ısınmak için zaman ayırıyorum. Çocuk duruşu. Aşağı bakan köpek. Topuklarımı yere indiriyorum ve karnımı gökyüzüne doğru kaldırarak diz ardı kırışlerimi iyice esnetiyorum. Tanrım, ne kadar da sıkılar.

İlk güneş selamıma geçiyorum.

Ayağa kalktım, savaşıya battım ve işte o zaman onu gördüm.

Onunl

a.

Olivia.

Göğsümün içinde ani, keskin bir zonklama hissediyorum.

Bu kesinlikle o. O vahşi siyah saçları nerede görsem tanırım. O uzun, kaslı bacakları. İnce bir ter pırıltısıyla parlıyorlar.

Orada öylece aptal gibi duruyorum, savaşçı l'de sıkışmış bir şekilde onun pozlarını izliyorum. Arkasındaki varlığımdan tamamen habersiz.

Eskisinden daha zayıf. Alçak bir yerde dururken kolları titriyor. Ekim ayında ayrıldığından beri onu stüdyoda görmedim. Hiç antrenman yapmıyor muydu? Yoksa sadece burada mı çalışmıyor?

Nabzım derimin içinde atıyor. Burası çok sıcak. Çok yakınım

Onu.

Çok uzak.

Özlem bana bir yük treni gibi
carpıyor. Tanrım, *onu özliyorum*.

Çok geç olana kadar beni bakarken yakaladığını fark etmiyorum. Aşağı bakan köpek pozisyonunda, bacaklarının arasından bana bakıyor. Gözleri çok mavi.

Çok mavi.

Gözleri açıldığında kalbim sıkışıyor. Nefes verişinin gücünü odanın öbür ucundan duyabiliyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve eğitmen onun yanına gidiyor, Olivia çocuk duruşuna geçerken kalçalarını nazıkçe sallıyor.

Bacaklarım titriyor, ben de aynısını yapıyorum. Onunla aynı odada pratik yapmamın imkânı yok. Matımı yuvarlamak, Olivia'yı kapmak ve konuşabilmemiz için buradan defolup gitmek gibi çılgınca bir fikre kapılıyorum.

Onunla konuşmayı çok istiyorum.

Ama antrenman sırasında konuşmak yasak. Ve ona karşı sınırlarımı aşmamam önemli. Onu gerçekten ihtiyacı olabilecek bir yoga dersinden sözsüz olarak almam kesinlikle sınırı aşmaktır.

Sınıfın geri kalanında ona bakmamaya çalışıyorum. Bir kere yanmaktan ve/veya bayılmaktan korkuyorum. Diğer yandan, onun antrenmanını mahvetmek istemiyorum. Harika bir dersin boktan bir günü nasıl değiştirebileceğini ilk elden biliyorum.

Lanet olsun, gözlerimi kendi minderimde tutmak çok zor. Şeytan'ın kendisi tarafından tasarlanmış bir tür test gibi hissediyorum. Onun varlığını *hissediyorum*. Sanki evrenin merkezi o ve her şey -zemin, duygularım ve kalbim- onun çekim gücüyle içeri çekiliyor.

Acaba o da bunu hissediyor mu? Ya da o da benim gibi hayatına devam ediyor mu? Asla devam edemeyeceğimi düşünmeye başladım.

Yaklaşık yüz yıl sonra, ders nihayet bitiyor. Düşünmek için altmış dakikam vardı ama Olivia'ya yaklaştığımda ona ne söyleyeceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Ya da ona yaklaşıp yaklaşmamam gerektiği konusunda.

Onun bana gelmesini beklemek istiyorum. Bunun böyle olması gerekiyor, çünkü onu tekrar zorlamayacağım, hatırladın mı? Ama kaba da olmak istemiyorum. Ya bu onu dört ay daha son görüşümse? Bu düşünceye katlanamıyorum.

Titreyen ellerimle matımı topluyorum ve su şişemi alıyorum. Ayağa kalkarken ter şakaklarımdan göğsüme damlıyor.

"Hey."

Olivia'nın sesini duyunca neredeyse sıçrayacaktım. Arkamı döndüm ve hemen kalbim eridi. Berbat haldeydi. Saçları havaya kalkmış. Yüzü kıpkırmızı.

Gülümsüyor.

Hayatım boyunca bu kadar güzel bir kadın görmedim.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol.

"Olivia," diyorum, nabzım kulaklarımın içinde davul gibi atıyor. "Vay canına. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Uzun bir süre bana baktı. Ben de ona bakıyorum. Aramızda bir şey hareket ediyor. *İyi* bir şey.

Nefes alarak, rulo haline getirdiği hasırını kolunun altına sıkıştırıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor. Sesi biraz titriyor.

O da gergin. İyiye mi işaret? Kötüye mi?

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Peki ya sen?" Başını sallıyor. "Ben de iyiyim."

Yine birbirimize bakıyoruz. Bir süre rahatsız edici bir sessizlikten sonra ikimiz de aynı anda gülüyoruz.

"Özür dilerim," diyor. "Sadece... seni görmeyeli uzun zaman oldu Eli."

Dört ay, on üç gün ve bir nokta beş saat. Saydığımdan değil.

"Kitap nasıl gidiyor?" Diyorum.

"Bitti," diye yanıtlıyor, parlayarak. "Gunnar ve Cate sonlara doğru neredeyse beni öldürüyorlardı. Ama hikâyeyi tırnaklarımla kazıyarak bitirdim. Aslında daha bu sabah ARC ekibime gönderdim."

Kaşlarımı çatıyorum. "ARC ekibi mi? Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama *Düşmanım Earl*'le bir ilgisi varsa ben de katılmak istiyorum."

Olivia yine gülüyor ve ayaklarının dibinde eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüşeceğimden endişeleniyorum. Gülüşünün sesini seviyorum. Gözlerine dokunuşunu seviyorum.

"ARC'leri, yani ileri düzey okuyucu kopyalarını gönderdiğiniz bir eleştirmenler ekibi. Buradaki düşünce, kitabı beğenen blog yazarları ve eleştirmenlerin kitap hakkında övgü dolu eleştiriler yayınlayacağı ve bunun da yayınlanmadan önce kitapla ilgili haberlerin yayılmasına yardımcı olacaktır."

Başımı salladım, etkilendim. "Kulaktan kulağa pazarlama en iyi pazarlama türüdür.

öyle."

"Aynen öyle."

"Bir yayınevi aracılığıyla mı yayınlamaya karar verdiniz? Yoksa kendiniz mi yayınlıyorsunuz?"

"Ben sonuna kadar bağımsızım," diyor gururla. "Çok fazla araştırma yaptım. Geleneksel ve bağımsız yayıncılığın her birinin artıları ve eksileri var. Ama ben kendi yayıncılığımın elde ettiğim özgürlüğü seviyorum. Ayrıca bu bana pazarlama becerilerimi geliştirmek için iyi bir bahane sunuyor."

Sanki bu kadın daha seksi olabilirmiş gibi.

"Çünkü patron sensin."

"Evet."

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Ona bir fincan kahve ya da başka bir şey teklif etme dürtüsüne direniyorum. Bu çağrıyı yapacak kişi o olmalı.

Öyle olması için dua ederken buluyorum kendimi.

"Welp," dedim. "Tebrik ederim. Sizin adınıza sevindim. Hikâyenin nasıl biteceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum - en başından beri Gunnar ve Cate'in hayranı olduğumu biliyorsun."

Olivia dudağını ısıırıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Onun da kafasında teraziyi tarttığı hissine kapılıyorum. Ne söyleyeceğini merak ediyor.

"Yayın günü önümüzdeki Perşembe," diyor sonunda. "Kutlamak için Rainbow Row Books'ta bir imza günü düzenliyorum. Sen de gelmelisin."

Kalbim göğsümün içinde pıt pıt atıyor. Çok fazla okumak istemiyorum-

Siktir et. Yapmam gerekse de gerekmesi de davetine çok fazla anlam yükleyeceğim.

"Çok isterim," diye yanıtlıyorum. "Detayları Louise'den öğrenirim." Olivia'nın gülümsemesi derinleşiyor.

"Harika."

"Harika. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Vedalaşıyoruz ve sonra öğretmenle bir şey konuşmam gerekiyormuş gibi yapıyorum, böylece Olivia ben onu garip bir şekilde takip etmeden gidebiliyor.

Aklım şimdiden yarışıyor. Bu fırsatın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem. Titriyorum, çok heyecanlıyım. Ve çok gerginim.

Yalvarma zamanı. Büyük jest.

Gracie ile konuşmam gerek. Ve Luke'la. Ve Louise'le. Ve yardım edebilecek herkesle.

Bu mükemmel olmalı.

Otuz Yedinci Bölüm

OLIVIA

Rainbow Row Books'ta masanın üzerindeki kitap yığınının milyonuncu kez düzeltiyorum. Ne kadar muhteşem olduklarını aklım almıyor. *Düşmanım Earl* için para harcadım ve tanınmış bir kapak sanatçısı tuttum. Harika bir iş çıkardı. Kapak dikkat çekecek kadar renkli ve farklı, ancak tarihi romans okurları bazı tanıdık unsurları tanıyacaklar: muhteşem, az giyimli çift, el yazısı ve geniş, güneşli bir arka plan.

Ayrıca bu kitapların *var olduğunu* da unutamiyorum. Kitabıma dokunmak -üç yüz on sekiz sayfanın tamamına, ete kemiğe bürünmüş haliyle- hayal ettiğim kadar gerçeküstü ve keyifli bir deneyim. Bununla gurur duyuyorum.

Bu da onu dünyaya gönderme konusunda çok ama çok gergin olduğum anlamına geliyor.

"Çok fazla kitap getirdiğimi mi düşünüyorsun?" Louise'e sordum.

Açmakta olduğu peynir tabağından başını kaldırıp sırtıyor. "Sanırım yeterince getirdin."

"Özür dilerim," diyorum, terli avuçlarımı elbisemin önünü düzelterek. "Sadece endişeliyim. Ya kimse gelmezse?"

Louise plastik ambalajı çöpe atıyor ve en sevdiğim 4,49 dolarlık Trader Joe's Pinot Grigio şişesinin mantarını açarak işe koyuluyor.

"Harika olacaksın." Homurdanarak mantarı çekip çıkarıyor. "Ve insanların gelmesi konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Şişeyi Louise'in elinden kapıp yüzüne götürme dürtüsüne direniyorum. Bahse girerim o şeyi altmış saniyeden kısa bir sürede bitirebilirim.

Onun yerine ciltsiz bir kitabı karıştırıyorum. "Ama ben yepyeni biriyim. Kimse kim olduğumu bilmiyor."

"Bu kasabadaki tüm doğru insanlar senin kim olduğunu biliyor," diye yanıtlıyor Louise kolayca. "Eminim siz de fark etmişsinizdir, buralarda laf çabuk yayılır. Söz veriyorum, katılım konusunda endişelenmenize gerek yok."

Plastik bir bardağa şarap doldurup bana uzatıyor. Küçük, bilmiş bir gülümseme takındığını fark ediyorum.

"Louise." Şarabı alıyorum. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Kaşlarını sallayarak parmaklarını dudaklarında gezdiriyor. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece bu geceki asistanınızım."

İçim bir anda takla attı. Şarabımı yudumluyorum.

Çünkü İlyas'ın gelebileceği fikri yeterince sinir bozucu değildi.

Görünüşe göre bir sürü insan benim küçük mütevazı imza gününe geliyor.

Ruhumu kurtar.

Eli'dan bahsetmişken. Geçen hafta onu sınıfta gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. İyi görünüyordu. Çok, çok iyi. Ve yorgun.

Beni bir yere davet etmesini istedim. Tercihen onun yatağına. Kamyonetine atlayıp evine gitmek ve devam edemeyecek kadar bitkin düşene kadar tekrar tekrar sert, kirli seks yapmak istiyordum. Sonra orada uzanıp konuşurduk. Bir ilişkiyi nasıl yürütebileceğimizi düşünürdük.

Çünkü onunla birlikte olmayı gerçekten çok istiyorum. Bunu düşünmek için çok zamanım oldu. Kendi başıma kalmak için çok zamanım oldu. Hayatımı şu anki haliyle ne kadar sevsem de -ki seviyorum, gerçekten- o da hayatımda olsaydı daha da çok severdim. Zihninin çalışma şeklini özlüyorum. Ellerini özlüyorum. Yemeklerini.

Hayallerime olan sarsılmaz desteği.

İnsanlar akın akın gelmeye başladı. Teker teker. Sonra çiftler halinde.

Sonra birdenbire sanki sel kapıları açılıyor ve insanlar kitapçıya akın ediyor, sıcaktan, gürültüden ve kitabımın imzalı kopyalarını istemek için kalabalıklaşıyor.

Bu kadar çok insanın geldiğine inanamıyorum. Masamda oturuyorum ve *Düşmanım Earl'ün* kopyalarını imzalıyorum. Okurlarla fotoğraf çektiriyorum ve yerel bir blog yazarıyla sohbet ediyorum. Çok geçmeden kitap stoğum tehlikeli bir şekilde azalmaya başladı.

Ama sonra Louise elinde yeni bir kutuyla çıkagelir ve kutuyu masanın üzerine bırakır.

"İsimsiz bir hayranımdan," diye açıklıyor o bilmiş gülümsemesiyle. "Buyurun, size biraz daha şarap getireyim."

Oturup imzalıyorum, ne olup bittiğini anlayamayacak kadar şaşkınım. İsimsiz bir hayran mı? Ama kim? İlk aklıma gelen

Ebeveynlerim. Ama yazar olmam fikrine yavaş yavaş ısınsalar da, beni asla bu şekilde cesaretlendirmeyeceklerini biliyorum.

Louise o zaman? Yazarlar kulübünden ya da üniversiteden arkadaşlarımdan biri mi?

İlk kalemim kuruyunca değiştirmek için duruyorum. Göz ucuyla birinin masaya yaklaştığını görüyorum.

"Merhaba!" Sharpie'nin kapağını açıp bir kitap alarak söylüyorum. "Bunu kime verebilirim?"

"Elijah Jackson, lütfen," diyor bir adam.

Kalbim tekliyor. Midem bulanıyor.

O gür ses. O kadifemsi aksan. O gülünç derecede mükemmel isim.

Yukarı bakıyorum ve Eli'nin bana baktığını görüyorum.

Gelmesi için onu davet ettiğimi biliyorum. Ama yine de onun heybeti, gülümsemesi ve yakıcı gözleri karşısında o kadar hazırlıksız yakalanıyorum ki, Sharpie'yi bırakıyorum, ellerim şiddetli bir titreme ile ele geçiriliyor. Bir an için hasta olacağımdan endişelendim.

Nefis görünüyor. Yemek için yeterince iyi. Geçen hafta onu gördüğümde beri saçlarını kestirmiş. Hâlâ ıslak ve uçları nemden çocuksu bir şekilde kıvrılmış. (Sadece Charleston'da Mart sonunda hava nemli olur.)

Kokusunu alabiliyorum. O dumanlı sandal ağacı kokusuna tüm vücudum tepki veriyor. Tenim parlıyor, cinsel organım kasılıyor ve öyle güçlü bir özlem dalgasına kapılıyorum ki nefesim kesiliyor.

O burada.

Kahretsin, o burada ve yazmama yardım ettiği kitabın bir kopyasını imzalamamı istiyor.

Hayatımı delicesine değiştiren kitap. "Geldin," diye nefes alıyorum.

Gözleri ısınıyor. Yumuşak. "Elbette geldim. İlk çıkışını dünyada kaçırmazdım."

Ağzım kurudu.

Dükkânın etrafına bakarak, "Ne güzel bir kalabalık var burada," diyor. "Görünüşe göre Cate ve Gunnar'ın tek hayranı ben değilim."

"Ama sen ilktin," diye cevap veriyorum ve birden ağlayacakmışım gibi hissediyorum. "Ki bu en önemli hayranım."

Bana bakıyor ve

gülümsüyor. Başka tarafa

bakmam gerekiyor.

Defteri imzala. Tamam. Kitap için burada.

Ellerim o kadar kötü titriyor ki zor yazıyorum. *Elijah'a. Teşekkür ederim. Her şey için. Bu kitap senin sayende oldu. Xx, Olivia.*

"Teşekkürler," diyor ona verdiğimde, gözlerimin içine bakarak. "Seninle gurur duyuyorum, Yankee kızı."

Sözleri kalbimi sarıyor ve sıkıştırıyor.

Ona sıkı bir gülümseme vermeyi başarıyorum. "Sen olmasaydın asla yazmaya devam edemezdim, Eli. Ciddiyim, her şey için teşekkür ederim. *Sen olduğun için teşekkür ederim.*"

Kitabı avucuna bir kez vuruyor. İki kez. Bir şey söylemek istiyor, biliyorum. Ela gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyorum.

Şu anda yüzüme kilitlenmiş olan gözler.

Söylemesini istiyorum.

Ama sonra bir nefes alıp doğruldu. "Seni hayranlarından ayırmak istemem." Omzunun üzerinden bakıyor. "Eğer biraz nefes alırsan Louise ile takılacağım. Gerçi bu pek mümkün görünmüyor. Burada bir sürü insan var."

"Biliyorum," diyorum. "Nereden geldiklerine dair hiçbir fikrim yok ama..." Eli bana bakıyor ve aklıma bir fikir geliyor.

Yok artık.

O

yapmadı.

Yaptı mı?

Ben daha sormadan, arkasını dönüp gidiyor.

"Sırada Max ve Jane'in hikayesi var," diyor, *Düşmanım Earl'de* birbirlerinin suratlarını emmek istedikleri belli olan ikincil karakterlere atıfta bulunarak.

Ve sonra kalabalığın içinde kayboluyor.

Genç bir kadın masaya yaklaşıyor ve kitabımı elinde tutarak gülümsüyor.

Gülümsemeyi başarıyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Ben Olivia. Senin adın ne?"

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

OLIVIA

Son kitapları imzaladığımda kapanış saati çoktan geçmişti.

Ellerime kramp girdi. O kadar çok insanla konuşmaktan ağzım yapış yapış oldu. Bitkinim.

Ve inanılmayacak kadar mutluydum.

İlk kitabım için yaptığım ilk imza günü başarılı geçti. Kaç okurun *Düşmanım Earl* hakkında "harika şeyler" duyduğunu söylediğini sayamadım. Nasıl duyduklarını bilmiyorum.

Ama iyi bir fikrim var.

Hızlıca tuvalete gidiyorum. Çıktığımda odada kalan birkaç kişiye bakıyorum. Louise'i görüyorum, son peyniri ağzına atıyor. Eli'nin kız kardeşi Grace, Kurgusal Olmayanlar bölümünde Luke'la fena halde yakınlaşıyor.

Ama Eli'yi göremiyorum.

"Nereye gittiğini bilmiyorum," diyor Grace, Luke'un elindeki bahçe kitabına bakarak. Sonra bana sert bir bakış attı. "Ama onu kesinlikle bulmalısın. Seninle konuşmak istiyor."

Luke onu nazikçe dürtüyor.

"Peki." Gözlerini deviriyor. "*Belki* kardeşim *büyük ihtimalle* seninle *potansiyel* bir konuşma yapmak ister. Ama sadece sen de istersen."

Luke'tan Grace'e bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum. Sanki benden ne yapmamı istediklerini bilmem gerekiyormuş gibi beklentiyle bana bakıyorlar.

"Tamam," dedim sonunda. "Gidip onu bulacağım."

Dükkândan çıkarken birkaç kişi tarafından durduruldum.

Kapıyı açtılar. Ve park y e r i n d e geniş omuzlu bir figür görüyorum. Bir puronun ucunun y a n d ı ğ ı n ı görüyorum. İçinde bir kor

Karanlık. Bir vuruş sonra, topraksı tütün kokusuyla karşılaşıyorum. Neredeyse rahatlamıştım. Onu kaçırmamıştım. Eli hâlâ burada. "Louise," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Hemen döneceğim."

"Acele etme!" diye cevap veriyor.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Verandaya çıkıyorum ve sessizce ön basamaklardan aşağı iniyorum.

Park yeri karanlık. Gözlerimin alışması bir saniye sürüyor.

Ve sonra o orada. Devasa bir adam, aynı derecede devasa bir kamyonetin yanında duruyordu. Purosundan çıkan duman aramızda bir sis oluşturuyor.

Gözlerini üzerimde hissediyorum. Meme uçlarım diken diken oluyor.

Kollarımı kavuşturarak ona doğru ilerliyorum, çakıllar botlarımın altında çıtırdıyor. Birkaç adım ötede duruyorum, daha fazla yaklaşırsam ona uzanacağımdan korkuyorum. Ve nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Ya da benim onun için hissettiklerimi o da benim için hissediyor mu?

"Sendin, değil mi?" Ben söyledim. "Sen herkese kitabımdan bahseden ve imzalamam için fazladan kopya alan isimsiz hayranımsın."

Purosunu çekerken ucu tekrar yanıyor. Gözleri yeşil havuzlar gibi. O kadar yarı saydam ki parlıyorlar.

Tanrım, çok yakışıklı görünüyor. Kamyonetinin yanında duruyor. Koyu renk saçlar, ekose gömlek. Sulu dudaklar, sakal ve zeki gözler.

Dizlerim tanıdık bir güçsüzlükle sallanmaya başlıyor.

"Kimseyi gelmeye zorlamadım," diyor. "İnsanlar sadece zevkime güveniyor. Çok okuduğumu biliyorlar. Bu yüzden bana son zamanlarda hangi harika kitapları okuduğumu sorduklarında sizinkilerden bahsettim."

Dudağımı ısırdım. "İmza töreninden de bahsettiniz."

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Şey, evet. İmza gününden bahsetmek zorundaydım. Kitabınız o kadar iyi ki imzalı bir kopyasını isteyeceklerini söyledim. İlk taslağı okuma zevkine eriştiğimi ve okuduğum en iyi romanslardan biri olduğunu söyledim. Ve *çok fazla aşk* romanı okudum."

Gözleri bir kez bedenimde geziniyor. Aramızdaki boşluk titriyor.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Tabii ki öyle."

"Olivia."

Eli sigarasını kamyon kasasının kenarına bırakıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Hareketlerindeki düzenli kararlılık karşısında bedenim sızıyor.

Yapmak zorundayım

O yaklaşırken kafamı kaldırıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. Spor ayakkabıları çakıllara takılıyor. "Lütfen ağlama."

Gözlerimi arıyor. Çok yakınımnda. Çok, *çok* yakın. Ona dokunma ihtiyacından bunalmış durumdayım. Onun tarafından tutulmak.

"Seni özledim," diyor, kelimeler duygu yüklü. "Seni o kadar çok özledim ki. Seni düşünmeyi bırakmadım, Olivia. Bir dakika bile. Sana hâlâ o kadar aşığım ki canım yanıyor. Duymak istediğın bu değilse özür dilerim ama gerçek bu. O gün banyodaki davranışlarım için daha da üzgünüm. Haklıydım. The Jam'i batırdıktan sonra kendimi güvensiz hissediyordum. Bu acıyı dindirmek için seni kullanıyordum ve bu adil değildi ve kesinlikle doğru değildi. Sana güvenmediğim için gerçekten üzgünüm. Daha fazla zaman isteğine saygı duymam gerekirken seni zorladım. Hiçbir mazeretim yok-"

Bitiremiyor.

Sözünü bitirmiyor çünkü Elijah'ın içine giriyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ağzını kendi ağzıma götürüyorum. Aç, sıcak ve gözyaşlarıyla tuzlu.

Beni öpüyor. Taptığım tüm o bastırılmış tutkuyla. O ışıık ve niyetle.

Ve şu dil.

Dizlerimin bağı çözöldü. Beni yakalıyor, bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Ve sonra öpücük onun oluyor. Beni öyle sert ve öyle güzel öpüyor ki kapalı göz kapaklarımın ardında havai fişekler görüyorum.

Gömleğinin kumaşını ellerimle avuçluyorum. Hiç dokunamayacağımı bildikten sonra ona tekrar dokunmanın mutluluğu enfes. Zihnim berraklaşıyor ve bedenim zonkluyor.

Rahatlamaktan güçsüz hissediyorum.

"Ah, bebeğim," diyor öpücüğü keserek. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Teşekkür ederim. *Teşekkür ederim.*"

"Özrünüz için teşekkür ederim," diyorum. "Bunun anlamı çok büyük."

Başını sallıyor. "Benim de zamana ihtiyacım olduğunu öğrendim. Restoranımda olan biten her şeyi sindirmek için zamana. Bu yüzden son dört ayımı başarısızlıklarımınla tek başıma yüzleşmek için elimden geleni yaparak geçirdim."

Sadece ona bakıyorum.

"Berbat bir şey olmalı," diyorum nefes nefese.

Gülüyor. "Hayatımın en berbat zamanlarıydı. Birçok nedenden dolayı. Ama ne var biliyor musunuz? Öyle olması gerekiyordu. Bu kadar çok acıtması

Hayatımda yaptığım şeyi ne kadar sevdiğimin bir kanıtı. Başarısızlık berbat bir şey. Ama aynı zamanda bana çok şey öğretti. En çok da sonsuza kadar sürmeyeceğini. Ve beni öldürmeyeceğini. Ama beni burbonla ıslatılmış bir Post Malone hayranına dönüştürecek."

"Post Malone?" Gülümseyerek söylüyorum.

Eli başını sallayarak dudaklarını yalıyor. "Uzun hikâye. Demek istediğim, daha iyi bir adam olmak için çalışıyorum ve *senin* için daha iyi bir adam olmak istiyorum. Seni seviyorum Olivia Wilson. Hak ettiğin gibi bir ortak olmak istiyorum. Sana kahvaltı hazırlamak, kitaplarını düzenlemek ve hayatımın geri kalanında *senin* yanında minderimi sermek istiyorum."

"Elijah," diye fısıldıyorum.

"Senden benim yanıma taşınmanı istemiyorum," diye devam ediyor. "Yani, tabii ki bu fikre hâlâ açığım. Her zaman açık olacağım. Ama henüz hazır değilsen, benim için sorun değil. Ben sadece *seninle* olmak istiyorum. Bu neye benzerse benzesin. Ne zaman benimle olmaya hazır olursan, ben hazırım bebeğim. Sonsuza dek mutlu olmanın kendi versiyonunu yaşamaya hazırım."

Kalbim göğsümde tökezliyor. Aşk sarhoşu. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve Eli'nin çenesini, çenesini öpüyorum. Ağzını. Yine onun kollarında olduğum için hâlâ şaşkınım.

Kokusunu içime çekiyorum. Onun değiştiği bilgisini içime çekiyorum. Sadece benim için değil. Ama kendisi için de.

Cevabımı düşünmememe gerek yok. Eminim. Bu adamdan ve bu yeni hayattan, New York'taki önceki hayatımdan *emin* olmadığım kadar eminim. İçgüdülerim *evet diye* bağırıyor. Kafam *evet diye* bağırıyor.

Kalbim de öyle.

"Ben hazırım,"

diyorum.

Gülümsüyor, beyaz dişleri yıkıcı bir güzellikte parlıyor.

"Bunu söylemeni umuyordum."

"Çok düşündüm. Bir sürü yazı yazdım. Düşündüğüm her şey *seninle* ilgili, gerçekten. Yazdığım her kahraman-Eli, tıpkı *senin* gibi olsun istiyorum."

"Bencil ve pasaklı mı?" diyor, dudaklarında bir gülümseme gölgesi oynuyor. "Zeki ve seksi," diye cevap veriyorum. "Yemek yapmayı sevecekler ve köpekleri olacak.

insan isimleriyle. Billy nasıl bu arada?"

"Sensiz sefil." Boynumu öpmek için eğildi. Tüyleri tenime takılıyor.

"Döndüğünü görünce aklını kaçırarak. Gerçi burada seni bir süre kendime saklamayı planlıyorum."

Tanıdık bir sıcaklık karnımın derinliklerine yayılıyor. Bacaklarımı sıkıyorum. Şimdiden ıslanmaya başladım.

Gerçekten, gerçekten ıslak.

Sanırım bu adamı dört ay boyunca özlemek böyle bir şey. Her an alevler içinde kalacakmışım gibi hissediyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Parmaklarımı ensesindeki saçların arasına sokuyorum.

"Bu gece çalışmak zorunda mısın?" Mırıldanıyorum.

Eli'nin elleri kıcıma kayıyor ve beni kasıklarına doğru yavaşça bastırıyor. Klitorisim zonkluyor. Bir ağaç kadar sert.

"Hayır."

Kamyonetine bakmak için başımı çeviriyorum. Fırsattan istifade kulak mememi ısırtıyor.

"Hadi biraz gezelim," dedim.

Eli'nin kamyonetinin çıkıntılı kasası sırtıma batıyor. Hava soğuk; nefesimi zor alabiliyorum.

Ama daha az umursayamazdım. Hiçliğin ortasına park ettik. Sessiz bir yer. Gökyüzü ardına kadar açık, yıldızlarla ve büyük, ağır bir ayla dolu. Çam ağaçlarının temiz, keskin kokusu kafamı dolduruyor.

Eli elbiseme uzanıyor ve tangamı aşağı çekiyor. Bacaklarımın üzerinden geçiriyor, kalçalarımın içini, dizlerimi, inciklerimi öpüyor.

Kıvranıyorum, serin hava zonklayan cinsel organımı rahatlatıyor. Onun için *ölüyorum*.

Eski numarasını yapıyor ve bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirerek beni iyice açıyor. Sonra bacaklarımın arasından bana bakıyor.

"Kokunu alabiliyorum," diyor, sesi hırıltının biraz üzerinde. "Çok tatlı kokuyorsun, bebeğim. Çok tatlı."

Başını eğdi ve beni yaladı. Kıvrımlarımı diliyle ayırıyor. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. O inliyor, ben haykırıyorum.

Klitorisimi dudaklarının arasına alıyor ve emiyor, beni ısırtıyor ve ben de elimi saçlarının arasına sokarak ona karşı koyuyorum.

"Yaklaştım," diyorum. "Boşaldığımda içimde olmanı istiyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ve senin içinde çıplak olmak istiyorum. Bu sorun olur mu?"

Arzum tavan yaparken bile kalbim yumuşuyor.
"Ben temizim," diyorum. "Ve doğum kontrol hapi kullanıyorum."
Gözleri parlıyor. Karardı. Ona güveniyorum. O da bana güveniyor. Şu anda olabileceğimiz kadar savunmasızız.
"Güzel." Dizlerinin üzerine kalkıyor ve fermuarını açıyor. "Ben de temizim. Artık aramızda bir şey olmasını istemiyorum."
Kendini ellerinin arasına aldığı anda dudaklarım aralanıyor. Kendini tembelce çekiştiriyor, avucunu başının üzerinde kıvrıyor.
O çok büyük. Hatırladığımdan daha büyük.
Eğilip başımı kollarının arasına aldı. Öpüyor beni.
Sonra aşağı uzanıyor ve girişime çentik atıyor. "Ben seninim," dedi.
Ve sonra içime batıyor. Yavaş, *derin* bir itiş onu kabzasına kadar gömüyor.
Onun tarafından böyle doldurulmak çok iyi hissettiriyor. Ham ve açık olmak ve böyle titremek, büyük ve güzel bir şeyin uçurumunda olmak çok güzel.
"Oh, tatlım," diye inliyor. "Hissediyorsun-"
Ama sesi kalınlaşıyor. Kendini o anın içinde kaybediyor. Güvene. Her şeyin bütünlüğüne.
Aşağı uzanıyorum ve tek gereken parmağımın klitorisime hızlı bir dokunuşu oluyor. Boşalıyorum, gözlerimden yaşlar dökülüyor ve Eli onları öpüp uzaklaştırıyor. Her birini.
Her zamanki atletik, yuvarlanan duygusallığıyla üzerimde hareket ediyor. Buna bayıldım. "Seni seviyorum," diyorum.
"Her zaman," diyor. "Seni her zaman seveceğim, Olivia." Bir kalp atışı sonra geliyor.

Eli'nin bedeninin sıcaklığına kıvrılıp yanağına bir öpücük konduruyorum.
Başını çeviriyor. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyor. Ağzımı öpüyor. Uzun, tembel bir seks sonrası öpücüğü.
Gülmek için geri çekiliyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.
"Hiçbir şey." Başımı omzuna yaslayarak sallıyorum. "Geçen Eylül ayında Charleston'a giderken bir şarkı duydum.

kamyonetinin arkasında kız arkadaşıyla öpüşen bir adam hakkında. Bunun ne kadar güzel olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Ve şimdi buradayım, kamyonetinin arkasında seninle öpüşüyorum."

Eli bana dikkatle

bakıyor. "Beğendin mi?"

Sırıtıyorum. "Nefret ediyorum. Kesinlikle en kötüsü."

Beni daha yakına çekiyor. "Welp. Sanırım artık resmen bir güneylisin. İrmik yiyorsun. Yerlileri tanıyorsun. Ve şimdi de kamyonetlerin içinde soyunuyorsun. Sana iyi öğretmişim."

"Artık kendimi zor tanıyorum," diyorum tekrar gülerek.

"Seni tanıdım." Eli hala bana bakıyor. Gözleri benimkileri arıyor. "*Gerçek* seni. O kadın memnun ve mutlu. Umutlu da. Senin arkadaşın olduğum için çok şanslıyım."

"Bundan daha fazlası."

Sırıtıyor. "Bundan çok daha fazlası, Yankee kızı."

Memnun bir sessizlik geçiyor. Kalbim o kadar dolu ki patlamak üzere.

"Ama artık Yankee kızı değilim, değil mi?"

"Sanırım değilsin. Sana ne dememi istersin?" Bir saniye düşündüm.

"Sadece Olivia," diye cevap veriyorum. "Söylediğinde kulağa yepyeni geliyor. Tıpkı benim gibi. Tıpkı bizim gibi."

"Tıpkı bizim gibi." Gülümsüyor. "Pekala, Olivia. Yarın sana bisküvi yapmama izin verecek misin?"

Dudağımı ısıtıyorum, sonra onu öpmek için öne doğru eğiliyorum. "Bu hoşuma giderdi," diyorum. "Bisküvi demişken..." Uzanıp kıcını çimdikliyorum. O da gülüyor. Sonra üstüme yuvarlandı.

O andan itibaren sadece onun ağzı, yıldızlar ve *özgür* olmanın vahşi hissi vardır.

Yeniden başlamak için fena bir yol değil.

OceanofPDF.com

EPILOG

Eli

Altı Ay Sonra

Üç ölçek burbon, iki ölçek limon suyu, bir ölçek tatlı patates sade şurubu.

Malzemeleri ölçüyorum ve bir kokteyl çalkalayıcısına koyuyorum. Kapağını kapatarak buz üzerinde iyice çalkalıyorum. Kokteyli buzlu bardağa döktüğümde sadece biraz köpüklü oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Luke bara yanaşarak "Ne yapıyorsun?" diyor.

"Benim kendi viski ekşisi versiyonum." Bir yudum alıyorum. Vay be, çok güzelmiş. "Bugünkü parti için özel bir kokteyl hazırlayayım dedim. Adını Olivia koyuyorum."

Luke sırtıyor. "Sence de biraz abartılı değil mi?"

"*Bugün* onun doğum günü. Al, dene."

Bardağı ona uzattım. O yudumlarken ben de Pearl'e göz gezdiriyorum. Parti için restoranı kapattık ve her zaman yaptığımız yemeğin sadece bir kısmını servis ediyor olsak da, mekan hala hareketli. Aşçıların beş çeşit yemeği hazırlarken mutfak tam bir faaliyet kovanı. Sommelier'im şarap kasasında, en iyi Malbec'imiz olduğunu tahmin ettiğim bir kadehi kokluyor - Olivia'nın favorisi. Komiler devasa aile sofrasını hazırlamakla meşgul.

Restoranın ortasına kurduğumuz stil masa. Bu akşam epeyce misafir bekliyoruz; Olivia şehirde bulunduğu kısa süre içinde pek çok arkadaş edinmeyi başardı. Diğer yazarlar, diğer profesörler, komşular, şefler, hepsi burada olacak. Ailesini bile sürpriz olarak gelmeye ikna ettim.

Bu Olivia'nın Charleston'daki ilk doğum günü. Bunu doğru yapmak istiyorum.

Kutlayacak o kadar çok şeyimiz var ki. Açıkçası doğum günü. Ama bir de sadece *Düşmanım Kont'un* değil, serinin ikinci kitabı *Dük ile Anlaşmam*'ın da başarısı var. Olivia kendi platformunu oluşturmak için çok çalışıyor ve bunu gösteriyor. Okurlar şimdiden üçüncü kitap için yanıp tutuşuyor ve o da bu kitabı yazarken çok iyi vakit geçiriyor. Ders verme programı da hızlanıyor. Öğrenciler arasında o kadar popüler ki, bölüm başkanı sonbaharda vereceği ticari kurgu dersini onayladı.

"Vay be," diyor Luke, bardağı bana geri vermeden önce bir yudum daha alıyor. "Bu çok iyi. Tatlı patates şurubu konusunda şüphelerim vardı."

"Hey," diye karşılık veriyorum. "Senin patateslerinle yaptım." "Muhtemelen bu yüzden tadı çok lezzetli."

"Bu kokteyli bu kadar ölümcül yapan daha çok benim üstün miksoloji becerilerim," diyorum bardağı kaldırarak.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Luke barın arkasına uzanıp bir Bud Light alıyor ve tezgâhın kenarında açıyor. "İkimiz de bunun benim patatesim olduğunu biliyoruz."

Yine sırtıyor.

Uzun zamandır yüzünde görmediğim kocaman, bok yiyici bir sırıtış. Neredeyse yeniden çocuk gibi görünüyor. Ense tıraşı ve bira hariç.

"Hey," dedim. "Neyin var senin? Farklı görünüyorsun." Luke birasından uzun bir yudum alıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Hiçbir şey yok."

Şimdi kapıya doğru bakıyor. Sanki birinin kapıdan girmesini bekliyor.

Gözlerimi ona diktim.

"Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde. "Olivia ne zaman giriş yapacak?"

Saatimi kontrol ettim. "Yedi. Herkese biraz daha erken gelmelerini söyledim, böylece dolu bir eve girecek."

"Bunun bir sürpriz olmadığını sanıyordum."

"Öyle değil," dedim. "Sadece inşa ettiği bu yeni topluluğu görmesi için içeri girmesi doğru geliyor, anlıyor musun?"

Luke bana bir bakış attı. "*İkinizin* de kurduğu topluluk. Sen de bu şeyin bir parçasısın Eli."

Olivia'mdan bir yudum alarak başımı sallıyorum. Adını aldığı kız kadar lezzetli.

"Bunu takdir ediyorum," diyorum. "Olivia ve ben bu konuda gerçekten iyiyiz - birbirimizi cesaretlendiriyoruz. Birbirimizi yaptığımız işe dahil ediyoruz. Onun tutkusundan beslendiğimi biliyorum ve onun da benimle aynı şeyi yaptığını düşünmek istiyorum."

Luke'un gözleri hala benim üzerimde. Gerçi artık gözlerinde uzaklara ait bir bakış var. Sırtışı daralıyor.

"Hepiniz bu işi gerçekten başarıyorsunuz," diyor.

"Deniyorum, evet," diye cevap veriyorum. "Bunca zamandır aradığım kişi o.

Onun gitmesine izin verme hatasını tekrar yapmayacağım."

"Güzel." Bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Hepiniz adına mutluyum." "Senin için ne zaman mutlu olacağım?" diye soruyorum.

Luke başını sallar. "Bilmiyorum dostum."

Duraksıyor, sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi. Ama sonra kapı açılıyor ve ikimiz de yukarı bakıyoruz ve Olivia'nın ailesi orada duruyor, zorlukla gizlenmiş bir hayranlıkla restorana bakıyorlar.

Barı iterek gülümsedim. The Jam'i kaybetmiş olabilirim. Ama The Pearl'de çok iyiyiz. Her gece tıklım tıklım doluyuz. Rezervasyon için iki aylık bir bekleme listesi var. Burada sadece yemeğime odaklanabilmek bana daha önce hiç denemediğim deneyler yapmam için zaman ve alan sağladı. Ayrıca Olivia ile daha fazla vakit geçirmemi sağladı - bu günlerde sık sık kulübeye gidiyoruz. Mutluluk verici.

Yalan söylemeyeceğim, The Jam'in kaybı hala arada bir canımı yakıyor. Ancak insanların yemeklerimi beğendiğini ve daha fazlası için geri geldiğini bilmek şu anda beni mutlu etmeye yetiyor. Bir daha restoran açma hevesi duyup duymayacağımı söylemek zor. Önüme ne çıkarsa onunla başa çıkacağımı düşünüyorum. Olivia yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilirim.

Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz.

Barın etrafından dolanıyorum ve Olivia'nın annesine elimi uzatıyorum. Ailesiyle daha önce hiç tanışmamıştım ama Olivia'nın Facebook'ta bana gösterdiği fotoğraflardan onları tanıyorum.

"Elijah Jackson," diyorum. "Gelebildiğiniz için çok mutluyum. Charleston'a hoş geldiniz."

Hepimiz el sıkıştık. Bay Wilson boğazını temizliyor ve ellerini yeni ütülenmiş pantolonunun üzerinde düzeltiyor. Bayan Wilson modaya uygun, abartısız güneş elbisesinin içinde beceriksizce kıpırdanıyor.

Şef ceketime ve önlüğüme bakıyorum. Kollarım her zamanki gibi kıvrılmış, ön kollarımdaki birkaç dövmeyi ortaya çıkarıyor. Olivia'nın annesini onlara bakarken yakaladım.

Gülümsememi geri alıyorum. Eminim bu her gün göremeyeceği bir şeydir.

"Demek hakkında çok şey duyduğumuz Eli sensin," diyor Bayan Wilson, gözleri yüzüme kayarak.

"Ben de senin hakkında çok şey duydum. Olivia daha önce hiç güneye inmediğinizi söylüyordu."

Bay Wilson boğazını temizler. "Yapmadık."

"Hepiniz bir ziyafet içindesiniz." Ellerimi çırpıyorum ve bara doğru başımı sallıyorum. "Bir kokteyle ne dersiniz?"

Bayan Wilson nefes verirken omuzları düşer. "Bir tane isterim. Lütfen."

Ben iki Olivia'yı daha sarsarken Luke kendini tanıttı. Çok çekici biri ve Olivia'nın annesiyle utanmadan flört ediyor. Ona bir kokteyl verdiğimde yüzü kızarmış ve gözleri dans ediyordu.

Bir yudum almadan önce "Burada insanlar çok arkadaş canlısı, değil mi?" diyor. Dudaklarını şapırdatıyor. "Vay canına. Bu-"

"Güçlü," diyor Bay Wilson.

"Lezzetli," diye ekliyor ve bir yudum daha alırken sırtıyor.

"Hepiniz dikkatli olun," diye şakacı bir şekilde uyarıyor Luke. "Şef Elijah Jackson ölümcül kokteylleriyle ünlüdür."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyorum sinsi bir sırıtışla.

Diğer misafirler de gelmeye başladı. İşte Julia, Olivia'nın okuldan arkadaşı ve benim komşum. Beni sıkıca kucaklıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Kızımızı bu kadar mutlu ettiğiniz için."

"Ona bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Seni seviyor."

"Seni seviyor."

Gülümsüyorum ve Julia geri çekilmeden önce onu sıkıyorum. "Ben şanslı bir piçim, biliyorum."

Bana dik dik bakıyor. "Ona zarar verirsen, ben de sana veririm.

Anladın mı?" "Anladım," diyorum hızlıca başımı sallayarak. "İlk seferinde dersimi almıştım."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diyor göğsümü okşayarak. Bakışları omzumun üzerinden bara doğru kayıyor. "Ne yapıyorsunuz orada?"

"Burbon," dedim.

Julia başını sallar. "Sakıncası yoksa."

Daha sonra Louise ve kız arkadaşı Mabel, ardından da Olivia'nın en yakın yazar arkadaşlarından Kathryn Score gelir. Tüm Charleston Yazarlar Kulübü cin gibi kokarak birlikte gelir. Daha sonra Charleston Üniversitesi'ndeki profesörlerin yaklaşık yarısı gelir. Naomi, Sergio ile içeri girer. Maria merhaba demek için mutfaktan çıkar.

Restoranın içi gürültülü olmaya başladı. Müzik çalıyor. Mutfaktan güzel kokular geliyor. Barda çalkalayıcılar çalışıyor.

Olivia nihayet kız kardeşimle kol kola kapıdan içeri girdiğinde, kalbimin mutluluktan patlayacağını düşünüyorum. Olivia onu kendine doğru çekince Gracie gülüyor, belli ki katılımdan çok etkilenmiş.

Gözleri benimkilere takılıyor.

Gülümsüyor. "Selam bebeğim," diyor.

Yanına gittim ve onu kollarıma aldım. Bütün odanın bizi izlediğini biliyorum ama umurumda değil. Eğildim ve dudaklarına kocaman, sulu bir öpücük kondurdum. Arkadaşlarımız alkışlar ve yüksek sesli, müstehcen ıslıklarla patlak veriyor. Olivia ağzıma karşı gülüyor, kollarını boynuma doluyor. Gözlerinin ıslak olduğunu görmek için geri çekiliyorum.

"Mutluluk gözyaşları," diye açıklıyor. "Beni çok mutlu ediyorsun Eli."

"Seni seviyorum," diyorum bir damla gözyaşını silerek. "Mutlu yıllar, tatlım."

Olivia bana gülümsüyor. Nabzım hıçkırıyor. İlk tanışmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçmesine rağmen, o odaya girdiğinde hâlâ içimde kelebekler uçuşuyor. Bu kız dünyanın kapılarını ardına kadar açtı. Sanırım onu bulacak kadar şanslı olduğum için her zaman huşu içinde olacağım.

Birbirimizi bulacak kadar şanslı olduğumuzu.

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin," diyor, odanın etrafına bakarak. "Bu muhteşem."

"Bunu yapmak istedim," diye cevap verdim. "Duydun mu bilmiyorum ama yemek yapmayı seviyorum ve arkadaşlarından da çok hoşlanıyorum, yani... evet. İkisini birleştirip küçük bir parti vereyim dedim."

Olivia kaşlarını çatı. "Küçük mü? Eli, burada otuz kişi falan var."

"Tam olarak otuz altı." Gözleri kocaman açıldığında omuz silkiyorum.
"Suçu bana atma. Sosyal kelebek olan sensin."

Gözleri benimkileri arıyor. "Teşekkür ederim.
Ciddiyim." "Bana henüz teşekkür etme," diyorum.
"Aileni davet ettim." Olivia'nın gözleri faltaşı gibi
açıldı. "Ne yaptın?"

"Barın oradalar." Elini tuttum. "Hadi gidip merhaba diyelim."

Ailesinin, romantizm yazmak için ülkenin öbür ucuna taşındığı gerçeğini yavaş yavaş kabullenmeye başladığından çok bahsetti. Ayrıca aşık olduğu şehri gezdirebilmek için onları davet etmek istediğinden de bahsetti. Onlarla birkaç randevu bile ayarladı. Ziyaret etmeleri için hazır olmadığını bilseydim onları asla davet etmezdim. Olivia'nın doğum gününden daha iyi bir zaman olabilir mi diye düşündüm. Onları özlediğini biliyorum.

Örnek olarak: annesi onu kucaklayıp orada tuttuğunda yeniden ağlamaya başlıyor.

"Bu içeceklerin içine *ne* koyduklarını bilmiyorum," diyor Bayan Wilson.
"Ama bayılıyorum. *Bayıldım*, Olivia. Şimdiden üç tane içtim. Seni seviyorum. Ve bu şehri seviyorum! Ve bu kokteylin içinde ne varsa, onu da seviyorum. Ama en çok seni seviyorum."

Bay Wilson'a bir bakış attım. Onaylarcasına omuz silkiyor, sonra bir kokteyl daha sipariş etmek için elini kaldırıyor.

Kolumdan bir çekiştirme oldu. Döndüğümde Gracie'yi dirseğimde, elinde kokteyl, dudaklarında bir gülümsemeyle görüyorum. Kız kardeşim her zaman güzel bir kız olmuştur ama bu gece ıslıl ıslıl parlıyor. Ayrıca son derece şık giyinmiş. Gracie için alışılmadık bir şey değil. Ama gülümsemesi ve ışıltısıyla birleşince dikkatimi çekti.

Bu da bana başka birinin not aldığını düşündürüyor. Bu odadaki birinin.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona sarılarak. Cevap verdiğinde nefesi kesilmişti.

"Teşekkürler."

Elbisesinin yakasından bir şey çıktığını görüyorum. Biraz daha yakından baktığımda şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

"Gracie," diyorum başımla boynunu işaret ederek. "Bu bir *morluk* mu?"

Elini rahatsız edici noktaya vuruyor. "Belki de öyledir. Ne olmuş yani?"

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Önemli bir şey değil. Nicholas'ın böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim."

Grace içkisinden bir yudum aldı ve başka tarafa baktı. Tıpkı Luke'a aşk hayatını sorduğumda yaptığı gibi.

Huh.

"Nicholas değildi."

"Ne?" Göz kırpyorum. "O zaman bunu sana kim verdi?" "Ona ne verdi?"

Luke'un aniden ortaya çıkmasıyla irkiliyorum. Gracie'nin karşısında duruyor, elinde bira, diğerini koyu renk kot pantolonunun ön cebine sokmuş.

"Seni ilgilendirmez," diyor.

"Selam Luke," diyor Gracie. Selamlamasında neredeyse biraz utangaç bir şeyler var.

Utangaç ve bilgili.

Luke'un gözleri Gracie'nin yüzüne kayınca kararıyor. "Hey, Gracie. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun yakışıklı," diyor ve onu kucaklamak için öne doğru adım atıyor.

Her şeyi donmuş bir şekilde izliyorum: Gracie parmak uçlarında yükseliyor. Luke'un kolları beline dolanıyor ve onu kendine doğru çekiyor. Daha önce de yapmış gibi vücudunu kendi vücuduna doğru yönlendiriyor. Burnu yarım saniyeliğine Gracie'nin boynuna, tam morluğunun olduğu yere değiyor ve nefes alıp gözlerini kapatıyor.

Gracie ona çok uzun süre tutunuyor. Geri çekildiğinde, gözlerinde yine o yıldızlar var. Luke onun kıyafetlerini yırtıp atmak istiyormuş gibi görünüyor. Gracie'nin eli onun yanından geçip kalçasında durduğunda yüzü aynı anda hem yumuşak hem de sert.

Olamaz.

Hayır, hayır, *hayır*.

Bu bakışı biliyorum. Gracie ve Luke'un şu anda değiş tokuş ettikleri.

Biliyorum, çünkü sadece bir kıza böyle bakmıştım.

Sonsuz kızım. Olivia.

Umutsuzca, çaresizce aşık olduğum kız. Gracie ve Luke birbirlerine aşıklar.

Ya da en azından, şehvet içindeler.

Ne oluyor lan? Gracie'nin Nicholas'la mutlu bir şekilde çıktığını sanıyordum. Luke da herkesle çıkıyor. Ondan uzak durmasını söylemişim.

Ama ben daha neler olduğunu anlayamadan Kip omzuma dokunuyor ve kadeh kaldırma zamanının geldiğini söylüyor. Garsonlar

konuklara şampanya ikram ediyor. Bir tanesini kapıp mutfağın önüne doğru ilerliyorum. İnsanlar etrafımda toplanıyor. Olivia kalabalığın arasından sıyrıldı, ailesi de hemen arkasındaydı. Benden çok uzakta değillerdi.

Cebimden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp boğazımı temizliyorum. Oda sessizleşiyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başlıyorum. "Olivia ve ben her birinizi ailemizin bir parçası olarak görüyoruz ve geçtiğimiz yıl boyunca bize gösterdiğiniz tüm destek ve sevgiye minnettarız. Birçoğunuzun bildiği gibi, Olivia hayatıma girdiğinde oldukça kötü bir durumdaydım. Restoranım batıyordu ve kendimi gerçekten kaybolmuş hissediyordum. Onu tanımanın - onunla konuşmanın, çalışmalarını okumanın, arkadaş olmanın - sonsuza dek mutlu yaşamımın başlangıcı olduğunu bilmiyordum. Kötü şeyler yaşamak... Tanrım, gerçekten baktandı." Bu, kalabalıktan bir kahkaha koparıyor.

"Ama bunları yaşamak beni daha iyi bir adam yaptı. Olivia gibi bir kızı hak etmesini umduğum türden bir adam." Ona bakıyorum. "Kötü şeyleri atlattım çünkü sen diğer tarafta beni bekliyordun, tatlım. Kaybolmuştum ama sen yine de beni sevdin. Ahmağın tekiydim ama yine de beni geri aldın. Beni olduğum gibi sevdiğin için teşekkür ederim. Umarım seni sevmenin yarısı kadar iyi bir iş çıkarabilirim."

Olivia bana sarılmak için geliyor. İnsanlar alkışlıyor. Birkaç kişi gözyaşı döküyor. Ben de öyle.

Kağıdı açıyorum. "*Düşmanım Earl'den en sevdiğim bölümlerden birini sizlerle paylaşmak istedim. Aşk hikayeleri ve sonsuza dek mutlu olmak hakkındaki hislerimi gerçekten yansıttığını düşünüyorum. Ve tabii ki kızımın yeteneğini göstermeyi her zaman sevmişimdir.*" Boğazımı temizliyorum. "*Adım Gunnar olabilir. Gözleri onunkilerle buluştu. 'Ve uğursuz siyah bir ata biniyor olabilirim. Ama iyi bir aşk hikâyesini sevdiğimi itiraf etmekten korkmuyorum, tıpkı senin gibi, Cate.*

Yine yere bakıyordu, saçları yüzünün etrafına dökülüyordu.

Cate, "*Bu tür hikâyeleri göz ardı etmek kolaydır,*" diye cevap verdi. "*Aşk hikayeleri. İnsanlar bunların aptalca olduğunu söylüyor. Fantezi olduklarını söylerler. Ama ben fantezilerin gerçekliği iyileştirdiğini düşünüyorum. En azından daha katlanılabilir kılıyor. En umutsuz yerlerden en mutlu sonların nasıl çıktığını görmek güzel.*

Olivia, tanıştığımızda umutsuz bir yerdeydim. Ama seninle mutlu sonumu buldum. Seni çok seviyorum. Mutlu yıllar, bebeğim."

Salonda büyük bir alkış koptu. Olivia yine kollarımda, dudaklarıma, çeneme, burnuma dağınık öpücükler konduruyor.

"En iyisi. Konuşma. *Şimdiye* kadarki," diye kulağıma nefes veriyor.

"Gunnar alıntısı çok mu fazlaydı?" Ben soruyorum.

"Şu anda senden banyoda şıpşak bir sevişme istemem çok mu fazla?" di y e cevap veriyor ve geri çekilerek bana sinsi bir sırıtış atıyor.

Bir kolumu beline doladım ve onu restoranın diğer ucuna doğru çekmeye başladım. "Hayatta olmaz. Hadi gidelim."

Umarım Eli ve Olivia'nın hikayesini okurken benim yazdığım kadar keyif almışsınızdır! Aslında, o kadar çok sevdim ki bir BONUS yazdım Evlenme teklifi içerebilecek ya da içermeyebilecek EPİLOG (!!!). Eli'nin soruyu nasıl sorduğunu öğrenmek istiyorsanız, bonus sonsözü alabilirsiniz [haber bültenime kaydolarak](#) ÜCRETSİZ olarak.

OceanofPDF.com

SOUTHERN CHARMER'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Charleston Heat serisinin 2. kitabı olan SOUTHERN PLAYER 2019'un başlarında yayınlanacak. Bu Luke ve Gracie'nin hikayesi olacak. Yasak romantizm + cinsel kova listesi + Luke'un plaj bungalovunda yaramaz saçmalıklar düşünün. Bunu yazarken bile heyecanlanıyorum!

Facebook'taki okuyucu grubum [The City Girls'e](#) katılarak SOUTHERN PLAYER'dan özel alıntılarını ilk okuyan siz olun. Çalışmalarımı her zaman ilk orada paylaşıyorum!

Bu arada, Krallarla Kaçamaklar serimin ilk kitabı olan [ROYAL RUIN'e](#) mutlaka göz atın. Tüm kitaplarım gibi Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak mevcut. Benim imzam olan sıcaklığı ve ateşli aksanlara sahip kahramanları alacaksınız - sadece aksanlar bu sefer güney yerine İngiliz. Bu kitaptan SÜPER buharlı bir alıntı için okumaya devam edin!

Ayrıca ilerleyen sayfalarda Kutsal Şehir'de yemek, içmek ve eğlenmek için favori noktalarımı içeren bir Charleston gezi rehberi de ekledim. İyi eğlenceler!

Okurlarla etkileşimde bulunmaktan daha çok keyif aldığım çok az şey var. Bana jessicapauthor@jessicapeterson.com adresinden bir satır bırakın veya Instagram'da [@JessicaPAuthor](#)'da bir aşk yazarının (o kadar da değil) göz alıcı hayatını takip edin.

OceanofPDF.com

JESSICA'NIN CHARLESTON SEYAHAT REHBERİ

Eli ve Olivia'nın hikâyesini bitirdiyseniz, eminim iki şeyi anlamışsınızdır: Birincisi, Charleston'ı kesinlikle çok sevdiğim; ikincisi de yemek yemeyi kesinlikle çok sevdiğim. Kutsal Şehir'den arabayla yaklaşık üç saat uzaklıkta yaşıyorum ve kocam Ben'le birlikte elimizden geldiğince oraya gitmeye çalışıyoruz. Charleston bölgesinde yemek, içmek ve eğlenmek için en sevdiğimiz yerleri paylaşmayı düşündüm. İyi eğlenceler!

Yapılacaklar

Charleston gerçekten harika bir yürüyüş şehridir. Yürüyerek görülecek bazı yerler:

- **King Caddesi:** Güzel alışveriş ve yol boyunca Charleston Koleji'nin kampüsünden geçeceksiniz. Her ayın ikinci Pazar günü, şehir caddeyi arabalara kapatır ve oldukça büyük bir yaya festivaline ev sahipliği yapar. Görülmeye değer!
- **East Bay Street/The Battery:** Suyun harika manzarasını seyredin. Yol boyunca ünlü Rainbow Row'u geçeceksiniz.
- **Broad Mahallesinin güneyinde:** Burası Eli'nın yaşadığı yer. Charleston'da en sevdiğim aktivitelerden biri Sessiz sokaklarda, konakları ve bahçelerini seyreterek.
- **Cumartesi Sabahı Çiftçi Pazarı:** Marion Meydanı'nda kurulur. Harika yemekler ve insanları izlemek!

Yemek için

Biraz önyargılı olduğumu biliyorum, ancak Charleston'ın gezegendeki en iyi yemeklerden bazılarını sunduğunu düşünüyorum. İşte şu anki favori yemek mekanlarımız:

- **Callie's Hot Little Biscuit:** Oraya erken gidin (profesyonel ipucu: online sipariş uygulaması var) ve kendinizi lezzetli kahve ve ev yapımı bisküvili sandviçlerden oluşan çökmekte olan bir kahvaltı ile ödüllendirin. Benim favorim yumurta ve yenibahar peynirli bisküvi. YUM.
- **High Cotton:** Hafta sonu brunch oyunları A++.
- **Cru Café:** Bu Charleston elyafında öğle yemeği için rezervasyon yaptırın. Şehirdeki en iyi sandviçler ve salatalar, eller aşağı. **Xiao**
- **Bao Biscuit:** Asya esintili, korkak yemekleriyle eğlenceli bir öğle ve akşam yemeği mekânı. Açık hava masalarında köpekler kabul edilir.
- **Rodney Scott BBQ:** Biraz uzak ama çekilmiş domuz sandviçi ve yan ürünleri için buna değer.
- **The Darling Oyster:** İstiridye ve deniz ürünleri için.
- **Chez Nous:** Küçük, romantik, son derece lezzetli İtalyan-Fransız-İspanyol mekânı. Ben ve ben burada mükemmel bir randevu gecesi geçirdik. Barda oturduk, açık pencerelerden okyanus kokulu bir esinti süzüldü ve kendimizi aptalca doldurduk. Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

İçmek için

Charleston'da harika bir zanaat kokteyl sahnesi var. Yukarıdaki restoranlardan herhangi birinin mükemmel bir şarap ve/veya kokteyl listesi de olacaktır. Bunlar benim favori içki mekanlarım:

- **Husk'taki Bar:** Açıldığında gelin. Üst katta veya verandada bir yer kapın ve en iyi kokteyllerden bazılarının tadını çıkarın. Şehirdeki uygulamalar.
- **Kokteyl Kulübü:** Yemek öncesi veya sonrası içkiler için mükemmeldir. Kokteyl menüleri rakipsizdir.
- **The Blind Tiger:** The Spotted Wolf'u bu bara dayandırdım. Rahat, eğlenceli bir Charleston elyafı.

- **The Gin Joint:** Delicesine lezzetli içkiler sunan *küçük* bir yer.
Mümkünse erken gidin!

Herhangi bir sorunuz varsa veya belirli bir tavsiyeye ihtiyacınız varsa, bana jessicapauthor@jessicapeterson.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Charleston hakkında sohbet etmek için her türlü bahaneye bayılırım!

OceanofPDF.com

KRALİYET HARABESİ ALINTI

Süper seksi bir ikinci şans romantizmi olan [ROYAL RUIN](#)'den alıntı!

[OceanofPDF.com](#)

ROYAL RUIN

Kit

Londra

Bardağımdaki burbonu dudaklarıma götürmeden önce döndürdüm. Boğazımdan aşağı inerken yaktı. Midemdeki düğümün çözülmesini bekledim ama çözülmedi.

Belki Emily beni başından savardı. O zaman kesinlikle yapmak istemediğim bu şeyi yapmak zorunda kalmazdım. Gerçi Emily beni reddederse, sahte nişanlım olması için başka birini -muhtemelen çok daha az ilginç ve zeki birini- bulmam gerekecekti. Ailenin bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacı vardı.

Ve aile her zaman önce gelirdi.

Bu yüzden Emily gibi bir kızla kalıcı olarak birlikte olamazdım. Büyükanнем bana onun hakkında yaptığımız geçmiş araştırmasının sonuçlarından bahsetmişti. Görünüşe göre Emily boşanmış. İngiltere Kralı daha önce hiç boşanmış bir kadınla evlenmemişti. Böyle bir şey yapılmazdı. Boşanma meselesi şahsen beni rahatsız etmedi. Emily'nin bir geçmişi varsa ne olmuş yani? Hepimizin vardı. Ama Carlton amcam gibi geleneklere bağlı olanlar dehşete düşerdi.

Emily'nin de işine takıntılı olduğu belliydi. Portfolyosunu ve web sitesini kontrol etmiştim. Sanat Okulu için yaptığı teklifi de birkaç kez gözden geçirmiştim. Delicesine yetenekli ve kendini işine adamıştı;

her ayrıntı düşünölmüştü. Sadece işine gerçekten tutkuyla bağı olan biri bir teklif için bu kadar zaman ve enerji harcayabilir.

Ama müstakbel eşimin bir kariyeri olamazdı. Eşim olmak tam zamanlı bir işti. Yaptığımız iş önemliydi. Gelişmeye devam edebilmemiz için monarşiyi modernize etmek görevimizin bir parçasıydı. Halkın isteklerine ve geleneklerine uyarlamak. Bu iş için eşimin yardımına ihtiyacım olacaktı.

Ancak şu anki amaçlarımız için Emily yeterli olacaktı. Her şeyden önce, insanların ilişki kurabileceğı birine ihtiyacımız vardı. Aşık olacakları birine. Ve on yıl önce keşfettiğim gibi Emily'ye aşık olmak kolaydı. Sıcak ve arkadaş canlısıydı ve parlak, cesur bir gülümseme şekli vardı.

Burbonumu bitirdim ve bir tane daha içmek için kadehimi kaldırdım.

"Aklınızda bir şey mi var efendim?" Brendan barın arkasından, devasa bir şarap kadehinin kâsesinin içinde bir bez gezdirerek konuştu. Kadehi ışığa tuttu ve uzun bir süre baktı. Memnun kalınca bardağı bir rafa kaydırdı.

"Sana kaç kere bana Kit demeni söyledim?" Ben de cevap verdim. Üyelere özel bir restoran olan Jacob's Club'ın müdavimlerinden biriydim; Mayfair'in merkezinde, Primrose Palace'taki daireme çok da uzak olmayan bir konaktaydı. Burayı seviyordum çünkü ihtiyatlıydı ve yemekleri mükemmeldi. Ama en çok da Brendan'dan dolayı seviyordum. Bana göre şehirdeki en iyi barmendi ve aynı zamanda en dost canlısıydı.

Sırıttı. "Birçok kez efendim ve daha birçok kez sormanız gerekecek. Peki bu akşam üzüntülerinizi kahverengi likörde boğmanıza neden olan şey nedir?"

"Bu bir kız olamaz," dedi tanıdık bir ses. Kardeşim Rob dirseğini yanımdaki bara dayadı. "Kit kimseyi aşık olacak kadar uzun süre yanında tutmadı. Bu da boğulacak bir kalp kırıklığı yaşamadığı anlamına geliyor."

İnledim. "Sana da merhaba. Ve belki de bu sefer bir kızdır."

Rob bir eliyle omzuma vurdu. "Korkarım Kraliçe sayılmaz, eski dostum. O bizim büyükannemiz."

"Gitmen gereken bir yer yok mu? Yapacak bir şeyin yok mu?" Dedim ki. "Önemli bir işim var-"

"Toplantı mı?"

"Randevu, aslında." Rob şu anda ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Brendan'ın barın öbür ucuna bıraktığı cin toniğı yudumlarırken kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Dur tahmin edeyim. Başka bir model. Hayır, hayır! Pembroke Dükü'nün kızı, bu sefer daha genç olanı."

"Poppy mi? Onunla çıkmadın mı?"

"Ben olsam *randevu* kelimesini kullanmazdım. Ah, Poppy." Rob başını salladı, uzaklara bakarken ağzı küçük, gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne fingirdek ama."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. Sürekli bir göz devirmeyi bastırma durumunda yaşıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Ailemi seviyordum ama Tanrım, bazen çok zorlanıyorlardı.

"Poppy değil," dedim. "Yeni biri. Bu seni ilgilendirmez." "Tabii ki beni ilgilendirir! Sana burbon içiriyorsa ciddi ol. En sevdiğim kardeşimin müstakbel eşi olabilir." İçkimi yudumladım. "Jack'in en sevdiğin kardeşin olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, ta ki biz duştayken son ziyaretçilerimden birinin kıyafetini çalana kadar. Çok eğlenmişti. Ancak o eğlenmemişi, zavallıyı bir havluya sararak eve götürmek zorunda kaldım."

Bu sefer gözlerimi devirmiştım. Küçük ikiz kardeşlerim bebekliklerinden beri sorun yaratırlardı, ikisi de çocuklukları boyunca kavga ederlerdi. Büyümelerini bekleyip durdum -yirmi altı yaşına geldiklerinde artık eşek şakaları ve eşek şakalarıyla eğlenmeyeceklerini düşünürdünüz- ama muhtemelen hiç büyümeyeceklerini anlamaya başlamıştım.

"Londra'da yatmadığın kimse var mı?" Ben sordum.

Rob dudaklarını büzdü, sanki bu soru üzerinde ciddi bir şekilde düşünmesi gerekiyormuş gibiydi. "Umarım öyledir. Yakın zamanda yuva kurmak gibi bir planım yok."

"Ne kadar şok edici."

"Bana şu kızdan bahset." Cinini yudumladı. "Kızın adı ne?"

Bardağımı baş ve orta parmağımın arasında tutarak kaldırdım ve barın üzerinde döndürdüm. İnsan potansiyel sahte nişanlısı hakkında ne derdi? Emily henüz teklifimi kabul etmemişti. Duymamıştı bile. Ve gelmeme ihtimali bile vardı. İhtiyacım olan son şey Rob'un ekildiği için benimle dalga geçmesiydi.

Neyse ki hostes o anda merdivenlerin başında belirdi, ardından parlak kırmızı dudaklı ve yeşil gözlü muhteşem bir kadın geldi. Kadın bana gülümsedi.

Kalbim hıçkırarak iki kez baktım.

Emily.

Emily'ydi.

Tanrım, harika görünüyordu. Giydiği seksi, sofistike, tek omuzlu kılıf elbiseyi kesinlikle çok iyi taşıyordu. Siyahtı ve o kadar dardı ki kalçasındaki askılı, minicik bir şeyin izini seçebiliyordum. Bir an için hayal gücüm altüst oldu. Bunun da siyah, dantelli ve narin bir tanga olduğunu hayal ettim. Altından amı sıcacıktı.

O amcığın parmaklarıma dolanışını hatırladım. O kadar sıkıydı ki. Çok yumuşaktı. Çok hassas ve çabuk boşalıyordu.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Böyle şeyleri düşünemezdim. Beni etkilemesine izin veremezdim.

Yanımda Rob içkisini bıraktı. İkimiz de ona bakıyorduk.

"Çok formda, değil mi?" diye mırıldanarak barı itti. "Neden, *merhaba*, aşkım-"

"Yapma," dedim. "Sakın buna cüret etme, Robert."

Emily hâlâ bana gülümsüyordu. "Merhaba Kit."

"Merhaba," dedim. Sesim kısık çıktı. Tamamen yanlış. *Ne oluyor lan?* Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Merhaba Emily. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap verdi. Bir an için birbirimizin önünde beceriksizce durduk. Görgü kurallarının ustasıydım. Bebekliğimden beri bana öğretilmişti. Ama o anda Emily'yi nasıl selamlamam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Rob bana dirsek attı. "Bizi tanıştır, Kit."

"Doğru." Gözlerimi kırptım. "Tabii ki. Emily, bu kardeşim Robert. Rob, bu Emily."

Rob elini sıkarken ona en sevimsiz, en ölümcül gülümsemesini sundu.

"Kardeşime kahverengi likör içiriyorsun," dedi tüm çekiciliği ve özgüveniyle. Parmaklarım açıklanamaz bir şekilde bardağımın etrafında sıkıştı. "Senden şimdiden hoşlandım."

Emily kaşlarını kaldırdı. "Burban mu? Kulağa lezzetli geliyor."

"Neden gelip bizimle bir tane içmiyorsun? Ben ısmarlıyorum," dedi Rob, barı işaret ederek.

"Hayır. Hayır." Aralarına girdim. "Emily ve ben akşam yemeği için bir masa ayarladık. Korkarım gitmemiz gerekiyor."

Rob sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Pekala. İyi eğlenceler. Seninle tanıştığıma sevindim Emily. Umarım seni tekrar görürüm."

"Sen de öyle," dedi.

Hostes bizi kulüpten yemek salonuna götürürken Emily'nin mükemmel poposuna bakmamak için kendimi zor tuttum. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla yürürken kalçalarının sallanışı. Kafamın içini doldurduğunu söylemek yeterli

çok iş dışı düşünceler. Ya da belki tamamen farklı türden bir işle ilgili düşünceler.

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı ayaklarımın altındaki halıya odakladım. Rob beni etkilemeye başlamıştı. Bu herif tam bir hayvandı.

Ev sahibesi bizi evdeki en iyi ve en gizli masaya götürdü. Kendi küçük oyuğuna sıkışmıştı, aydınlatma yumuşak ve alçaktı. Emily yeşil kadife kabine kaydı, ben de karşısındaki sandalyeye oturdum.

Masanın karşısında göz göze geldik. Vücudum enerjiyle uğulduyordu.

Beklenti. Bunun iyi mi yoksa kötü bir his mi olduğunu bilemiyordum. "Güzel yer," dedi, etrafımızdaki odaya bakarak. "Güzel elbise," dedim.

Ağzı seğirdi. "Teşekkür ederim."

Bir şişe Château Lafite Rothschild sipariş ettim ve Emily'yi hissetmeye başlamak için ilk kadehimizi bitirene kadar bekledim.

"Bana kendinden bahset," dedim. "Üniversiteden beri neler yapıyorsun?"

Emily başını eğdi ve göz ucuyla bana baktı. "Neden yine röportaj yapıyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum?"

Onun ne kadar zeki olduğunu unutmuşum. Tabii ki bütün bu maskaralığı anlayacaktı.

Yine de. Henüz ona kartlarımı göstermeye hazır değildim.

"Değilsin." Yüzüncü kez boğazımı temizledim. "Sadece uzun zaman oldu, hepsi bu. Özgeçmişini okudum ve portfolyonu inceledim. İnanılmaz işler. Kendi şirketinizi mi kurdunuz?"

Bir süre daha bana baktı. Sonra öne doğru eğildi ve kollarını masanın üzerine koydu. Bardağının sapını birinci ve orta parmağının arasında kaydırarak hızlıca çevirdi. İşi hakkında konuşmak istemediği hissine kapıldım. Neden? Sınıfta bu konuda çok heyecanlıydı. Dünyaya açılma ve bir şeyler *yapma* şansına o kadar açtı ki.

Emily iç çekti. "Yaptım. Aslına bakarsanız mezun olduktan hemen sonra başladım. Aslında bir blog ile başladım. Ve şansına 2007 yılı blog yazmak için altın çağın başlangıcı oldu. İlk başta küçük projeler aldım. Bilirsiniz, okuyucular dairelerine biraz kişilik kazandırmam için beni işe alırlar. Ama adımları duyurmak için çok çalıştım."

"Dersimde öğrendiğin pazarlama stratejilerini kullanarak tabii ki." "Belli ki," dedi, ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Ve bir Birkaç yıl sonra işler patlamaya başladı. İlk asistanım Aly'yi işe aldım. Biz

O kadar meşguldüm ki üç kişi daha işe almak zorunda kaldım. Kendi işinizi yürütmek zor, beni yanlış anlamayın. Ama ben her dakikasını sevdim."

Emily'nin gözlerine bakarak şarabımı yudumladım. "Sen 'sevdim' dedin - geçmiş zaman."

Oturduğu yerde kıpırdandı, rahatsız olduğu belliydi. Daha önce gözlerinde gördüğüm yorgunluk geri gelmişti. Hayır, bu yorgunluk değil, üzüntü idi.

Kırık bir kalpti.

"Kocam ve ben geçen yıl boşandık. EP Designs'ı kurduğumda evli olduğumuz için işin yüzde elli hissesi ona aitti."

Bunun nereye varacağını çoktan anlamıştım. "Bu boktan bir kural."

"Şaka yapmıyorum. Ama kanun böyle, yani..." Emily şarabından büyük bir yudum aldı. "Her neyse. Onu yüzde ellilik hissesinden vazgeçirmeye çalıştım -işteki hissesini geri aldım. Ama Luke daha fazlasını istedi."

Kalbim bir kez zonkladı ve neredeyse duyulabilir bir kan hücumunu derime gönderdi. "Bu aynı Luke mu-"

"Evet." Başını salladı ve kabine geri döndü. "Bana hisselerini değerinin yüzde yüz ellisinden daha azına satmayacağını söyledi. Bu da tabii ki bizi bir iş olarak yaşam desteğine sokacak miktardı. Ama başka seçeneğim yoktu. Luke'un bu işten tamamen çıkmasını istiyordum. Bu yüzden onun bedelini ödedim. Bu beni kırdı ve o da bunu biliyordu. EP Designs'ın topallamasını ve yavaş, acılı bir ölümle ölmesini istiyordu. Ve olan da tam olarak buydu."

Bardağımı yere bıraktım ve ona baktım. Onun için çok kötü hissediyordum. Gerçekten.

Ama bu, göğsümün içinde zafer çiçeklerinin açmasına engel olmadı.

Emily'nin çılgın teklifimi kabul etmesini nasıl sağlayacağımı bulmuştum. Açıkça sevdiği şirketi canlandırmaya yardım edeceğimi bilmek, sormak üzere olduğum şey için kendimi biraz daha az aptal gibi hissetmemi sağladı. Emily'nin başarıya ulaşmasını istiyordum. Bunu hak ediyordu.

"EP Designs iflas mı ediyor?" Dikkatlice sordum.

"Evet, ne yazık ki." Tekrar başını salladı, gözlerini kırıştırdı. "Bu yolculuk kapılarımız tamamen kapanmadan önceki son şansımız. Luke'un bizi soktuğu çukurdan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama..." Gözleri benimkilerle buluşmak için kaydı. "Yeterli değildi."

Garson geri döndü. Biraz istiridye ve bir şişe şarap daha sipariş ettim.

"Merak ediyorum," dedim o gittiğinde. "EP almak için neye ihtiyacın var? Tasarımlar yeniden ayağa mı kalkıyor?"

Emily omuz silkerek dudaklarını iki yana büzdü. Şarabına baktı. "Şu anda mı? Muhtemelen iki yüz bine yakındır. Bunun gibi saçma bir şey."

"Tamamdır."

Bakışları yüzüme kaydı. "Ne?"

"Bitti dedim." Peçetemle ağzımı sildim. "Sana iki yüz bin artı Sanat Okulu komisyonunu vereceğim."

Emily sanki ona hamile olduğumu söylemişim gibi bana bakıyordu. "Bu hiç komik değil, Kit."

Ellerimi masanın üzerine koydum. "Şaka yapmıyordum, Emily."

Dudakları kıpırdadı, sanki söyleyeceklerini kafasında prova ediyordu.

"Yani sen... sen sadece içeri dalacak ve şirketimi kurtaracaksın."

Aynen böyle." Parmaklarını şıklattı.

"Yapmayı umduğum şey bu, evet."

Yutkunurken boğazının uzun, zarif çizgilerinin hareket edişini izledim.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Benimle evlenmeni istiyorum."

Emily'nin gözleri büyüdü. "Hâlâ şaka yapmıyorsun, değil mi?" "En ufak bir şekilde bile."

**Kit ve Emily'nin hikayesinin geri kalanını Kindle Unlimited'ta
ÜCRETSİZ olarak [BURADAN](#) okuyun!**

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Birçok açıdan, SOUTHERN CHARMER tüm kariyerim boyunca yazabilmek için çalıştığım bir kitap. Yazmak asla kolay değildir, ancak bazen olay örgüsü, karakter ve tema bir araya geldiğinde *tam* anlamıyla sihirli olabilir. Bir hikaye üzerinde çalışırken hiç bu kitabı yazarken hissettiğim kadar keyif almamıştım. Buraya gelmeme yardımcı oldukları için teşekkür etmem gereken pek çok insan var.

Öncelikle editörüm Kristin Anders'a çok teşekkür ederim. Bu kitaba ve kariyerime olan inancın zor günlerde beni ayakta tutan şey. Sen delicesine yeteneklisin ve sana arkadaşım dediğim için şanslıyım.

Ayrıca asistanım ve her anlamda kurtarıcım/kitap doulam/programlama sihirbazım/deha beta okuyucum Jodi'ye de kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Kariyerimi her zaman hayalini kurduğum hale dönüştürmeme tek başına yardımcı olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Çevremde olduğun için çok minnettarım. Yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için teşekkür ederim hanımefendi - bu fark edilmeden gitmiyor.

Gezegendeki en iyi beta ekibine sahibim. Jodi, Heather ve Quinn - siz bayanlar anlayışlı yorumlarınızla aklımı başımdan almaya devam ediyorsunuz. Ayrıca bir buçuk milyon yazım hatamı yakaladığınız için teşekkürler. Sizin yardımınız olmadan bu kitap neredeyse okunamaz hale gelirdi.

İNANILMAZ kapak sanatçım Najla'ya teşekkürler. Daha ilk seferde bu kapakta harikalar yarattın! Gelecekte birlikte yapacağımız çalışmaları görmek için sabırsızlanıyorum.

Harika düzeltmenim Tandy'ye bu kitabı parlattığı için teşekkür ederim.

Delicesine harika, delicesine hevesli ARC ekibime teşekkürler. Sadece kitaplarımı okumakla kalmayıp, onları değerlendirmek için de zaman ayırdığınız için çok ama çok minnettarım. Yorumlar benim gibi yeni(lik) yazarlar için büyük fark yaratıyor!

Okuyucu grubum The City Girls'e ve inanılmaz yöneticilerim Monique, Ingrid, Raquel ve Whitney'e teşekkürler. Hepiniz zamanınız ve yeteneğinizle çok cmertsiniz ve size arkadaş diyebildiğim için çok anslıyım. Teşekkürler hanımlar!

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde tanıştığım muhteşem yazarlara sürekli hayranlık duyuyorum. Burada sayamayacağım kadar çok isim var ama hepimize bana ilham verdiğiniz, beni dinlediğiniz ve desteklediğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Cmertliğiniz çok alçakgönüllü. Teşekkür ederim!

Ve tabii ki aileme, arkadaşlarıma ve HER ZAMAN, *her zaman* okuyucularıma teşekkür etmeliyim. Her gün uyanmamın ve yazmamın sebebi sizlersiniz. Hayallerimi gerekletirdiğiniz için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

JESSICA PETERSON TARAFINDAN DA

KRALLARLA KAÇAMAKLAR SERİSİ

Royal. Gülünç derecede ateşli. Tamamen Sınırların Dışında...

Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ olarak mevcut!

[Kraliyet Harabesi \(Krallarla Flings #1\)](#)
[Kraliyet Asisi \(Krallarla Flings #2\)](#)
[Kraliyet Haydutu \(Krallarla Flings #3\)](#)

YURTDIŞI EĞİTİM SERİSİ

Yurtdışında Eğitim Çok Daha Seksi Hale Geldi...

Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Seksi Romanslar Serisi Hepsini

Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ Okuyun!

[İspanyolca Dersleri \(Yurtdışı Eğitim #1\)](#)
[Yerçekimi Dersleri \(Yurtdışı Eğitim #2\)](#)
[Bırakma Dersleri \(Yurtdışı Eğitim #3\)](#) [Kaybetme Dersleri \(Yurtdışı Eğitim #4\)](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jessica Peterson, dünyanın dört bir yanındaki favori şehirlerinde geçen ateşli romantizm romanları yazıyor. Bay Darcy, Edward Cullen ve Jamie Frasier ile beslenerek büyüdü ve çok geçmeden kendi bayıltıcı kahramanlarını yazmaya başladı. Sert kahveyi, daha güçlü kadın kahramanları ve sıcak aksanlı kahramanları seviyor.

Charlotte, NC'de kocası Ben ve kokulu Goldendoodle'ı Martha Bean ile birlikte yaşıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.